

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 19

Ple del Parlament

Sessió 12, segona reunió, dimecres 29 de setembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)
255-00002/13

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 12.2

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, el conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, el conseller d'Interior, la consellera de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)

255-00002/13

A continuació procedirem a les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de trenta minuts. I en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Aragonès, vostè és, em sembla, una bona persona. És correcte, crec que s'hi esforça, hi posa voluntat i té tot el meu respecte, personal i institucional, però això no va, no funciona.

El seu Govern no funciona. És un govern dividit. No hi ha fotos ni pla de govern, ni estades de catorze hores de president i vicepresident en un vaixell que ho puguin amagar. El debat d'avui, al que vostè va donar inici ahir amb una intervenció fluixa i de baix to, ho certificarà.

En un món amb canvis de gran abast i molt de fons, amb un país, Catalunya, que, després de deu anys de mals governs, es troba en un mal moment, les seves propostes, les propostes i les polítiques del seu Govern són clarament insuficients i demanen a crits i amb urgència una alternativa que, modestament, el Govern alternatiu de Catalunya que encapçalo, s'ofereix a liderar.

En aquestes quatre parts organitzaré la meua intervenció: el món, el context en què vostè desenvolupa la seva acció de Govern; el país, Catalunya, l'estat del país, Catalunya, que ha de governar; les propostes que vostè ofereix i les alternatives que alguns plantejem.

Començarem per la primera part: com està, el món? En quin context vostè ha de desenvolupar la seva acció de Govern? Estem en un moment de canvis, en el món, molt ràpids, accelerats i de molta intensitat. Si la gran recessió de l'any 2008 inicia el declivi del capitalisme financer, del neoliberalisme, per tant, amb onades socials en forma de populismes que, poc a poc, donen pas a plantejaments més constructius, més assenyats, més fructífers, també, com assenyalen Acemoglu i Robinson, a *The Narrow Corridor*, d'economia de mercat social, la pandèmia del covid-19 ha posat de manifest les vulnerabilitats de les nostres societats, reforçant-ne la necessitat de la dimensió pública; la necessitat –no ja la utilitat–, la necessitat que hi hagi institucions fortes que vetllin per l'interès general, per l'interès públic. I, si m'ho permet, la vigència dels plantejaments socialdemòcrates.

De fet, Minouche Shafik, economista nascuda a Egipte, governadora adjunta del Banc d'Anglaterra fins a l'any 2017 i actual directora de la London School of Economics, planteja tal i com anticipada, per cert, a casa nostra Antón Costas, que el que està en joc és, ni més ni menys, que la redefinició d'un nou contracte social per al segle XXI que prengui en consideració els enormes avenços en matèria de tecnologia, d'intel·ligència artificial, l'envelliment de les societats, el feminisme i tota l'agenda verda.

Una redefinició del contracte social per al segle XXI que s'ha de fer en el marc europeu. Europa surt reforçada com a espai polític després d'aquesta pandèmia, «*A Europe united through adversity and recovery*, deia literalment, Ursula von der Leyen, al seu discurs sobre l'estat de la Unió, fa unes poques setmanes. I si algú tenia dubtes d'aquest reforçament de l'espai europeu, crec que queden esvaïts per la forma, per la bipolarització reforçada que es deriva de l'acabament de la guerra d'Afganistan.

Ens semblava que, confinats com estàvem, el món estava aturat, i resulta que està canviant, més de pressa i amb més intensitat que mai. I és important no perdre'n la perspectiva. Aquest és el context. Com està el país que vostè ha de governar? Com està Catalunya? És veritat, que en matèria de vacunació estem bé. O estem molt millor que d'altres, per posar-ho en termes relatius.

És veritat que el país té molta creativitat. És veritat que jo detecto almenys energia en la ciutadania de Catalunya, inquietud a la ciutadania de Catalunya, però Catalunya està pitjor, molt pitjor del que podria d'estar.

Del que li correspon estar per capacitats, per recursos, per potència de país. Molt pitjor del que hauria d'estar. Vegem-ho, si m'ho permeten, amb algunes dades objectives.

Primer, en matèria econòmica. Des del 2017 ençà, el trasllat d'empreses fora de Catalunya supera en 4.254, segons dades del Registre Civil, a les que han entrat a Catalunya; 4.254. Pèrdua neta de capacitat empresarial.

Si des del 2006 al 2016 creixíem al mateix ritme, en termes de producte interior brut, que Espanya, un u per cent de mitjana aquests deu anys, a partir del 2017 i fins al 2019, per cenyir-nos a dades pre-pandèmiques, creixem dues dècimes menys en matèria..., en termes de producte interior brut, que la resta d'Espanya, un 2,5 per cent Espanya, un 2,3 per cent Catalunya. I Madrid fa un any va superar –en termes de producte interior brut– Catalunya, per primera vegada, en molts i molts anys.

Quina és la foto social del nostre país? Tres dades, per no avorrir-los: un 26,3 per cent de la població de Catalunya està en risc de pobresa o exclusió social, 1.993.100 persones; 105.300 llars no tenen ingressos, això ho diu Càritas, informe de Càritas. I una tercera part dels infants i adolescents estan en risc d'exclusió social. Tenim, també un país socialment dividit, no dic fracturat, dic dividit. Crec que és fàcil constatar-ho.

Fa uns dies em preguntava què uneix els catalans, no? Com una reflexió que voldria col·lectiva d'aquesta cambra. Institucionalment, cal remuntar-se a juliol de 2015, a la cita que va tenir l'aleshores president Mas amb la comissària de Transport i Mobilitat de la Unió Europea, Violeta Bulc, en aquell moment, per veure un president de la Generalitat reunint-se amb un comissari europeu; juliol del 2015, no?

Psicològicament el país el tenim desorientat, desanimat, una mica sense esma, no? L'ànima, l'esperit del país al que feia referència el president Pujol; la moral col·lectiva a la que apellava Maragall, l'esperit de país no està bé, no està bé després de deu anys, no? En definitiva, és la meua opinió, políticament estem assumint un fracàs col·lectiu –col·lectiu– que es va produir l'any 2017.

I jo li he de dir, senyor Aragonès, vostè, vostès han governat aquests darrers anys i en són, en bona part, responsables d'aquesta situació de país. No en són els únics, perquè és un fracàs col·lectiu, tots hi tenim alguna cosa a veure, però sí els principals.

Un món amb canvis molt profunds, molt de fons, que agafa Catalunya en un mal moment. I què proposa, vostè? Què oferiria vostè, ahir, des d'aquest faristol? Més del mateix. Reincidir, essencialment, en el mateix esquema dels darrers anys. És veritat, amb alguns canvis, molt, molt tímids, menors, que jo valoro, eh?, li he de dir que valoro; però que són molt insuficients i que estan molt lluny del que, almenys, a criteri meu, Catalunya, el país, necessita.

Voldria, en aquesta tercera part de la meua intervenció, d'aturar-me una mica més, no? I veurà, en primer lloc, l'orientació política, la fita que vostè fixa per Catalunya; les polítiques –algunes, almenys– de les polítiques que vostè proposa. Els instruments que planteja per assolir-les i l'actitud amb què els afronta.

Comencem per l'orientació política. On vol vostè portar aquest país, no? A culminar la independència, diu. I planteja l'autodeterminació i l'amnistia. És un objectiu, dit amb tot el respecte, irreal i jo crec que impossible d'assolir. I en ser això important, perquè no ho oblidem, eh?, la política és l'art d'allò possible, no és el més important, ni el més preocupant. El més important i el més preocupant és que exclou la meitat dels catalans. No, no..., vostè es torna a erigir en el president de mitja Catalunya. De fet, ahir mirava mig hemicicle, quan pronunciava aquestes paraules, i em va sobtar.

És veritat que parla vostè, i fa bé, de diàleg. Ahir ho canviava per la negociació. Recordin Iceta: diàleg, negociació i acords, per aquest ordre. Com vostè vulgui. Jo parlo de diàleg i negociació, és igual. Vostè en parla i fa bé. Parla del diàleg entre governs; entre el seu Govern i el Govern d'Espanya. Un diàleg entre governs que provoca desavinences greus al si del seu Govern. Jo aquí li reconec que vostè no ho té fàcil. I li reconec que ha tingut una actitud ferma en defensar aquest diàleg entre governs. Tant de bo aquesta fermesa la veiéssim més sovint, si m'ho permet, en el seu capteniment com a president.

Senyor Batet, aquí s'ha de moure vostè. No veu que no és possible que no enraonem? No veu que no té sentit? Aquí s'ha de moure vostè. I, per cert, ningú està per sobre de la llei. S'ha de moure perquè vostè representa un grup que també és Catalunya, i els necessitem a vostès a la taula. Senyor Carrizosa, també a vostè i al seu grup. Senyor Fernández, també a vostè. Hem de jugar tots, perquè ha de convocar vostè un diàleg entre catalans, senyor president. Miri, jo vaig formar part, amb dos membres més d'aquesta cambra, la senyora Vilalta i el senyor Jové, dels equips que vam negociar la investidura del president Sánchez i vam fer un document molt curt, una pàgina..., no arriba a una pàgina i mitja, no?, que efectivament parlava d'una «*mesa bilateral de diálogo, negociación y acuerdo para la resolución del conflicto político*». Jo me'n sento orgullós, d'aquest acord. El darrer paràgraf d'aquest acord, llegeixo literalment, diu: «Esta mesa» –llegeixo literalment, eh?– «se coordinará con otros espacios de diálogo institucionales y parlamentarios ya existentes, que deberán potenciarse, entre otros, la Comisión Bilateral Generalitat-Estado, recogida en el Estatuto de autonomía de Cataluña» –es va reunir el 2 d'agost, si no m'equivoco– «y la *taula de partits* existente en el Parlamento de Cataluña.» Això ho vam signar. Jo li demano que ho compleixi. La comissió bilateral s'ha reactivat, la taula de Govern s'ha reunit, queda la taula de partits, i vull que hi sigui vostè amb el seu partit, el senyor Batet, el senyor Carrizosa, tots. Vull que hi siguem.

Vostè és del Maresme, jo soc del Vallès. Sap què passa amb les rieres del Maresme, l'aigua, quan troba la llera obstruïda, troba un camí per arribar al mar. Passarà el mateix amb el diàleg entre catalans. Si no ho conduïm, trobarà un camí desordenat. Millor que vagi per la llera institucional, que li correspon a vostè de conduir. I li demano, per tant –li ho torno a demanar–, que convoqui aquesta taula de partits a la que el seu grup polític es va comprometre en una negociació en la que jo representava, i amb molt d'orgull, el Partit Socialistes de Catalunya.

Anem a les polítiques, a algunes polítiques, de les que vostè va oferir. Em referiré a sis d'elles, no? En primer lloc, sanitat. Jo no faré política de la lluita contra la

pandèmia. No en faré política. Ara comentava abans d'entrar amb el conseller que estem una mica millor, però que hem de ser prudents. Només un parell de coses, no? No ens han de caducar vacunes, conseller. No ens han de caducar vacunes, perquè al món en fan falta. No faig sang amb això. És més, li reconec a favor seu l'honestetat de reconèixer errors, però no ens han de caducar vacunes, i només deixi'm dir-li també, amb molt *fair play*, que ser conseller de la Generalitat de Catalunya és un honor.

En matèria de justícia, dos notes que em preocupen. El 2020 podíem haver creat quatre òrgans judicials i no els vam crear, i el 2021 en podíem crear deu i no els vam crear. Per què? –per què? Per què no vam crear un jutjat de família a Granollers per millorar el benestar dels ciutadans de Granollers, del partit judicial de Granollers?

Segona nota, Martorell. Fa més de deu anys que hi ha previst un nou edifici judicial. La situació dels jutjats de Martorell és inacceptable. Jo aquí la commino, consellera, a que en aquests dos temes prengui les cartes.

Convivència i seguretat, senyor Elena, conseller, vostè sap que ens té al seu costat. Ho sap. Li ho ha expressat el senyor Espadaler i li ho he expressat jo, però no hi podem ser si vostè no hi és. Jo el voldria sentir, quan hi ha aldarulls importants a Barcelona, a Tiana, a Llinars o a l'Autònoma. Voldria veure'l, voldria sentir-lo, voldria que comparegués. És preocupant, el que ha passat aquests darrers dies, i vostè ens té al seu costat si vostè hi és. Ens té al seu costat.

No m'ha agradat que coneguem que 1.200 expedients d'infracció que van instar els agents de Mossos d'Esquadra no s'han tramitat el 2020. M'agradaria que donés una explicació d'aquest assumpte. I escolti'm, si s'ha produït un error, que l'esmeni, però no pot ser això. Perquè aprofundeix en una de les dues reflexions una mica més de fons que volia fer en matèria de convivència i seguretat.

Primer, cal afirmar sense matisos l'autoritat dels agents de l'ordre públic, i una forma de fer-ho és tramitant les denúncies que ells posen, sense matisos.

I la segona, no ens trobarà a nosaltres en aquest pim-pam-pum que he vist aquests darrers dies de buscar sempre qui és el culpable per esquivar la responsabilitat. No, no, no ha sigut vostè –no ha sigut vostè–, dic d'altres, que s'asseuen en aquesta cambra, grups polítics que s'asseuen en aquesta cambra. A nosaltres ens trobarà en la suma, o almenys ho intentarem, en la col·laboració, en la cooperació per resoldre problemes de seguretat i ordre públic a Catalunya que ens preocupen. I, per cert, la majoria de joves de Catalunya són joves que saben gaudir de la festa respectant l'espai públic i respectant els altres, però aquella minoria que no ho fa, a aquesta minoria li ha de caure el pes de la llei, i per això s'han de tramitar les denúncies que fan els agents de l'autoritat.

En matèria d'educació, conseller, si m'ho permet, targeta vermella –veig que no hi és. Vint-i-sis mil quatre-cents alumnes volien cursar al juny la formació professional i no ho han pogut fer, i ara ens diu que només són 1.300. No, en els números que fa vostè se'n deixa pel camí 18.700. Hi ha 26.000 persones, 26.400, que volien cursar FP i no han tingut resposta i això no és acceptable en un país que vulgui anar endavant, no?

I si em permet un suggeriment, president, quatre responsables en matèria de formació professional: l'Agència de Formació i Qualificació Professional de Catalunya, que depèn de Presidència, depèn de vostè; la conselleria d'Educació; la d'Empresa i Treball i la d'Agricultura, posem-n'hi una altra i així ho fem encara més fàcil. Posi ordre. Un responsable i que no tornin a quedar 26.400 famílies o persones que volien fer formació professional i no ho poden fer. I, per cert, quan passa això, no hi ha cap problema en acceptar l'ajut de l'escola concertada. S'ha tardat en acceptar-ho.

En matèria d'energies renovables, doncs mirin, francament, preocupats. Catalunya en aquest assumpte liderava, va ser la seva primera comunitat autònoma en tenir un parc eòlic, i avui ens trobem a la cua de la transició ecològica, no? De fet, hi ha hagut projectes per a 10.000 megawatts que estan aturats per indecisió del

Govern. El resultat de tot plegat, un molí eòlic en deu anys, no? Això no ens permet posar-nos..., tornar a ser capdavanter. Ahir vostè deia, i jo l'hi respecto, que volia acabar amb el «sempre s'ha fet així». Bé, en aquest cas no, en aquest cas tornem-hi, perquè havíem liderat, ho fèiem bé, i potser el que passa és que el que s'ha fet aquests darrers anys no és el correcte. Demano que en aquest assumpte es prenguin decisions, en un sentit o en un altre, d'aquests deu mil megawatts que estan encallats per manca de decisió del Govern.

En matèria d'infraestructures. Senyor Puigneró, jo li he de reconèixer la seva valentia en tancar un acord per a l'ampliació de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat. Li he de reconèixer la seva valentia, però he de lamentar que això finalment no es pugui portar a terme, perquè va ser vostè desautoritzat via tuit pel president del Govern. Això «merma» la credibilitat del seu Govern, senyor Aragonès.

Aquest és un episodi, atenció, definitori d'una presidència, perquè és una estocada al creixement econòmic de l'economia catalana –és una estocada al creixement econòmic de l'economia catalana. I jo aquí demano un punt més de gruix, no? Els ciutadans tenen tot el dret, només faltaria, de manifestar les seves opinions, però els governants, un punt més de gruix, i un punt més de solidesa en les decisions que prenem. I, sobretot, honestat: ara la CUP, ara nosaltres que els posàvem un parany, va home! Per favor! Òbviament, lamento això. Li reconec el coratge, senyor Puigneró. Lamento, senyor Aragonès, que aquesta qüestió, aquesta cabdal ampliació no hagi pogut arribar a bon port.

I dues notes, tres notes positives per mostrar el suport del meu grup, no? Primer els Jocs Olímpics Barcelona-Saragossa-Pirineus. Jo voldria que s'inclogués en la denominació també «Aragó», perquè no passa res per fer-los conjuntament..., ens fa més forts, fer-los conjuntament amb Aragó, no?

Crec que és una iniciativa interessant per a Catalunya, sobretot per als Pirineus catalans i aragonesos, no? I crec que està constatat el suport molt majoritari a la iniciativa com perquè la puguem posar en risc buscant l'aval de consultes, que ja sabem què donaran si es consulten a la zona dels Pirineus, un suport definitiu.

També a mantenir la Fórmula 1 a Catalunya. En aquest assumpte, nosaltres estem al costat del Govern, si és que decideix fer-ho, com espero que faci, i tirar-ho endavant, no?

I en matèria de tota l'agenda feminista que vostè ahir va expressar. Aquest és un assumpte per a nosaltres cabdal també i, per tant, celebro que ahir ho expressés en el seu discurs i sap que en aquest assumpte ens tindrà sempre al seu costat. El món ha de ser un món igual per a homes i per a dones. I, efectivament, s'han de trencar els sostres de vidre que encara existeixen, menys que fa uns anys, però encara existeixen. Aquí ens té al seu costat.

I vull fer –espero no perjudicar les interessades– dos elogis, no?, o dos reconeixements d'anar pel bon camí, no? En primer lloc, a la consellera Cervera de Drets Socials. Jo aquí podria dir-li a vostè: on és el pla de rescat social? Li podria dir que fa dos anys que es va aprovar un pla estratègic i no s'ha desplegat, li podria dir que tot el contracte programa que volen fer per garantir inversió als ajuntaments, dos anys després de pròrrogues no està en res. Però seria injust, perquè això no li puc atribuir a vostè, és el seu antecessor que li va deixar una mala herència. En canvi, en fi, segons em diuen els companys del meu equip que estan en contacte amb vostè, veiem una bona predisposició. La matèria ens preocupa molt i, per tant, li he de dir que, en fi, ens té en aquest sentit al seu costat. Espero que de les paraules passem als fets.

I també a la consellera de Cultura, a la senyora, a la consellera Garriga. Escolti'm, en fi, no ens hem vist. M'he vist amb molts de vostès, m'he vist amb nou de quinze del seu Govern, eh? Amb vostè no hi ha hagut ocasió..., i ho faré amb tots els que m'ho demanin, eh? I no pateixin que mantindrem sempre la discreció deguda, perquè som de la política de la discreció nosaltres, clàssics amb això, eh?

Vostè ha generat bona impressió al sector. I per a nosaltres la cultura catalana és cabdal, i la llengua, cabdal. I aquí ens tindrà el seu costat. L'hi dic de debò. Per tant, si mantenim aquesta línia ens tindrà al seu costat.

I senyor Aragonès, crec que va ser un oblit, però ahir no vaig sentir mencionar en la seva intervenció, per a res, els ajuntaments, i Catalunya no es construeix sense els ajuntaments. Vull que quedi constància, almenys, que aquesta és la visió del meu grup. Catalunya necessita per ser construïda els ajuntaments com a peça no complementària, sinó essencial de la construcció del país. (*Alguns aplaudiments.*)

Anem als instruments que vostè planteja per tirar endavant aquestes polítiques, no? Evidentment, m'he de referir al pressupost. Al 2021 no tenim pressupost. Vostè es va comprometre a portar-lo paral·lelament a la seva investidura. Tres vegades vam tenir investidura i per tres vegades, com Sant Pere, va negar el seu compromís, no? Veurem el 2022.

De moment, tenim el més calent a l'aigüera. I no estem parlant de poca cosa, 46.057 milions de pressupost de la Generalitat, per despesa no financera 35.565. Déu-n'hi-do, eh? I gairebé 250.000 funcionaris.

I, per cert, senyor Giró, no se'm molesti, eh?, però li he de dir un parell de coses. Vostè ve d'on ve, i no passa res, si és que no passa res. Però a vegades dona la impressió que s'hagi de fer perdonar i em fa unes batzegades ideològiques que em preocupen. És a dir, no cal que sigui el més independentista de la cambra, no cal que sigui el més d'esquerreres de la cambra. Per cert, independentisme i esquerreres, ho he dit diverses vegades, contradicció. Independència, egoisme; esquerra, solidaritat. (*Alguns aplaudiments. Remor de veus.*) No cal. Actui, si us plau, com a conseller i ens tindrà al seu costat. Jo ja li he dit, volem un pressupost el 2022. Actui com a conseller.

El pla de govern que van presentar ahir, miri, en fi, tres notes per caracteritzar-lo: cap compromís pressupostari en les mesures que planteja; molta repetició de coses que ja figuraven a l'anterior pla de govern que no s'han complert; i, sobretot, potser el més sobtat, no?, que ens genera més sorpresa és un abús de verbs genèrics: «enfortir», «augmentar», «facilitar», «impulsar». Facin servir altres verbs: «fer», «executar», «revisar». No tant de futur, més de present, que és lo que ha de fer un govern: decidir, realitzar, executar.

Sobretot, per això, el que més sobta, el que més preocupa del pla de govern és que en aquests primers dies del seu Govern, aquests poc més de cent dies, ha quedat –a mi em sembla que de forma ja irreversible– danyada la credibilitat del seu Govern, no? Ho hem vist amb la desavinença en matèria de diàleg entre governs, ho hem vist en l'afer de l'aeroport Josep Tarrés Barcelona - El Prat.

Clar, sense credibilitat o amb la credibilitat, des del nostre punt de vista, tan danyada és molt difícil prendre's seriosament el pla de govern que vostès han presentat, no?

Hi ha una omisió que m'ha sobtat també en la seva intervenció i que és el finançament autonòmic. No n'ha parlat. És un recurs essencial. No vaig veure que en parlés i jo crec que Catalunya necessita lluitar des de les seves institucions per tenir un finançament just, no?

I també em sobten, i vull deixar-ne constància, les seves absències, no? A Catalunya, quan hi ha incidents d'ordre públic rellevants, jo voldria veure'l a vostè, senyor Aragonès, senyor president, voldria veure'l a vostè en moments... I ara la ciutadania necessita veure el seu president, en aquests moments, no? I no hem vist... A Espanya, absentant-se de la Conferència de Presidents, no?, on es discutien els fons europeus, no? Ahir va fer vostè unes crítiques aquí. És... S'han de fer, en aquests fòrums multilaterals, no passa res per anar-hi a fer les crítiques. Vostè defensa la institució de la Generalitat de Catalunya; defensa Catalunya. És la persona que els catalans han volgut que s'assegui allà, no? I a Europa, no? Jo voldria que vostè fes visites a la Comissió Europea, no? I em brindo ajudar-lo a poder-les realitzar, no?

I, finalment, l'actitud, no? L'actitud és sempre aquesta, l'actitud de «la culpa és dels altres», no? La culpa és dels altres. Si hi ha pèrdua de pes econòmic és perquè Madrid truca perquè se'n vagin les empreses. Si el mal plantejament polític és que tenim un estat, diguem-ne, poc democràtic i repressor. Si l'aeroport, no, és que ens van posar un parany, perquè hi ha...». Tot, tot sempre és culpa dels altres, no? Aquí tot ho fem bé; els altres són dolents. Estan mirant com encallar-los i a ells cal atribuir totes les nostres desgràcies, no? La palla a ull aliè que no ens deixa veure la biga al propi ull, no? És una actitud poc recomanable.

Jo voldria menys queixa; voldria més autoexigència; voldria més esforç. I, fixi's, un cop més, Tarradellas, no? Tarradellas ja ho deia, no? Tarradellas ja ho deia, segons ens explica Josep Maria Bricall, i cito textualment: «Es tendeix –atribuint-ho a Tarradellas–, es tendeix a pretendre que ens resolguin els problemes uns altres i busquem culpables fora. Cal que sapiguem governar –deia Tarradellas– i que ens resolguem nosaltres els problemes. Cal un govern efectiu.» Fixi's que vigent aquesta cita, no?

La orientació, per tant, irreal; les polítiques, tímides; els instruments, inexistents, i l'actitud són clarament les d'un govern dividit, que no està a l'alçada del que Catalunya necessita en aquest moment. I jo aquí havia de dir, amb tota modèstia, que hi ha alternativa. Hi ha alternativa.

Miri, jo no tinc pressa. Nosaltres no tenim pressa per governar, però Catalunya sí que té pressa per no perdre ni el temps ni més oportunitats.

Cal un horitzó inclúsiu per a tots els catalans i les catalanes. L'hem de construir entre totes i tots, dialogant entre nosaltres des del respecte i el contrast franc dels diferents plantejaments polítics que hi ha a Catalunya. Calen unes polítiques creïbles, que afrontin amb decisió els problemes de les societats; calen els instruments per portar-les a terme, com el pressupost, per exemple, i la presència de representants de Catalunya als llocs on es decideixen les coses. I cal una actitud d'autoexigència que defugui el victimisme tan inoperant com autojustificatiu.

Amb franquesa, des del respecte màxim que li tinc, senyor Aragonès, no veig capaç el seu govern de donar a Catalunya el que Catalunya demana en aquest moment. Constató que avui el seu govern no està a l'alçada i reitero, malgrat tot, la nostra predisposició i la del meu grup a ajudar a canviar de rumb.

Vaig oferir a l'inici d'aquesta legislatura quatre pactes, des del primer moment: en matèria de lluita contra la pandèmia, en matèria de fons europeus, en matèria de renovació de càrrecs i en matèria de progrés. Els reitero avui –els reitero avui–. Fins ara, vostè els ha rebutjat i hi està en el seu dret, jo no li recrimino això. Simplement, que quedi constància tant del meu oferiment reiterat com del seu rebuig obstinat.

I n'afegeixo un, un de nou, d'ofertament. Ofertament del meu grup per si no aconsegueixen, amb majoria d'investidura, aprovar el pressupost perquè estigui vigent l'1 de gener del 2022, sap vostè que ho podem discutir i ho podem parlar amb el meu grup. Per sobre de les nostres conveniències, diguem-ne, tàctiques, els interessos de Catalunya.

I acabo ja. La setmana passada vam coincidir vostè i jo –i per a mi va ser una alegria– a l'estrena de la temporada del Liceu. Vam veure una òpera d'Strauss, *Ariadne auf Naxos*, Ariadna de Naxos. És una òpera conceptual, que reflexiona sobre l'òpera en si mateixa, també la presència dels diners en l'art. És una festa de l'alta societat vienesa organitzada per un dels prohoms de la ciutat, que encarrega per a l'ocasió dues peces: una òpera i una comèdia més satírica, més bufa, no? I en el darrer moment, el prohom ordena fusionar les dues peces en una de sola. Les dues, l'òpera i la comèdia satírica en una única, i per desesper dels seus creadors. I al final de tot, ja a la darrera escena, abans de que caigui..., just abans de que caigui el teló, el prohom vienès exclama emfàticament: «Hem estat testimonis –diu ell– d'un experiment ben interessant, però em temo que el futur de l'òpera serà ben diferent». Senyor Aragonès, no sé si l'experiment del seu govern és o no interessant. El que sí

que sé és que el futur de Catalunya serà, afortunadament, ben diferent de com vostè el dibuixa. I serà un futur de totes i de tots els catalans.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Illa. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Ignacio Garriga.

(Alguns aplaudiments.)

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyora presidenta. *Diputats*, no quisiera empezar mi intervención sin hacer una pequeña mención a los últimos acontecimientos que hemos tenido que vivir a lo largo de estas últimas semanas, donde, una vez más, el separatismo ha demostrado su verdadero rostro. Por ello, antes de continuar con mi intervención, no quisiera dejar de trasladar mi apoyo y mi reconocimiento a los agentes policiales, a tantísimos profesionales de los Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado que han tenido que vivir situaciones dramáticas estas últimas semanas, ante el silencio y la complicidad del Gobierno de la Generalitat.

Como he dicho, estas últimas semanas el separatismo ha vuelto a mostrar su verdadero rostro. Me quiero remontar al pasado Once de Septiembre. El pasado Once de Septiembre, como saben, celebrábamos la Diada, una fecha instrumentalizada por el separatismo bajo el mito de una nación inexistente, que no representa a la mayoría de los catalanes y que está muy lejos de ser una fiesta de todos y para todos los catalanes. Y, como ya es tónica habitual, el día terminó con incidentes y con violencia y, como siempre, sin ninguna condena por parte de las instituciones catalanas; desde la quema de banderas de España hasta las violentas cargas contra los mossos d'esquadra de sus fuerzas de choque, pasando por las amenazas a los catalanes de a pie que no comulgan con sus mantras ideológicos y el acoso, cómo no, a la Jefatura Superior de la Policía Nacional en Vía Layetana, a la que desde aquí le quiero trasladar todo mi reconocimiento, todo mi apoyo, y censurar las palabras indignas del presidente de la Generalitat que pronunció ayer diciendo que la jefatura no era un símbolo democrático. Pues, señor Aragonès, la Jefatura Superior de Policía Nacional es garante de nuestro ordenamiento constitucional, y *sí es* una institución democrática que merece todo nuestro respeto y todo nuestro reconocimiento. *(Aplaudiments.)*

Dicho esto, ayer también demostró la verdadera cara del separatismo, y sin despeinarse dijo que querían convertir la Jefatura Superior de Policía en un centro de interpretación. Celebro que hiciera un acto de verdad en la cámara, porque eso es lo que ustedes quieren hacer: manipular la mal llamada «memoria democrática», cuando en realidad es una memoria histórica que lo que pretende realmente es interpretar de manera torticera y sectaria la historia.

Volviendo al Once de Septiembre –su Once de Septiembre–, es importante destacar que simboliza a la perfección el proyecto separatista: división e intimidación a través de la violencia política que ejercen y promueven todos ustedes desde las instituciones de todos los catalanes contra los propios catalanes que no piensan como ustedes y que, por cierto, cumplen escrupulosamente las leyes y sus obligaciones cívicas. Al contrario que ustedes, que dedican todos sus esfuerzos y el dinero de todos los catalanes para silenciar y matar civilmente a quienes osan hacer uso de su libertad de expresión. Pero a nosotros ni a los catalanes que nos han votado ni a los que han votado incluso a otras formaciones políticas ni nos van a callar ni nos van a amedrentar. Al contrario, cada insulto, cada amenaza y cada piedra nos sirve de impulso para seguir adelante con la cabeza bien alta y perseverar en nuestro proyecto para Cataluña.

El pasado 16 de septiembre –usted también hizo ayer referencia–, tuvo lugar la mal llamada «mesa de negociación», cuando lo que en realidad es es una mesa de extorsión de las instituciones del Estado, una mesa de traición del Gobierno de la nación y una mesa de la rendición de las instituciones del Estado; que no es más que un intento de substituir esta cámara, donde reside de verdad la voluntad de los ciudadanos, por un órgano autónomo en manos de separatistas y socialistas sin ningún tipo de control por parte de la oposición, sentados, a un lado, el señor Aragonès y los suyos y, al otro lado, Pedro Sánchez. Un presidente de la Generalitat que, a pesar de lo que dijera ayer, solo y única y exclusivamente vela por los intereses de unos pocos, y, en el otro lado, un presidente del Gobierno que está dispuesto a traicionarnos a todos con tal de mantenerse una noche más en Moncloa. Y mirando de lejos, como actores fundamentales de este teatrillo al que nos tienen acostumbrados, los diputados de Puigdemont y el resto de los golpistas. Golpistas que, por cierto, estoy convencido de que muy pronto estarán sentados en esa infame mesa de negociación donde, como he dicho, se reparte, como si de un botín se tratase, el futuro de todos los catalanes.

Porque su enfrentamiento no está motivado por diferencia política alguna –y lo saben– sino única y exclusivamente por la ambición de poder de Puigdemont y de Junqueras. Porque todos ustedes comparten el mismo proyecto para Cataluña, un proyecto que lastra nuestra región y que la arrastra, sin lugar a dudas, a la ruina moral, a la ruina social, a la ruina económica y a la ruina política.

Y el señor Illa, que dice ser el *cap de l'oposició* pero que, tras su discurso, se ha evidenciado que es el *conseller de l'oposició*, forma parte de una de las marcas del PSOE, el mayor aliado de cualquier movimiento separatista o nacionalista a nivel nacional, ya sea en Cataluña o en el País Vasco; allí dondequiera que exista una formación política que aspire a quebrar el orden constitucional, ahí estará el Partido Socialista de manera servil. Se presentó, señoría, a las elecciones diciendo que venía a defender a los trabajadores de Cataluña, a recuperar la prosperidad de nuestra tierra y a ofrecer una alternativa al separatismo. Mintió entonces tanto o más como lo hace constantemente Pedro Sánchez: ni van a defender a los trabajadores ni van a recuperar nuestra tierra ni son una alternativa a nada.

Usted, señoría, le es tan útil al separatismo en Cataluña como Rufián se lo es el señor Sánchez en el Congreso de los Diputados, un bastón de apoyo común para perpetuarse en el poder a costa de quebrar nuestra convivencia y mermar el futuro de las generaciones de españoles.

Señoría, el Partido Socialista, ¿cómo se atreve a hablar en nombre de los trabajadores cuando permanentemente abandonan sus intereses? ¿Qué explicaciones les van a dar a los obreros de Sabadell, de Rubí o de Badia del Vallès a los que persiguen permanentemente con su agenda ideológica? ¿O a los autónomos, a los que permanentemente están subiendo los impuestos? ¿O a los hosteleros, a los que año y medio después acosan con restricciones todavía absolutamente arbitrarias? Cada vez somos más los que no encontramos ninguna diferencia entre el separatismo y el Partido Socialista, en ningún ámbito y en ningún lugar.

La realidad es que, desde que se celebró la investidura, señor Aragonès, su Gobierno se ha caracterizado por la inacción y el inmovilismo, el de siempre: no tienen otro objeto que prolongar la inestabilidad y la tensión, ese es su proyecto, agravar la fractura interna entre catalanes y seguir debilitando a España. No tienen ningún tipo de orientación; caminan sin rumbo hasta ese efímero 2030 en el que han vuelto a fiar su referéndum. Y tampoco tienen políticas, porque han fracasado absolutamente en la gestión de la pandemia; han arruinado a sectores estratégicos como el turismo, la restauración o el ocio nocturno. Y no han sabido orientar una política económica porque nos han arrastrado con unos presupuestos que quedaron caducos casi antes de presentarse.

No obstante, los catalanes hoy tienen la oportunidad de escuchar el proyecto de Vox sin las manipulaciones habituales ni del separatismo ni de la izquierda ni de los

medios de comunicación permanentemente regados a subvenciones que se han convertido en los voceros de su régimen. La primera fuerza de la oposición nacional sufre, gracias a todos ustedes, desde el comienzo de la legislatura, un antidemocrático cordón sanitario que limita nuestras intervenciones y que permanentemente censura nuestro discurso. Pero ustedes estaban acostumbrados a las sumisiones pasadas; el separatismo creyó que así nos podía detener, que íbamos a agachar la cabeza y que íbamos a arriar la bandera. Nada más lejos de la realidad. Porque la única realidad, más allá de toda su propaganda y la manipulación que acompaña a su Gobierno, es que los catalanes solo piensan en cómo liberarse lo antes posible de todos ustedes.

Una de las prioridades de todo servidor público, señor Aragonès, debe ser escuchar a los ciudadanos para servirles mejor, para conocer sus necesidades y poder atender sus emergencias. El problema es que ustedes llevan mucho tiempo viviendo con el antifaz de la independencia, dejando de lado todo lo que preocupa a los catalanes, y permanentemente centrados, y exclusivamente, en reforzar a todos aquellos que sirven a su causa. Por eso, hoy más que nunca, es fundamental hablar de todo lo que ustedes callan.

La inseguridad en los barrios es uno de los problemas principales en nuestra región, señor Aragonès, y usted no hizo referencia alguna a este aspecto. Robos, atracos y tiroteos se han convertido en escenas habituales de nuestras calles, ante la incapacidad, por su culpa, de los agentes policiales para hacerles frente; agentes que ustedes han vendido por un puñado de votos de la CUP, sin medios suficientes, y con los delincuentes, por desgracia para todos los catalanes, disfrutando de una impunidad impropia de cualquier región de España.

Pero, claro, cómo vamos a esperar que hagan algo ustedes, ¿verdad?, contra la violencia, aquellos que desde puestos de poder la han alertado y secundado frente a otros partidos políticos. Solo en los primeros meses del año, los Mossos y la Guardia Urbana han detenido un total de 1.276 personas relacionadas con robos violentos, de las que 681 han sido *in fraganti* en la calle –muchos de ellos, por cierto, multireincidentes que suelen ser puestos en libertad para seguir delinquiendo.

No van a hacer nada contra la violencia porque ustedes son los principales responsables del aumento de la inseguridad en nuestros barrios y en nuestros pueblos. En vez de velar por los intereses de los vecinos y por su bienestar, invierten millones de euros cada año en facilitar la entrada de inmigrantes ilegales y legislan para evitar que su expulsión sea inmediata; inmigrantes ilegales que, en muchos casos, vienen a España engañados por mafias, y a los que ustedes, todos ustedes, rechazan expulsar tan pronto como pongan un pie en España.

Y esto no es racismo. Es una cuestión de justicia con los españoles y de justicia con los inmigrantes legales, con los inmigrantes legales que han cumplido todos los plazos, que se han adaptado y que contribuyen y engrandecen cada día a nuestra querida patria. (*Alguns aplaudiments.*)

Por eso, nosotros decimos alto y claro que hay que recuperar la seguridad en nuestros barrios, que hay que poner freno a la inmigración ilegal y que solo las calles volverán a ser seguras cuando las fronteras vuelvan a estar verdaderamente protegidas.

El Govern tiene que dejar de financiar a todos aquellos que se hacen millonarios, a todas esas mal llamadas ONGs que viven del drama humanitario y son colaboradoras necesarias en la trata de personas y el negocio de la inmigración ilegal. Nada más miserable, nada más inhumano que engañar a todos aquellos que quieren salir de sus países con falsas esperanzas mientras los jefes de las ONGs se hacen millonarios a su costa.

Los padres tienen derecho a no sufrir en la ventana de sus casas mientras esperan a sus hijos, a que vuelvan a casa, y el Govern tiene la obligación de poner todos los medios que tiene para garantizar de una vez que ni una madre más tenga miedo a que sus hijos regresen por la noche.

¿Y cómo hacerlo? Haciendo todo lo contrario de lo que ustedes hacen: reforzando la dotación y los recursos de los agentes de policía; exigiendo de una vez por todas la expulsión de forma inmediata de todos aquellos inmigrantes que entran de forma ilegal en nuestro país; cerrando todos los centros de menas y devolviendo a estos a sus padres a sus países de origen; eliminado todo tipo de subvención pública a las ONGs y entidades que promocionan la inmigración ilegal y viven de los negocios de las mafias; poniendo, en definitiva, todos los medios a nuestro alcance para garantizar que nuestras calles y nuestros barrios vuelvan a ser sitios seguros donde merezca la pena vivir y formar una familia.

Usted no lo ha dicho, pero es urgente trabajar en una Cataluña cuya prioridad sean los trabajadores y sus empresas. La decadencia económica de nuestra región, señor Aragonès, es resultado de muchos años de inseguridad jurídica y de gobiernos irresponsables como el suyo, que han priorizado sus intereses partidistas y sus corruptelas personales por encima del bienestar de todos los ciudadanos. La consecuencia es la huida de empresas y de los bancos, la desaparición de inversión extranjera y de los turistas; esto es: la pérdida de cientos de miles de puestos de trabajo por la irresponsabilidad de muchos de los que están sentados en esta cámara.

El déficit de Cataluña sobrepasa todas las reglas fiscales y su endeudamiento es completamente insostenible, hasta depender totalmente del FLA. El PIB se ha desplomado en 2020, menos 11,5 por ciento, cinco décimas más que el conjunto de la economía española, y la deuda se ha disparado hasta los 79.000 millones de euros. Es decir, el coste para cada catalán es en torno a 10.169 euros.

La pérdida de peso relativo del sector industrial ha impactado en la economía, y el Govern no ha hecho absolutamente nada para evitarlo. El pacto por la industria, recientemente presentado, estamos convencidos que no servirá para llegar al mínimo objetivo de incremento del peso industrial. Y ahora ustedes han hecho una declaración de intenciones sin ninguna eficacia alguna.

El sector del ocio y la restauración acumula pérdidas millonarias –millonarias– como consecuencia de las medidas más restrictivas e injustificadas de todo el territorio nacional.

Cataluña tiene, además, diecinueve impuestos propios, de los cuales cuatro han sido declarados inconstitucionales, y algunos tan absurdos, como el canon del agua, residuos municipales, industriales, construcción, impuestos medioambientales, impuesto sobre las estancias turísticas, sobre grandes establecimientos comerciales, sobre viviendas vacías... Un auténtico infierno fiscal, señor Aragonès, que castiga especialmente a las clases medias y populares.

Y es que ni siquiera en mitad de la crisis más grave de las últimas décadas se preocuparon ustedes por los ciudadanos. El Govern fue el único gobierno autonómico que tuvo la absoluta desvergüenza de subir la carga fiscal en plena crisis de la covid, incorporando en los presupuestos una fuerte subida del impuesto de sucesiones y donaciones. Menuda vergüenza, señor Aragonès.

Y mientras los catalanes se empobrecen, tenemos que soportar, como le decía, una asfixia fiscal para financiar, en definitiva, las decenas y decenas de organizaciones separatistas que viven del dinero público de todos los catalanes. ¿Por qué los catalanes tienen que pagar para mantener la asamblea separatista en cualquier municipio o el delirio de la NASA catalana?, ¿por qué tienen que pagar para financiar esos talleres ecofeministas o de huertos urbanos? El dinero de los ciudadanos, señor Aragonès, tiene que ir dedicado a atender sus necesidades, a financiar y reforzar los servicios públicos, y garantizar de una vez por todas que ningún catalán –que ningún catalán–, que ninguna familia pase hambre o no tenga un techo bajo el que dormir.

Delante del presidente y con la factura de la luz en máximos históricos, Aragonès no dedicó ni un solo minuto a exigir a Pedro Sánchez una rebaja de los impuestos que permita, por ejemplo, a los más vulnerables y a los ancianos poder pagar la fac-

tura a final de mes. Porque la única prioridad de separatistas y socialistas es protegerse a sí mismos, regar con fondos públicos a sus afines y hacerse millonarios a costa de los ciudadanos que permanentemente colectivizan para convertirlos en víctimas. Y mientras tanto, los catalanes, voten a quien voten, sean hombres o mujeres o tengan la orientación sexual que tengan, abandonados a su suerte.

Es posible acabar con el espolio fiscal, garantizar la prosperidad de Cataluña y mantener y reforzar unos servicios públicos de calidad, claro que es posible, pero eso pasa por reducir de forma drástica todo el gasto político ideológico que ustedes promueven; acometiendo una bajada radical de todos los impuestos propios que están ahogando a los ciudadanos, señor Aragonès; exigiendo de una vez por todas la protección de los productos españoles ante la entrada ilegal de productos procedentes de terceros países; protegiendo nuestra industria y frenando la deslocalización a terceros países; garantizado la seguridad en las calles y acabando con las mafias del comercio ilegal.

Pagar más de 240 millones de euros al año, de fondos públicos de todos los catalanes, a TV3 y Catalunya Ràdio no hace que los catalanes vivan mejor. (*Alguns aplaudiments.*) Perseguir el turismo, fuente de ingresos de decenas de municipios de nuestra región no hace que los catalanes vivan mejor. Fomentar la inmigración ilegal y convertir los barrios en nidos de delincuencia no hace que los catalanes vivan mejor. Abandonar a los productores, a nuestros ganaderos, agricultores o pescadores no hace, señor Aragonès, que los catalanes vivan mejor. Y mientras ustedes se ríen, los catalanes que hoy han madrugado para trabajar, para llevar a sus hijos al colegio o para buscar un empleo están sufriendo. Ese es su modelo de Cataluña.

Señores diputados, la educación es uno de los pilares fundamentales de toda sociedad, y una de sus principales funciones ha sido pervertida en aras de fomentar un separatismo sistémico. Han roto el ascensor social. Ustedes han privado a muchos jóvenes de oportunidades y han limitado su futuro. Una prueba de ello es su exclusión y permanente persecución del español, lengua oficial de España, en veintidós países hablada y por más de 580 millones de personas. Su sistema mafioso utiliza la educación como instrumento de control social que ha conseguido, a través de la presión e incluso de amenazas a equipos directivos y docentes, la vulneración de los principios de neutralidad, objetividad e imparcialidad, que deberían regir la actuación del personal en las instituciones educativas.

Su política lingüística no persigue la promoción del bilingüismo, sino la exclusión permanente del castellano. Y a las últimas palabras de la consejera de Universidad e Investigación, Gemma Geis, me remito. Decía: «Defender la selectividad en castellano es radical y fascista.» Esta señora es la consejera de Universidad e Investigación; cobra más de 115.000 euros al año, y no para promocionar el conocimiento académico, convertir la universidad en un órgano de enseñanza y aprendizaje, en una institución neutral al servicio de los estudiantes, sino para profundizar en su agenda ideológica de odio, promover la división y destruir el futuro de nuestros jóvenes.

Y con el nuevo curso, la persecución parece que la quieren acentuar. Las universidades ahora elaborarán informes semestrales, que entregarán al departamento, donde se recogerán todas las incidencias que se produzcan sobre cambios a la lengua de docencia. Hasta el defensor del pueblo, señor Aragonès, ha tenido que salir en defensa de la neutralidad, y ha exigido a los rectores catalanes que deben respetar la diversidad ejerciendo sus funciones, sin asumir o presentar como propia de las instituciones una determinada posición ideológica.

Nosotros estamos convencidos de que hay que liberar la universidad de todas las imposiciones ideológicas totalitarias y su cultura de la cancelación, recuperando de una vez por todas su vocación como espacio de libertad y búsqueda de la verdad y la belleza.

La educación como pilar fundamental de una sociedad libre, ese es nuestro proyecto. ¿Y cómo hacerlo? Pues, en primer lugar, asegurando el derecho a ser educado en español y el deber de todos de conocer la lengua común. El catalán es parte fundamental de nuestra tierra, claro que sí, y debe tener un espacio importante en nuestro sistema educativo, por supuesto, pero nunca más puede ser un obstáculo para que ningún niño, para que ninguna familia, pueda ser educada en la lengua en la que elija.

Ese proyecto educativo que nosotros defendemos velará por garantizar el derecho de los padres a educar a sus hijos en libertad, en una escuela concertada, privada, pública, con educación diferenciada o no diferenciada, y recuperando de una vez por todas su legítimo protagonismo en el proceso educativo, y expulsando a los activistas ideológicos que ustedes colocan en las aulas. La política se hace en el Parlament, señor Aragonès, no en los colegios de primaria de las provincias catalanas.

Y claro que sí, hay que aumentar el gasto público en educación, por supuesto. Pero, para ello, antes hay que cerrar el Diplocat y cerrar la sangría de fondos separatistas, y destinar, de una vez por todas, el dinero para evitar que ningún catalán tenga que estudiar en un barracón; mejorando también el sistema de becas en la etapa universitaria y preuniversitaria para que la educación sea un verdadero ascensor social, lo que ustedes han truncado, en el que la situación económica no sea un obstáculo para el esfuerzo, el mérito o la capacidad. En definitiva, una educación cuya máxima sea convertirse en un motor de desarrollo personal de nuestra juventud.

Señor Aragonès y miembros del Govern, la posibilidad de acceder a una vivienda no puede convertirse en un lujo, en un lujo que solo unos pocos pueden permitirse. Y ustedes lo han logrado. Todos los catalanes deben tener acceso a una vivienda en la que poder desarrollar su proyecto de vida y poder formar una familia. Durante las últimas décadas, el acceso a una vivienda en Cataluña se ha convertido en un camino lleno de obstáculos: subidas de impuestos, regulación, aumento de precios por la falta de oferta, especulación, falta de vivienda social o fomento de la ocupación. La reacción del Govern ante el aumento de la ocupación de viviendas ha sido legitimar las ocupaciones ilegales, y lo hemos visto en esta cámara en boca del *conseller* de Interior, y establecer un precedente gravísimo de impunidad ante un delito.

Y las consecuencias, como siempre, las sufren los catalanes corrientes: 6.647 denuncias por ocupación en 2020, es decir, un 45 por ciento del total de las ocupaciones en España. Cataluña se ha convertido en el foco del delito contra la propiedad privada de todo el país gracias a todos ustedes. Las víctimas de estos delincuentes son, en muchos casos, familias trabajadoras, familias trabajadoras que tienen que pasar un auténtico infierno para recuperar sus viviendas, señor Elena, mientras desde esta tribuna ustedes les señalan y les aplauden e incluso les dan apoyo institucional. Apoyo a los delincuentes y abandono a los catalanes de a pie; ese es un retrato más de su proyecto.

Hay que blindar de una vez por todas la propiedad privada, garantizar el derecho a acceder a una vivienda, sí, y proteger a todos los ciudadanos que no tengan un techo bajo el que cobijarse. ¿Y cómo hacerlo? Haciendo todo lo que no hacen ustedes. Liberando, por ejemplo, todo el suelo que no esté especialmente protegido –su regulación, y lo saben, por parte de los partidos, provoca una escasez artificial de suelo edificable que provoca la elevación de precios y que ha sido el principal foco de corrupción política–; construyendo viviendas sociales públicas en régimen de propiedad o alquiler para que los jóvenes y las familias puedan adquirir un hogar.

Acabar de una vez por todas con la regulación que ustedes promueven, y que dificulta la construcción de nuevas viviendas, devolviendo a las comunidades de vecinos las herramientas necesarias para proteger sus barrios, la convivencia y la seguridad, exigiendo de una vez por todas la reforma del Código penal, como también las leyes de enjuiciamiento criminal y civil para proteger real y efectivamente a los propietarios que sufren la acción de las mafias de ocupación, a la que, por cierto, iniciati-

va que presentamos ayer en el Congreso de los Diputados y que todos los partidos separatistas, incluso el Partido Socialista, votaron en contra. Es decir, una vez más al lado de los delincuentes y abandonando a los catalanes y a los españoles corrientes. Esto es, expulsando de forma inmediata –eso es lo que proponemos nosotros– a cualquier delincuente que entre en nuestra propiedad privada.

Señor Aragonès, su plan de transformaciones que expuso ayer por la tarde: transformación democrática, social, verde y feminista no aborda de forma real y efectiva las necesidades de Cataluña, y usted lo sabe. Al contrario, profundiza en los errores que nos han traído hasta aquí y pone la ideología una vez más delante de los problemas de los catalanes.

La izquierda y el separatismo siempre actúan igual, presentan planes de máximos, disfrazan su fanatismo con palabras bien sonantes y millones de euros, por supuesto –que, por cierto, no tienen, y no sé de dónde los van a sacar–, y que son imposibles de ejecutar.

Vienen ustedes a hablarnos de democracia. Tengan un mínimo de decoro –tengan un mínimo de decoro. Los que apoyan la subversión del orden constitucional, los que participan en la exclusión de partidos legítimos y quienes alientan la violencia política contra la oposición no pueden dar absolutamente ninguna lección de democracia. Vienen ustedes a hablarnos de cultura social cuando han abandonado absolutamente todos y cada uno de los barrios. Han fomentado la inmigración ilegal, miran hacia otro lado con la delincuencia y, en lugar de construir viviendas para las familias, financian a quienes se las ocupan. Ese es su proyecto. (*Aplaudiments.*) Vienen ustedes a hablarnos también de ecologismo, pero no incluyen ninguna medida para preservar el medio ambiente, solo un atajo de subvenciones a chiringuitos climáticos, que eso es lo que mejor saben hacer, que siempre serán favorables a su causa para financiar talleres ecológicos, por ejemplo, en el centro de Barcelona.

Hay que preservar el medio ambiente, claro que sí, pero que la mejor forma de hacerlo es contar con los hombres del campo, con los que lo cuidan a diario, y a los que ustedes, como he dicho anteriormente, los tienen absolutamente abandonados.

Y, por último, ustedes vienen a hablarnos de feminismo, el gran mantra de nuestro tiempo, el dogma con el que tantas y tantas organizaciones, tantos y tantos activistas se ganan hoy la vida.

Si defendieran a la mujer de verdad, lo primero que harían sería blindar su seguridad, señor Aragonès, y no fomentar la llegada de oleada de inmigrantes ilegales procedentes de otros países donde no se respeta ninguno de los derechos individuales de la mujer. Ustedes no son ni demócratas, ni defienden a las clases medias y trabajadoras, ni conservan el medio ambiente, ni protegen a la mujer. Son una auténtica farsa que usa el dinero de todos los catalanes contra los propios intereses de los catalanes.

Pero sean conscientes de que su tiempo se va agotando, porque poco a poco, pasito a pasito, los catalanes van sabiendo quiénes son ustedes y lo que representan: un proyecto al servicio de las élites que son las únicas que junto a ustedes han sacado provecho y llenado sus bolsillos.

Y no quisiera acabar mi intervención sin recordar el pronunciamiento del Tribunal Constitucional en el que alertaba a los miembros de la Mesa del Parlament en que se tienen que abstener de tramitar resoluciones abiertamente inconstitucionales y, particularmente, aquellas resoluciones tendentes a declarar la independencia de Cataluña o ejercer el llamado derecho de autodeterminación.

Nosotros sentamos a los responsables del golpe de estado, sentamos a los responsables de la Mesa de tramitar propuestas contrarias a los mandatos del Tribunal Constitucional y sentaremos a todos aquellos que pretendan incurrir en un delito de desobediencia. Ya les avanzo que, de tramitarse algunas PRs que se puedan presentar a lo largo de este debate de política general, VOX, como no puede ser de otra manera, ejercerá las acciones legales que resulten oportunas para que se declare la

inconstitucionalitat de las propuestes presentadas, las deje sin efecto y, por supuesto, ejerceremos la acción penal contra los miembros de la Mesa, con nombres y apellidos, que hayan favorecido su admisión y votación en el Pleno.

Como he dicho, algunos se creían impunes y se creían que la oposición era sumisa ante su desacato a la ley, a la vulneración de derechos y libertades. Pero eso hace mucho tiempo que acabó. Hay una formación política que, a pesar de que permanentemente nos intenten silenciar, nos intenten estigmatizar o apartar del debate político, cosa que en algunas ocasiones agradezco, como ha hecho el señor Illa, que manifestamente ha despreciado a más de 217.000 catalanes... También le digo que nosotros seríamos, efectivamente, el único partido que no formaría parte de esa mal llamada «mesa de negociación», pero tengan muy claro que nosotros vamos a seguir perseverando para recuperar Cataluña, para recuperar su libertad y recuperar su pluralidad.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach. *(Veus de fons.)* Perdó. Perdó, perdó, m'he saltat la CUP. Perdó, eh?, és que ara mirava cap aquí i, a més a més, no la veia. Disculpin-me. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Diuen que en política no hi han casualitats; bé... President, deixi'm dir-li, per començar, que em temo que el seu discurs d'ahir no va fer tremolar gaire els pilars del règim del 78. Deixi'm dir-l'hi, d'entrada.

Bé, hem escoltat, efectivament, vàrem escoltar atentament el seu discurs i vam arribar a dues conclusions –a dues conclusions. Vostè i el seu govern no estan generant les condicions perquè en aquesta legislatura exercim l'autodeterminació; primera. Segona: vostès i el seu govern, president Aragonès i vicepresident Puigneró, estan actuant amb les mateixes prioritats i desenvolupant les mateixes polítiques públiques de la sociovergència. No estan fent el gir a l'esquerra que aquest país necessita.

En un marc de repressió per part de l'Estat espanyol intensificat en els darrers dies per la detenció del president Puigdemont i per les acusacions de terrorisme contra les represaliades del 23 de setembre, vostè, president Aragonès, continua donant validesa a una taula de diàleg de la vergonya, en la que el senyor Pedro Sánchez es vanta de no voler ni parlar ni d'autodeterminació ni d'amnistia. Una taula de diàleg que ha tornat a ser una foto amb un únic resultat: el PSOE en surt reforçat i l'independentisme afeblit i tirant-se els plats pel cap.

I la repressió continuada és la prova del cotó de la manca de voluntat real de l'Estat de dialogar. Aquest Estat no vol dialogar, només vol manar i normalitzar la repressió. I en un marc de crisi climàtica, de dèficits i mancances en els serveis públics, d'augment de les desigualtats, d'emergència habitacional i de creixent precarietat de la majoria de la població, vostè, vicepresident Puigneró, i el seu Govern prioritzen ampliacions d'aeroports, Jocs Olímpics d'hivern en un país mediterrani en plena crisi climàtica, la Fórmula 1, Barcelona World, pilotades especulatives de les de sempre en benefici i lucre dels de sempre, per seguir malmetent el territori, agreujant el canvi climàtic i empitjorant les condicions de treball i de vida de la majoria. Inversions que haurien d'anar dirigides a la sanitat, a l'educació, a la xarxa de transport públic, a les rodalies, a l'habitatge públic, al rescat social, a la renda bàsica universal, a la pagesia i a la cura del territori, a la sobirania alimentària i a la producció i distribució pública d'energia verda, com a mínim.

Tant l'un com l'altre estan subordinats davant l'Estat negociant molles per tal de consolidar-se en el poder i aprofundir en el model de desenvolupament, en el model econòmic i social que ens ha dut a la crisi actual. Que lluny està, president Aragonès, del gir, del canvi verd, feminista, ecologista i social al que es va comprometre en la investidura.

I nosaltres, president, vicepresident, som aquí per ser alternativa a aquestes dues derives: a la deriva autonomista i a la deriva conservadora del seu Govern. Nosaltres som aquí dempeus no per reconstruir, sinó per transformar el nostre país. O tal vegada, el model de país que vostès han comandat des dels governs de la Generalitat, en els que han participat sempre i que ara volen consolidar, mereix ser reconstruït i tenir continuïtat? De debò pensen que hem de reconstruir allò que hi havia, allò que teníem? Un vint per cent de la població en situació de pobresa i famílies amb pobresa severa que han crescut un trenta per cent; quinze desnonaments al dia, president –quinze–; l'any 2020, 5.737 famílies van perdre la llar; pobresa energètica en la població més vulnerable; un atur juvenil de gairebé el quaranta per cent; augment accelerat dels contractes de treball temporal, que ja representen el noranta per cent del total, i una crisi que castiga especialment dones joves i persones migrants. Greus carències en la sanitat, l'educació pública i el transport públic, i un territori trinxat per l'especulació urbanística i immobiliària, amb una pagesia maltractada i una crisi climàtica rampant.

I qui hi surt guanyant amb tot això? La banca, les companyies energètiques, els fons d'inversió, les corporacions tecnològiques i de la distribució, l'agroindústria, les multinacionals químiques i farmacèutiques i la indústria militar. Vaja, els de sempre –els de sempre. Precisament aquelles que més destrueixen el territori i acceleren el canvi climàtic a escala global i les que més precarietat i desigualtat provoquen a nivell planetari.

Nosaltres volem transformar aquesta dura realitat, i no estem trobant en el seu Govern un aliat ni sòlid, ni creïble, ni fiable per fer-ho. Nosaltres som aquí per construir un país –els Països Catalans– feminista, que posi la vida pel damunt del capital, que posi les cures en el centre i en la prioritat de les polítiques públiques; d'igualtat, en el que les persones LGTBI puguin viure sense amenaces, violències ni discriminacions; en el que les persones migrants tinguin garantits els drets de ciutadania; en el que les persones amb diversitats gaudeixin de reconeixement i igualtat.

Som aquí per combatre el patriarcat i el masclisme. Volem expulsar el feixisme, el racisme del nostre territori. Volem preservar el nostre país de l'expansió de l'onada racista, xenòfoba, LGTBIfòbica i d'extrema dreta que amenaça els drets fonamentals arreu del món. Volem un país ecologista, compromès amb la lluita contra el canvi climàtic de debò i amb la transició energètica verda. I això, president i vicepresident, requereix un canvi de model de desenvolupament, no continuisme en el model de desenvolupament; un canvi en el model de desenvolupament.

Ens cal un decreixement, efectivament –decreixement–, en aquelles activitats que deterioren, desequilibren i despoblen el territori, que augmenten les emissions de gasos, que esgoten els recursos naturals, que fan créixer la demanda energètica, que massifiquen el turisme, que promouen l'especulació immobiliària i urbanística. I ens cal, en canvi, un creixement de l'economia dels serveis de les cures, de la sanitat, de l'educació, de la cultura, del coneixement, un creixement del suport i la promoció de la pagesia i la sobirania alimentària, un creixement de l'economia social i solidària, un creixement de la transició energètica verda, amb una producció i distribució d'energies renovables descentralitzades i de proximitat, respectuoses amb el territori, democràtiques i públiques.

Un país socialista, sí. I no em refereixo òbviament a la essa del PSC, que del socialisme fa molt temps que se'n va oblidar. Em refereixo a un país en el que la propietat de les infraestructures estratègiques, energètiques, la digitalització i les comunicacions, els béns comuns, el territori, l'habitatge, els serveis bàsics, els mit-

jans de producció dels béns necessaris per a la vida estiguin en mans públiques i siguin democràtics.

Un país amb el sector i el treball públics com a motor de l'economia. Una economia autocentrada, verda, feminista i compromesa amb el territori, basada en el treball digne, estable i de qualitat, amb una distribució justa i igualitària de la riquesa. Un país en el que la llengua catalana ocupi el lloc normal que li correspon: ser llengua comuna entre totes les persones i comunitats del nostre territori.

I per fer possible aquest canvi de model, president, vicepresident, cal fer el que vostès no fan. Tres conflictes necessaris i imprescindibles que cal encarar: plantar cara a la banca, a les companyies energètiques i als fons voltor per tenir en mans públiques els recursos i serveis bàsics –l'energia, l'aigua, els béns comuns, l'habitatge i les infraestructures estratègiques del nostre país– i posar-los al servei de la vida de les persones, de les treballadores, de la preservació del territori i de l'equilibri ecològic. I, en canvi, mentre el preu de la llum segueix pujant, Endesa segueix reclamant a moltes famílies vulnerables el pagament de les factures pendents, amb un conveni amb la Generalitat pel qual aquest injust i il·legítim deute, en lloc de ser assumit per la companyia, hauria de ser compensat per la Generalitat. Injust i vergonyant.

Plantar cara a l'Estat –segon conflicte que no aborden i que haurien d'abordar– per defensar la sobirania d'aquest Parlament quan, si cal, en contra del Govern i del Tribunal Constitucional espanyols, prengui decisions i legisli en favor dels drets socials i econòmics de les treballadores i de les classes populars, de l'economia pública, de la sobirania energètica i alimentària, del dret a l'habitatge i al treball digne, de la distribució justa de la riquesa i de la defensa de la terra i de la vida.

Tercer conflicte que no encaren i cal encarar: plantar cara al règim del 78 per exercir l'autodeterminació i assolir la independència, perquè no podem abastar tots aquests canvis, no podem assolir tots aquests objectius, si continuem sota la fèrula de l'Estat espanyol i en les gàbies de la Constitució i de l'Estatut.

I d'aquests tres conflictes se'n deriva un quart, també imprescindible: la lluita contra la repressió, la que ve de l'Estat i la que ve encara, també, de la Generalitat. I l'assoliment de l'amnistia, imprescindible per a garantir els drets democràtics, civils i polítics de tothom. Cal que les institucions catalanes siguin un mur, un mur infranquejable en la defensa dels drets col·lectius, socials, econòmics, civils i polítics de tothom, davant l'Estat i el règim del 78, i les oligarquies econòmiques i financeres depredadores, davant la banca, les companyies energètiques i els fons voltors.

Nosaltres vàrem interpretar els resultats de les eleccions del 14 de febrer com un escenari propici per a poder fer algunes passes per tal d'avançar i fer alguns progressos en aquests canvis i objectius en aquesta transformació. Vàrem veure una oportunitat per a un doble gir polític en el Parlament de Catalunya i en el Govern de la Generalitat: un gir a l'esquerra i un gir independentista. Per això vam arribar a un acord amb Esquerra Republicana per a la seva investidura, president Aragonès. I vàrem sumar-hi Junts per Catalunya en el compromís d'un nou embat democràtic amb l'Estat per exercir l'autodeterminació en aquesta legislatura. Subratllo, suposo que recordaran de memòria el text dels acords: «Un nou embat democràtic per exercir l'autodeterminació en aquesta legislatura.» President Aragonès, vicepresident Puigneró, vostès i el seu Govern estan molt lluny, molt lluny, d'aquests compromisos.

Pel que fa a les emergències en matèria repressiva i d'habitatge, alguns petits avenços en la desescalada repressiva de la Generalitat i més minsos, encara, en la garantia del dret a l'habitatge. El gruix de les acusacions particulars, però, de la Generalitat segueixen en peu i els desnonaments persisteixen. Aquesta setmana, un munt, a tota Catalunya.

En els altres àmbits, algunes tímides passes preliminars en la renda bàsica universal i en la promoció d'una energètica pública. Volem remarcar que aquests dos projectes són, en el seu programa, a proposta de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. Quan la CUP hi incideix, les coses canvien, i canvien per a bé.

I res més. La resta de compromisos de l'acord per a la seva investidura estan, simplement, incomplets o, fins i tot, qüestionats. On és la moratòria dels macroprojectes de renovables en mans de les grans corporacions energètiques i que agredeixen el territori? Ens acaben de dir que no, ens acaben de dir que no a un dels acords d'investidura. On és la desprivatització de la sanitat i de l'educació? On és la protecció del dret a l'habitatge, a pocs dies que finalitzi la suposada moratòria dels desnonaments, i ara que Berlín ens marca el camí a seguir? On és la promoció de la gestió municipal de l'aigua? On és la consulta dels Jocs Olímpics, president?; abans de formular i abans de defensar la candidatura, no després. On és la defensa de la sobirania del Parlament a l'hora de defensar drets? Quan vostès –per cert, com els comuns–, en el cas de l'estabilització de les interines, en aquest Parlament diuen una cosa però a Madrid en fan una altra. O quan permeten que els Mossos d'Esquadra segueixin participant en desnonaments de famílies vulnerables. Avui mateix.

I on és el compromís i la preparació per a un nou embat democràtic amb l'Estat per exercir l'autodeterminació? Vostè, president Aragonès, i el seu Govern estan jugant la carta de la desactivació del conflicte. La carta de la desescalada de la confrontació. I estan estabilitzant l'actual marc institucional estatal i autonòmic. Encara més, president Aragonès, vostè està utilitzant el Govern de la Generalitat al servei no del país, sinó de la seva agenda bilateral amb el PSOE, i elevat a la categoria de diàleg i negociació de la resolució del conflicte allò que no passa de ser un monòleg del Govern espanyol, negant l'autodeterminació i negant l'amnistia dia sí dia també. I quin és el preu? Cedir a la repressió i a les amenaces. Renunciar al conflicte i a la sobirania. És més, aquesta desactivació del conflicte contribueix a normalitzar la repressió, president Aragonès. Mai hi ha diàleg mentre hi ha repressió. Mai. Això és l'abecé. Això és l'abecé.

President, vicepresident, l'autodeterminació la guanyarem desestabilitzant l'Estat i deslegitimant els seus poders, no apuntalant-lo, com tampoc alineant-nos amb els interessos de Foment. Cal legislar i governar defensant els drets socials i econòmics de la majoria, la lluita contra el canvi climàtic. I cal fer-ho sense que l'Estat i el Tribunal Constitucional ens en marquin els límits. Això tindrà també una conseqüència: es farà evident que molts drets no tenen cabuda en el marc de l'Estat espanyol. President, vicepresident, no siguin vostès qui ens imposin aquests límits.

Vostès comencen a fer allò que Jordi Pujol va consagrar, que és confondre el país amb el partit. I vostè, vicepresident, també comença a assemblar-s'hi utilitzant el Govern per refer les velles aliances de Convergència i Unió amb les oligarquies econòmiques. Si no, com s'entén el seu paper pidolant a l'Estat l'ampliació de l'aeroport? Se'n recorda? Quan l'Estat li deia que no, vostè anava a pidolar que li ampliessin. Un aeroport de l'Estat a Catalunya –un aeroport de l'Estat a Catalunya. O sostenint les ampliacions de Reus i Girona, contra tot sentit comú ecològic, econòmic i social, però també contra el sentit comú independentista, agreujant encara més la nostra dependència de l'Estat en infraestructures estratègiques.

I no oblidin que davant tenen un PSOE, amb el PSC a Catalunya, que són un pilar fonamental del règim del 78. El PSOE no és un partit crític amb el règim. És un pilar estructural del règim. Sostenen fidelment la monarquia corrupta i el seu emèrit; defensen els interessos del gran capital i els fons d'inversió a la banca per damunt dels drets fonamentals, com el dret a l'habitatge o a un treball digne; incrementen el negoci de la venda d'armes a costa de conflictes sagnants arreu del món; mantenen el negoci fraudulent de les companyies energètiques i el robatori de les pujades de preu de la llum i el gas, i de la gestió privada de l'aigua. Senyor Illa –veig que no hi és, però espero que l'hi expliquin–, són uns bons majordoms de l'Ibex 35. No hi ha cap mena de dubte. Segurament, a canvi de les corresponents portes giratòries. Sostenen i avalen la repressió, mantenen la reforma laboral del Partit Popular i Convergència i la llei mordassa. Ara, a més, sostinguts per Podem i els comuns, que ara apuntalen el règim, voten en contra de l'estabilització de les interines, neguen el dret d'autode-

terminació i l'amnistia, i refusen el referèndum. S'han convertit en els grans recicladors de les propostes de la sociovergència del 2013. Propostes que ja havíem llançat a la paperera de la història, vostès ara van, les agafen i les tornen a posar sobre la taula. I la reforma laboral i la llei mordassa i el control de la legislatura en mans de la dreta i l'extrema dreta.

Vostès sostenen que l'autodeterminació no té lloc en una resolució democràtica del conflicte. Saben el que sí que és impossible? El que sí que és impossible és assolir veritables canvis polítics d'esquerres en el marc del règim del 78. Això és impossible. Sumin-se a defensar els drets socials que el Tribunal Constitucional ens tomba, sumin-se al referèndum. Només sobre la base de la ruptura del règim del 78 podrem construir una alternativa veritablement d'esquerres, sòlida i real.

I pel que fa a l'acord d'investidura, president, nosaltres varem complir. I vostè és president de la Generalitat. Però vostè, Esquerra Republicana i el seu Govern, no han complert, no estan complint i ho saben.

En els propers dies parlarem de pressupostos, conseller Giró, perquè no hem començat a parlar-ne. En els propers dies en parlarem. Doncs, miri, si volen que en parlem, compleixin amb els seus compromisos d'investidura. Perquè en parlem, arribin amb la carpeta del compliment dels compromisos de la investidura. Tenen pocs dies per posar-se al dia, però en tenen uns quants encara.

Però si a més de parlar de pressupostos vol que puguem negociar-los, haurà de fer un gir de cent-vuitanta graus en el que fins ara estan sent les seves prioritats estratègiques: ampliació de l'aeroport, jocs olímpics d'hivern, Fórmula 1 i Barcelona World.

Uns pressupostos expansius, president, uns pressupostos que incrementen el volum total del pressupost per si sols no volen dir res, quan el que acaben sent és, majoritàriament o principalment, una transferència de diner públic cap al capital privat, que no té altre objectiu que maximitzar benefici.

Haurà de complir amb el seu compromís d'investidura d'un programa social, feminista, verd i democràtic. Les inversions, l'increment pressupostari i l'expansió del pressupost, com el cas dels fons europeus Next Generation, cal redirigir-les cap als serveis públics i cap a l'estabilització de les seves plantilles, cap a l'economia pública com a motor de l'economia, cap a la sanitat, l'educació, l'habitatge, el rescat social, la renda bàsica universal, la cultura, el coneixement, el transport públic, la sobirania energètica, la transició energètica verda, la sobirania digital, l'economia social i solidària, la sobirania alimentària, un banc de terres públic, l'equilibri territorial i la lluita contra el canvi climàtic. I, òbviament, aquest gir cal que vagi acompanyat de la creació d'una banca pública i d'una reforma fiscal justa i progressiva perquè els rics paguin més i els pobres, menys.

Si hem de parlar de pressupostos, nosaltres del que volem parlar és d'això. El pressupost, però, també és un instrument per a la governabilitat i la seva estabilitat, evidentment. És, doncs, un instrument al servei d'una estratègia, d'un enfocament de la legislatura. I nosaltres volem que aquesta legislatura estigui també al servei de l'exercici de l'autodeterminació i de l'assoliment de l'amnistia i, per tant, del conflicte necessari i de la confrontació imprescindible amb l'Estat per guanyar el nou embat.

Sabem que la naturalesa de l'Estat espanyol i del règim del 78 i l'actual context internacional fan que només serà possible exercir l'autodeterminació, assolir l'amnistia i la independència mitjançant un gran conflicte democràtic amb l'Estat, mitjançant una gran revolució democràtica amb l'Estat, no de la llei a la llei, no en el marc jurídicopolític actual limitat per la Constitució i l'Estatut.

És imprescindible i indefugible un nou cicle de mobilització i de desobediència sostingut en el temps. Cal deslegitimar l'Estat per legitimar l'independentisme. I per fer això, el Govern ha d'estar amb el sentit comú. I el sentit comú és el moviment po-

pular i és la gent organitzada que defensa els drets de la majoria davant dels poders de l'Estat i de Foment.

La mobilització de la Diada, la del 19 de setembre contra l'ampliació de l'aeroport i la de solidaritat amb el president Puigdemont contra la seva detenció són dades esperançadores d'aquesta represa de la mobilització i de la lluita independentista.

Esperem que les properes mobilitzacions de l'1 i el 3 d'octubre confirmin també aquesta esperança. Si més no, nosaltres farem el possible perquè així sigui. No hem de malmetre aquesta esperança, no la defraudem i fem-la créixer.

Creiem que és una opinió àmpliament compartida que la taula ha estat un fracàs absolut, president. Sincerament, sincerament, eh? Jo crec que no hi ha ningú en aquest país que digui que la taula ha estat un èxit. Jo ni ho he escoltat ni ho he llegit. Ningú. No hi ha absolutament ningú en aquest país que digui que d'aquesta taula en sortirà l'exercici de l'autodeterminació, el referèndum i l'amnistia. Perquè tothom sap que això és impossible, per definició.

Nosaltres hem passat de l'escepticisme a la perplexitat. El Govern, Esquerra Republicana i Junts l'heu utilitzat per seguir amb les batalles partidistes de poca volada i Sánchez abandonava Barcelona amb un somriure sorneguer i triomfal després de la trobada per fer-se el cafetó amb el senyor Illa.

Una taula sense agenda, sense marc definit, ni autodeterminació ni amnistia, sense cap horitzó ni cap proposta política alternativa que tensi l'Estat. Un absolut desastre. I no ens podem permetre deixar embarrancat el país en aquesta taula. No podem. El país no s'ho mereix. La repressió continua a un ritme galopant: Tamara Carrasco, els CDR processats per terrorisme, la Mesa del Parlament processada per fer la seva feina o la detenció del president Puigdemont. I l'Estat no pensa parlar ni d'amnistia ni d'autodeterminació.

Per a nosaltres i per al país és urgent sortir d'aquest atzucac i, per això, la CUP -Un Nou Cicle per Guanyar tornem a posar sobre la taula un nou referèndum d'autodeterminació. Tinguin la intel·ligència política per utilitzar aquesta proposta de resolució com un element de pressió sobre el marc de la taula de diàleg. Cal generar incentius per tal que la comunitat internacional, com l'Estat espanyol, hagin d'assumir que l'autodeterminació i l'amnistia són l'única opció per resoldre democràticament el conflicte.

I això requereix tornar a un cicle de conflicte en la defensa dels nostres drets col·lectius. Aturar la repressió i rebutjar els límits que l'Estat imposa en l'actual fase de diàleg per tal de fer inevitable, indefugible, irreversible una fase de negociació real i efectiva basada, ara sí, en l'exercici de l'autodeterminació.

Però, per a això, cal encarar el conflicte. Per a això, cal crear les condicions per tal que els actors internacionals, per tal que el mateix Estat espanyol hagi de cedir al referèndum, a l'autodeterminació i a l'amnistia com a única solució possible.

Un referèndum és el marc polític mobilitzador, organitzador i democràtic i així ens ho demostra l'U d'Octubre, que ens permet articular la consciència, la voluntat, la força, la lluita popular i la legitimació internacional necessàries per a forçar un diàleg i una negociació reals i efectives. Posar data al referèndum o situar-lo de forma clara en aquesta legislatura genera, per contra, les condicions per emplaçar l'Estat i la comunitat internacional tensant i alhora mobilitzant. No fer-ho suposa situar el conflicte en un carrer sense sortida de forma intencionada per les dues parts.

El referèndum és l'element que tensa més l'Estat. És útil com a element de pressió sobre el marc de la taula de diàleg, dibuixa un horitzó per al país, és llegible per la comunitat internacional. Però hi ha un element encara més important que cal tenir en compte: Escòcia té previst celebrar un nou referèndum d'autodeterminació el 2023. Després del Brexit, és molt probable que el sí sigui aquesta vegada una opció clarament guanyadora. Per tant, sabem que en poc temps el debat sobre

l'autodeterminació, sobre el referèndum, sobre el dret a la independència tornarà a ocupar el centre, formarà part del centre del debat internacional i també en la Unió Europea.

Aquesta ocasió, el poble català, l'independentisme no la pot desaproveitar, seria un greu error fer-ho. Cal que sincronitzem les nostres agendes amb Escòcia. President, posi data al referèndum; no perdi el tren d'Escòcia. Posi-li data i que sigui abans del 2025. I d'ací aleshores, d'ací aleshores, construïm i organitzem l'embat des del carrer i des de les institucions. Posar la fita del referèndum és posar-nos en el sentit comú majoritari. Aquest és un consens majoritari en aquest país, que aquest conflicte es resoldrà votant; que la resolució democràtica d'aquest conflicte passa per exercir l'autodeterminació. I la celebració d'un referèndum per a resoldre aquest conflicte és un lloc comú en la comunitat internacional, vista l'experiència i si ens comparem amb conflictes de naturalesa similar.

Per tant, colloquem la fita, colloquem en el centre la proposta del referèndum, aquesta proposta que l'U d'Octubre ens ensenya que som capaços de dur-la a terme i som capaços de guanyar-la. Per tant, creem les condicions per fer-ho i per guanyar-ho i per aplicar-ne els resultats. I això ho hem de fer des d'ara.

Miri, vostès explorin el que vulguin. Nosaltres ja els diem que, per més que explorin, d'aquesta taula de diàleg en les condicions actuals no en trauran ni una gota d'aigua. Però, mentrestant, no perdem el temps i emplacem el conjunt del moviment independentista. Emplacem-nos. I el conjunt del moviment i de la societat d'aquest país que considera que això es resoldrà votant, per començar a preparar les condicions de mobilització, de lluita, de conflicte, de confrontació, des del carrer, des de les institucions, per tal de crear un escenari irreversible i indefugible de resolució democràtica del conflicte que passi per votar, per exercir l'autodeterminació. Posi data al referèndum i activem de nou el full de ruta independentista.

President, president Aragonès, vicepresident Puigneró, ens trobarem de cara, ens trobaran de cara i amb el puny tancat si claudiquen davant l'Estat i renunciïn al conflicte i la confrontació, si mantenen la Generalitat del costat de la repressió i dels desnonaments, si continuen amb les seves actuals polítiques sociovergens, si no compleixen els seus compromisos d'investidura.

President, faci un gir de cent vuitanta graus i encari veritablement amb fermesa, amb solidesa els seus compromisos per un canvi social, feminista, verd, democràtic, independentista. Ens hi trobarà.

I aquest gir, president Aragonès i vicepresident Puigneró, no és possible en el marc de l'Estat. No és possible. Ni aliança amb les oligarquies ni amb Foment, vicepresident. Aquestes aliances només generen dependència i depredació del país i dels drets de la seva gent. Nosaltres no hem vingut a reforçar l'autonomia ni el règim, no hem vingut a perpetuar el sistema i, per això, no hi comptin. Ens trobaran a l'oposició, sempre.

Nosaltres som aquí per a transformar el país. Volem ser alternativa i esperança. Lluitem per rescatar la vida i la terra davant el capital, per parar els peus al feixisme, per tombar el règim i la monarquia, per implantar la justícia i la igualtat, per guanyar la independència del nostre poble. Per a fer això, ens trobaran amb la mà estesa.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots, en especial al president, gràcies per la seua intervenció extensa d'ahir. Sí que li he de dir, president, que tinc la sensació –i crec que no parle només en el meu nom sinó d'unes quantes, diria de la majoria

que el vam escoltar— que teníem la sensació que aquesta pel·lícula ja l'havíem vist. Vostè va vindre ací, va fer un seguit de propostes. N'hi ha una part —i ho vull remarcar— una part de la partitura que pot estar bé, però és que després aquesta partitura l'ha d'interpretar una orquestra, que és el seu Govern i aquest Govern, aquesta orquestra no pot sonar més desafinada. De fet, si ens fixem bé, només acaben sobresortint els tambors de guerra, la guerra del Vietnam, entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana que ja augurava, que ja anticipava el seu company Joan Tardà durant els mesos que vam estar pendents de la seua legislatura.

Perquè no ens enganyem, en aquest hemicle, hi ha un elefant —s'hi han referit alguns grups que m'han precedit— però és que l'elefant es diu govern trencat. Un govern que no pot avançar, perquè està trencat i que vostès es van fent la traveta marxa enrere gairebé com en *el más difícil..., más difícil todavía* i possiblement aquest siga el motiu pel qual en aquests quatre mesos vostès ja han començat a incomplir bona part de les propostes, de les propostes que vostè va fer durant el seu debat d'investidura. Jo ja m'imagino que és molt difícil estar barallant-se i governar, però és que el país ho necessita, i nosaltres ho hem de dir així i, a més, ho diem amb tristor.

I ho diem amb tristor perquè podíem imaginar que acabaria passant; segurament el que no podíem intuir és que seria tan tan ràpid, no? I han calgut només cent dies. És que en cent dies vostès han tingut prou per començar a decebre.

Vostè, en el seu debat d'investidura, però també ahir, va parlar molt de transformar —jo crec que va dir cent cinquanta vegades la paraula «transformació». Però és que després, si mirem bé les propostes que fa, és continuisme. Vostès han necessitat només cent dies per confirmar els pitjors pronòstics de les relacions entre els socis; han necessitat només cent dies perquè el senyor Puigneró, el vicepresident, acabara acusant Esquerra Republicana de frívols, a tenor de l'ampliació de l'aeroport del Prat. Però és que també han calgut només cent dies, president, perquè a vostè l'acaben deixant els seus socis de mentider, pel que fa a la composició de la taula del diàleg, de mentider o de titella de la Moncloa —no sé, no sé què és pitjor.

Han calgut només cent dies també perquè la presidenta del Parlament haja dit que la taula del diàleg és un eslògan i que l'alternativa és la unilateralitat. I torna la taula del diàleg, perquè sé que per vostès és una línia estratègica —saben que per nosaltres també ho és. I a la reunió que fa pocs dies que hi va haver, doncs jo, lamentablement, he de dir que vostè va anar sol, amb tot el «carinyo» i el respecte pel conseller Torrent i la consellera Vilagrà, però és que no estaven ni els seus socis de govern ni estaven els seus socis de la investidura, que estaven manifestant-se al carrer i en contra.

I els he de dir que, davant d'aquesta situació, podríem caure en la temptació —i els he de dir que la temptació és gran— de culpar Junts per Catalunya, no?, de la situació que tenim ara i segurament de les que vindran després. Però és que, si entrem en detall, si ho mirem bé, hem de plantejar-nos: és responsabilitat de Junts per Catalunya o és de qui és la màxima autoritat d'aquest Govern de la Generalitat? Perquè, president, nosaltres no qüestionarem mai —mai— que vostè és la màxima autoritat, i no qüestionarem mai que quan vostè va un lloc està representant el conjunt de la societat catalana. Però és que això té derivades i té conseqüències importants. I, per tant, que vostè siga la màxima autoritat del Govern de la Generalitat també vol dir que, en última instància, vostè és el màxim responsable del que fa, desfà i no fa aquest Govern de la Generalitat.

I perquè veja que aquesta sensació de trencadissa i de desgovern, de degradació no és només cosa nostra, no és només cosa dels comuns, sí que voldria fer un brevíssim repàs del que han dit alguns dels opinadors més rellevants del nostre país, alguns dels líders d'opinió els darrers dies.

Mire, el 15 de setembre, Laura Rosel, a *El matí de Catalunya Ràdio* preguntava: «Esquerra i Junts poden continuar governant plegats després de la trencadissa de la taula del diàleg?»

El mateix dia, el dia 15 de setembre, Jordi Basté, a «El davantal», de *El món a RAC1* –un davantal que, a més, em feia molta gràcia el títol, que es deia «De la Ricarda a la Bernarda»– deia textualment: «El Govern català deu haver pensat que tot està permès, fins i tot fer el ridícul.» I, en un altre moment, seguia: «La batalla entre uns i altres, amb tots els habituals a les trinxeres, que ja coneixíem, era mostrar al món que ens mira des del mig de la pista. Però el que és pitjor és posar una institució com el Govern de la Generalitat com a aparador electoral de tothom. Quina manera, quina manera de desprestigiar-se a si mateix i de fer un ridícul monumental», sentenciava el Basté.

Però és que, el dia 19 de setembre, Lola García, directora adjunta de *La Vanguardia*, ja anticipava: «Aragonès vive su primera gran crisis con Junts. La rivalidad sigue al alza.» I augurava: «Seguro que no va a ser la última», referint-se a l'última crisi.

I també vull acabar amb el 16 de setembre, un article al *Nació Digital* del Francesc-Marc Álvaro, més dur encara –arribava a qualificar el seu govern de zombi–, i deia el Francesc-Marc Álvaro: «El govern Aragonès està sentenciat. Podrà continuar tirant com un zombi, però això espantarà a petits i grans.»

Per què li dic tot això, president? Doncs ho dic perquè veja que no és una visió interessada, ni meua ni d'En Comú Podem ni de l'oposició –amb el permís de la resta de grups parlamentaris–, sinó que s'ha convertit en un lloc comú al nostre país que podran estirar aquest Govern tant com vulguin, el poden estirar com un xiclet fins que es cansin, però el que està clar és que, en aquests quatre mesos, de moment el que hem vist és que vostès no estan a l'altura del que Catalunya necessita i mereix, i, a més, en un moment de màxima complexitat on necessitem que totes les energies estiguin posades en veure com eixim d'aquesta més fortes, amb més embranzida i no més afeblides i retrocedint, que això és el que veiem que està passant.

Per tant, què és el que necessitem? Doncs cal redreçar el rumb i no tornar a ensopegar una vegada i una altra vegada i una altra vegada en la mateixa pedra.

Com ja li he dit, i donat que aquest és un debat de política general i, per tant, de balanç, també... –sabem que el balanç és petit perquè vostès porten quatre mesos–, però sí que hem revisat les propostes que vostè va fer al debat d'investidura i també hem mirat el seu grau de compliment, i, com veurà, el que jo li deia: la partitura i la música no acaben de casar.

Comencem pels tres grans compromisos que vostè va marcar-se: la resposta a l'emergència social, impulsar la reconstrucció econòmica transformadora amb un *nou* model productiu –vull insistir en lo de «nou», perquè després veuran que de nou té ben poc– i respondre al conflicte polític amb l'Estat.

Punt 1, emergència social. El seu Govern es va comprometre a un pla de xoc social de 700 milions d'euros els cent primers dies. Vostè va arribar ahir i ens va voler fer creure que repartir els diners que havia enviat l'Estat als sectors econòmics més afectats per la pandèmia era el pla de xoc social. Doncs crec que no soc jo qui li ha de dir que això no és un pla de xoc social –vostès ho saben perfectament, que porten al Govern uns quants anys.

Punt 2, nou model productiu. De moment –no sé si riure o plorar, perquè és bastant dramàtic–, Jocs Olímpics d'Hivern per a 2030. A mi m'agradaria equivocar-me, però el 2030, si podem estar jugant vòlei platja, jo crec que ho podrem celebrar. Més: el Hard Rock, també a Tarragona –això de nou té ben poc. I després vostès també s'han sumat a aquesta onada d'ampliar aeroports, incrementar en un terç les emissions i portar vint milions de passatgers més –això pot ser verd. A mi que m'ho expliquen. Ja li dic que jo crec que si no és que aquests vint milions de turistes més que vostès volien portar venien a comprar bateries elèctriques, nosaltres aquí no veiem la transformació ni la innovació per enlloc.

I, a més, és que el que té més delictes és que Esquerra Republicana ha titllat, ha volgut vendre aquest nou pla de govern com «el més transformador de la història».

De veritat? De veritat, companys i companyes d'Esquerra Republicana que és el pla de govern més transformador de la història? De veritat que uns jocs olímpics d'hivern poden ser transformadors? De veritat que ampliar un aeroport, en algun moment, pot ser verd? De veritat que fer el casino més gran d'Europa és transformador?

Jo no ho veig –no ho veig. I miren si el model del totxo, de la platja, del casino és vell que és que ja ha fracassat en innumbrables ocasions. I l'última va ser, doncs, durant la pandèmia. Entre el juliol del 2019 i juliol del 2021 Catalunya va perdre 1 milió i mig de turistes estrangers. I això ha tingut unes conseqüències nefastes per a l'economia catalana, i, per tant, per als catalans i les catalanes. I jo els pregunto: creuen que ens la podem tornar a jugar?, de veritat? Perquè jo estic convençuda que no, tinc claríssim que no. I per això superar aquest monocultiu del turisme és que ja no és que siga un desig, és que és un imperatiu social i econòmic.

I ara vull passar al tercer punt dels objectius que vostè es marcava en la investidura, i era la taula del diàleg, una taula de la qual vostès saben que nosaltres som defensors, som impulsors i que treballarem tant com calgui perquè això funcione.

Ja n'he parlat abans, però sí que m'agradaria afegir un parell d'apunts més. El primer. Miren que a mi aquesta frase no m'agrada gens –a més, jo crec que com a periodista encara menys–, i és: «Una imatge val més que mil paraules» –gens, m'agrada. Però és que és cert. Jo crec que aquí és inevitable citar-la. La fotografia de la delegació catalana de la taula del diàleg va quedar molt deslluïda, molt. I ja li he dit que, per nosaltres, a diferència del que poden opinar els seus socis, que no estan massa acostumats a perdre el poder, per nosaltres, ahí estava el Govern, estava el Govern representat, no només estava Esquerra Republicana, però, clar, era un govern afeblit. És que això és un «dos més dos, quatre»; vull dir, és que era bàsic.

I la conseqüència d'això –i és el segon apunt que vull fer– és que el problema d'aquesta feblesa del Govern no és només un problema seu, és que aquesta feblesa pot acabar sent la feblesa dels catalans i de les catalanes. Per què dic això? Doncs perquè ens juguem moltíssim en aquesta taula del diàleg, ens juguem les conquestes dels propers anys, unes conquestes que saben que per nosaltres passen per desjudicialitzar el conflicte, pel reconeixement de Catalunya com a nació, per ampliar el marc competencial i tindre més autogovern, per un nou model de finançament i per un acord votat pels catalans i per les catalanes.

I aquí també hi vullc insistir: aquestes conquestes no ens allunyen de l'horitzó; aquestes conquestes ens apropen, encara que alguns que volen allò del «quan pitjor, millor»..., doncs bé, aquestes conquestes ens apropen a l'horitzó del referèndum pactat i de la república plurinacional per a Espanya. Ens hi apropen, no ens en allunyen. Això del «com pitjor, millor» no sé si funciona en sa casa, però en Catalunya no.

I aprofite també per referir-me al que ha succeït aquest cap de setmana amb la detenció i posterior posada en llibertat del president Puigdemont. Jo crec que el que ha passat aquest cap de setmana és la millor evidència, és la millor mostra, és la millor constatació, que hem de seguir avançant en el diàleg –és imprescindible–; un diàleg que ha de tindre com els propers passos necessaris i de manera urgent la reforma del delictes de sedició. Un diàleg, hi vullc insistir, que és inevitable, perquè, senyor Batet –i em refereixo a vostè com a president del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya–, la taula del diàleg acabarà per beneficiar-nos a totes i a tots, fins i tot a aquells que no hi creuen, fins i tot a aquells i aquelles que treballen contínuament per fer-la descarrilar i per dinamitar aquesta taula del diàleg. I per què? Doncs perquè la taula del diàleg respon a un interès de país, no respon a un interès de partit. I, per tant, encara que no els agrade, aquesta taula del diàleg ens acabarà beneficiant a totes i a tots, inclosos aquells que no hi creuen.

Hi torne, president. Lamente dir-l'hi: per tant, dels tres objectius que vostè va comentar en el debat d'investidura, la resposta a l'emergència social l'ha incomplert, no hem vist el pla de xoc social per enlloc; de nou model productiu res –de fet, és

continuista–, i del diàleg amb l'Estat li he de dir que hem vist una delegació catalana afeblida.

Però vullc seguir, si ens atenem a la lletra petita, vullc continuar endavant mirant algunes de les propostes. Pla integral per a la salut mental i emocional, i, a més, prioritzant els joves. De moment no l'hem vist –de moment no l'hem vist–, quan estem en un moment, a més, que jo crec que la situació és tan greu que som incapaces ara mateix de copsar quin ha estat el veritable impacte de la pandèmia sobre la salut mental de la ciutadania. És cert, soc conscient que vostès van aprovar el pla de prevenció del suïcidi, però també l'hi vull dir: jo em plantejaria si un 061 tensionat i en precari és el millor instrument. Penseu-ho.

En tercer lloc, també en qüestions relacionades amb la salut, van dir que treballarien per internalitzar alguns serveis que estaven externalitzats. En concret, transport sanitari i 061. Doncs no és que no ho han fet, és que quan hem escoltat parlar el conseller de Salut, el senyor Argimon, ha dit que això no l'interpellava, que ell no ho tenia a l'agenda. No sé si hem de millorar la comunicació interna.

També van prometre, en matèria educativa, que es reduirien les ràtios, que estabilitzarien les plantilles i que garantirien la gratuïtat de l'etapa zero-tres. Doncs bé, hem tingut professors, professores que fins a dos dies abans de començar el curs no sabien a quin centre anaven. El desgavell de la formació professional ha estat absolut; jo reconec que vostès també ho han admès, però és que la solució que estan donant és subcontractar places en centres concertats. Em plantejaria si aquesta és la millor opció.

I, en tercer lloc, l'altre dia a la Comissió d'Educació, per la nostra sorpresa, el conseller va dir que per la gratuïtat de l'etapa zero-tres al final el que acabarien fent és, en certa manera, subvencionar les famílies perquè vagin a l'escola bressol. Total, que aquestos diners acaben en les escoles bressol privades. Això no és reforçar la pública, això és reforçar la privada. I també vull recordar-ho: Esquerra Republicana portava Educació a l'anterior legislatura. Vull dir, no ens serveix això de «no, és que arribem, això estava en mans de Junts per Catalunya, i, per tant, nosaltres ens ho hem trobat i ara hem de refer», no; és que el senyor Bargalló és d'Esquerra Republicana, i, per tant, vostès –i, a més, és que el senyor Cambray ja formava part de l'equip del senyor Bargalló– sabien perfectament quina situació s'anaven a trobar.

Però segueixo. Vostè va prometre que garantiria a través de polítiques de rendes que ningú perdria el seu habitatge. De moment no ho hem vist, però és que nosaltres hem presentat una modificació de la renda garantida de ciutadania, precisament per incloure prestacions per a habitatge, i què han fet vostès? Saben què han fet? Ens han presentat una esmena a la totalitat. Per tant, ni fan ni deixen fer.

I si seguim avançant, en termes de reindustrialització, treball i transició ecològica, doncs tampoc anem avançant. Vostès ens van parlar del pacte per la transició ecològica i per una economia verda –de moment no sabem...–; de la transformació del sector automobilístic, és cert que vostè ahir –i jo ho agraeixo– li va dedicar uns minuts del seu discurs, però és que concrecions, el que són concrecions, no en veiem. Per cert, el dilluns el Govern del Botànic va anunciar que la Generalitat, amb una empresa privada, anava a posar en marxa una fàbrica de bateries elèctriques; generaran trenta mil llocs de treball al País Valencià. Per a mi aquesta és la mostra de lideratge i de transformació, i no l'agenda grisa que vostès ens estan explicant amb els Jocs Olímpics, amb el casino i amb l'aeroport.

Per tant, com deia, vostè arriba ací al Parlament, ens ensenya una partitura... N'hi ha una part que ens pot agradar, però és que la música que sona és ben diferent. I mentrestant –mentrestant–, malauradament, el país segueix a l'espera. I sí que hi voldria fer un parell de pinzellades. La primera és que, tot i la recuperació econòmica, l'economia catalana està perdent impuls, i així ens ho diu la relació entre el PIB *per capita* a casa nostra i amb la Unió Europea.

Jo l'altre dia podia escoltar el conseller Giró que deia, bé, que anàvem bé i que les xifres macroeconòmiques, no? —l'escoltava a la ràdio—, doncs, ens donaven una bona tendència. Bé, però és que són xifres macroeconòmiques. Això encara no ha repercutit, no ha arribat a les butxaques dels catalans i de les catalanes. I quina és la situació actual? Doncs que les desigualtats i la pobresa estan creixent. Tenim cada vegada més milionaris i cada vegada més persones en situació de pobresa. I nosaltres què proposem? Després entraré en propostes, però sí que en vullc avançar una: igual que des del Govern central anem incrementant el salari mínim, que jo crec que hem d'anar molt més enllà, des de Catalunya podríem ser pioneres en un salari màxim. I després entraré a explicar quina és la proposta.

Però també voldria parlar de les noves generacions, les noves generacions que aquestos mesos han hagut d'escoltar de tot, absolutament de tot. De fet, n'hi ha alguns que han intentat equiparar joventut amb criminalitat. Doncs bé, primer, per nosaltres és important no generalitzar. Per què dic això? Doncs perquè hi ha milers i milers i milers de joves que han sortit de festa i han tornat a sa casa tranquil·lament. I això ha sigut aprofitat per un grup molt reduït d'impresentables que al que s'han dedicat és a fer actes vandàlics. Per tant, no generalitzem.

Però és que aniria més enllà. És que n'hi ha alguns que fins i tot ja no és que criminalitzen la joventut en general, és que han anat a posar el focus en col·lectius que encara estan en una situació de major vulnerabilitat. I equiparar inseguretat amb immigració és intolerable i és racisme. I aquí ens hauríem de conjurar totes per no deixar passar aquestos missatges d'odi, perquè, si no construïm un contrarelat, cada vegada ens trobarem que van agafant més força.

I aniria més enllà; aniria més enllà en aquest tema de la joventut. Fa un any i mig que vivim amb restriccions, i jo crec que hem trigat molt poc de temps en entendre, en assumir, que havíem d'anar a treballar i estudiar, però crec que ens està costant molt entendre que no només podem viure treballant i estudiant, que necessitem recuperar les relacions socials, que necessitem oci, que necessitem esbarjo, que necessitem vore els nostres iguals. I clar, a vostès, no?, no els agraden..., o no els agrada veure certes imatges de joves, milers de joves, bevent alcohol a altes hores de la matinada. I jo vull fer una pregunta: què els estan oferint? Quina és l'alternativa que se'ls està donant? Quina és la proposta que els estan fent? Què volen exactament que estiguen fent? Estan proposant que es queden a casa amb sos pares mirant Netflix tapats amb la manta de cara a la pantalla? Aquesta és la proposta que s'està fent? Perquè nosaltres no veiem alternativa per enlloc. Ara mateix no se'ls està oferint res.

I, per això, president, jo li demane que, de manera urgent, vostès presenten i preparen un pla, un pla per diversificar l'oci. És urgent. Perquè no és que no ho està fent aquest Govern, és que mai ho ha fet un govern de la Generalitat. Fa molts anys que no ho fa, el Govern de la Generalitat. I en una situació com l'actual és urgent.

Per tant, hem de fer accessible la cultura als joves, o abaixant els preus o bonificant-los; hem de potenciar conjuntament, amb associacions juvenils, amb casals, aquelles activitats que ells i elles vulguin, i també hem de crear des de les institucions públiques nous espais d'oci que diversifiquen les opcions i que ens ajuden a desconcentrar. Perquè la vida és molt més —molt més— que aixecar-se, anar a treballar, anar a estudiar i tornar a casa, no? Perquè, com deia la cançó, volem el pa, però també volem les roses.

I si parlem del pa de les noves generacions, sobretot de les de trenta cap avall, la situació és preocupant: només una de cada cinc ha pogut emancipar-se de casa de sos pares; una de cada dos que treballa ho fa en situació de salaris baixos i de temporalitat. I això vol dir dues coses, bàsicament: doncs, per un costat, que l'ascensor social s'ha trencat i, per un altre, que estem perdent talent, estem perdent talent a «raudals». I això no és un problema aïllat; això vol dir que el sistema educatiu no està funcionant; això vol dir que estem partits per la desigualtat; això vol dir que

tenim un model productiu que està desfasat, i això vol dir, també, que no els estem donant la possibilitat de construir el seu projecte vital. Perquè, a més –a més–, vostè ahir també parlava del talent. Bé, però és que el talent el tenim, però és que no sorgeix del no-res. És que el talent s'ha de potenciar i se li han de donar oportunitats, i les oportunitats se li han de donar des d'allò públic.

En definitiva, Catalunya té el potencial i el que ens cal ara, per tant, és lideratge. I si vostès, ja els ho dic, també, estan massa ocupats arreglant els plats trencats de les seues baralles, doncs és important que aquest Parlament treballi més que mai per redreçar el rumb de Catalunya.

I nosaltres avui també..., i, de fet, ahir en el faristol ho vaig dir, volíem vindre amb propostes. Era important, perquè davant d'una situació que no t'agrada és molt fàcil queixar-te i quedar-te de braços creuats, però jo estic convençuda que la ciutadania ens paga i ens vota perquè nosaltres també siguem proactius i intentem redreçar el rumb d'aquesta Catalunya, doncs, que veiem que no va bé. I per això venim amb projectes, i sobretot perquè davant d'una generalitat, d'un govern de la Generalitat, que o veiem passiu o veiem continuista, és important que aquest Parlament siga emprenedor. Vostè al discurs d'investidura i també ahir va fer referència a una economista que a nosaltres ens agrada molt, a la Mariana Mazzucato, però és que aquesta filosofia no la veiem per enlloc, president. Per això ho dic, davant d'un Govern de la Generalitat que és passiu o continuista, aquest Parlament ha de ser emprenedor.

Nosaltres hem portat tres plans molt concrets, tres plans amb un objectiu, ho torne a dir, que és redreçar el rumb de Catalunya, i són tres propostes que òbviament posem a disposició de tots els grups parlamentaris per treballar amb empena des d'ací. El primer, pla Catalunya activa. És un pla per acabar amb la precarietat vital de tota una generació i té diversos punts: impuls a l'emancipació juvenil. Per exemple, ho torne a dir: al País Valencià tenen una taxa turística que és finalista, i els diners que recapten són per ajudar i per impulsar, per fomentar l'emancipació de la gent jove. Però n'hi han molts més mecanismes que podem pensar entre totes.

Arribar al quinze per cent d'habitatge públic. Aquestes xifres les hem donat a conèixer més d'una vegada, però crec que és important recordar-les. Davant dels cinquanta pisos d'habitatge públic que està fent la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona n'està fent més de dos mil. Quants pisos necessitem? Què suposa aquest quinze per cent d'habitatge públic? Són 346.000 habitatges. Si ho projectem en vint anys..., que ja ens agradaria que fora abans, però si ho mirem a vint anys, això vol dir 17.300 habitatges a l'any, i això té un impacte pressupostari de 328 milions d'euros l'any. Està al nostre abast. Ho podem fer.

Què més? Combatre l'abandonament escolar prematur. Sabem que n'hi ha un pla, però és que també sabem que el pla no funciona, i no funciona perquè una cosa són les paraules i altra cosa són els recursos que s'hi destinen. Per tant, ara que estan vostès teòricament negociant –o no, no ho sabem– els pressupostos de la Generalitat, n'hi ha un objectiu que està marcat, no per nosaltres, sinó que està marcat per la llei d'educació de Catalunya, que és el sis per cent del PIB. Per tant, anem.

Crear també l'oficina de mobilitat laboral juvenil amb l'objectiu de donar suport a la joventut emigrant que viu a l'exili econòmic i facilitar el seu retorn. Parlem de talent, doncs portem tot aquell talent que va marxar perquè no podia sobreviure aquí. I reduir, òbviament, la precarietat i la desigualtat salarial.

El segon pla: pla Catalunya justa. És un pla per combatre la desigualtat, reequilibrar la balança i, òbviament, també per mantindre uns serveis públics forts. Què proposem? Augmentar un u per cent la pressió fiscal sobre el deu per cent –és important, aquesta xifra: el deu per cent– més ric. Estem parlant de l'impost de patrimoni –ja veig que al senyor Canadell no li fa molta il·lusió.

La mesura del salari màxim. Què volem dir amb això? Ara mateix hi ha llocs on els directius cobren cent divuit vegades més que els treballadors i les treballado-

res. És que directament és indecent. Jo no sé què els sembla, a vostès, però a mi em sembla que és per tirar-se les mans al cap. Per tant, què és el que proposem? Vols apujar-te el salari? Bé, però això ha de ser proporcional, i és una manera de que els beneficis es distribueixen no només cap a dalt, sinó també cap a baix.

Què més proposem? Augmentar la recaptació per successions i donacions. Aquest impost Convergència se'l va carregar pràcticament el 2012. Nosaltres el vam recuperar en la negociació de pressupostos del 2020. Va ser una de les condicions que nosaltres vam posar per a la nostra abstenció, i pensem que encara es pot anar una mica més enllà.

I per què proposem tot això? Doncs perquè volem una Catalunya on la salut, l'educació, la dependència siguin públiques i fortes, on la ciutadania pugui exercir el seu dret a la cultura i perquè volem un país de gent feliç i amb un sistema de benestar que siga propi d'un país europeu del segle XXI.

I, en tercer lloc, el pla Catalunya verda –el pla Catalunya verda– per fer una transformació ecològica que ja és inajornable. De què parlem? Doncs parlem de rehabilitacions d'habitatges. Nosaltres parlem d'una llei de barris verds per millorar l'eficiència energètica dels edificis. No només això generaria llocs de treball, sinó que també baixaria el preu dels habitatges i haurien d'aprofitar per poder fer-ho amb els fons europeus.

Una energètica pública. Vostès l'han anunciat, vostès la tenen dins del «programa de govern més transformador de la història», però sí que ens haurien de dir com i quan. Jo crec que seria interessant i, a més, també com saben que Barcelona ja la té en marxa, doncs, podem compartir experiències.

Transformació del sector automobilístic i de transports. Ho torne a dir: ahir no ens va concretar res. Si tenim, per fi, la fàbrica de bateries, això serien 300.000 llocs de treball. És una barbaritat. O sigui, és que no podem perdre-ho. Però no només això, sinó que tenim mancances gravíssimes en Rodalies. Li demanem que s'assegui a negociar inversions per a Rodalies, perquè la gent ja està farta d'esperar i esperar hores per poder anar a treballar o tornar a casa.

I també proposem la regulació integral del cànnabis i del cannabidiol. Com sabem, treballarem al Congrés dels Diputats una proposta de llei –se farà allí–, però és que és important que Catalunya també acompanyi, que aquest Govern de la Generalitat, que aquest Parlament de Catalunya també acompanyi. Perquè no sé si ho sabem, però Catalunya és el major distribuïdor de cànnabis d'Europa. Per tant, aquesta regulació afavoriria a tots i a totes, als que fumen i als que no han fumats ni fumaran mai. Beneficiaria el camp, l'exportació, la indústria nacional, a reduir el consum entre adolescents, a crear ocupació i a incrementar els ingressos públics. Per tant, nosaltres ho veiem com una oportunitat per liderar, per aprofitar l'enorme potencial que té el sud d'Europa com a productor de cànnabis i també per acompanyar en el necessari canvi de model productiu, juntament amb altres moltes mesures.

Per tant, com veuen, són tres plans per garantir que, mentre tenim un govern que o bé és passiu o bé és continuista, doncs, hi ha un parlament que treballa més que mai i un parlament que és emprenedor.

I acabe. President, vostè ha de decidir –vostè ha de decidir– si continua com els seus predecessors –la majoria–, arrossegant els peus als canvis que Catalunya necessita o si també se suma, doncs, a aquesta necessària transformació de veritat, no només de discurs, que és un imperatiu. No per dir cent cinquanta vegades «transformació» les transformacions passen; se necessiten recursos, se necessita talent, se necessita voluntat, se necessita diàleg i, sobretot, se necessiten aliances i, sobretot, se necessita posar les energies ahí i no posar les energies en les picabaralles internes.

Per tant, l'hi dic: davant d'un govern de la Generalitat que de moment està passiu o és continuista, aquest Parlament ha de reaccionar per redreçar el rumb, i jo també

li demane no només aquest pla juvenil per diversificar l'oci, sinó també que se sume a l'onada de canvis i de transformacions reals que el país requereix.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Albiach. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados... Querría empezar esta intervención enviando un mensaje de aliento y de fuerza a todas las personas que han sido perjudicadas por la erupción del volcán en La Palma. En estas circunstancias es cuando se nota la necesidad de que haya un estado que se ocupe de aquellos que podrían haberlo perdido todo.

Y, señor Aragonès, usted empezó su discurso diciendo que quieren culminar la independencia, *l'alliberament* de Cataluña. Nosotros esta legislatura vamos a luchar por culminar la liberación de todos los catalanes de esta élite extractiva, de esta élite que malversa el dinero público, que impone ideologías identitarias en los medios de comunicación públicos, en la educación, en la administración, y encima gobierna como el ejército de Pancho Villa. Por tanto, yo le diría, tómelo usted con calma lo de culminar esto de la independencia, porque nunca va a poderlo hacer, y yo también me voy a tomar con calma lo de desalojarles a ustedes del Gobierno, porque yo sé que nosotros no lo podremos culminar, al menos en los meses inmediatos; pero no desfalleceremos.

Y luego otra cosa que le quería decir es que usted se destapó ayer, y es increíble que el Gobierno de España no se levante de esa mesa de chantaje después de haber escuchado su discurso de ayer. Usted dijo que tenemos que ser la república del bienestar del sur de Europa y que han constatado que este objetivo no es posible dentro de lo que ustedes llaman el «Estado español».

Es curioso que lo diga, porque Cataluña fue, hasta el inicio del *procés*, la punta de lanza de la economía española, y una de las regiones económicas más desarrolladas de Europa. Si somos rigurosos, señor Aragonés, lo único que podemos constatar es que a Cataluña le han ido muy bien las cosas formando parte de España, y en esta democracia en la que hemos avanzado muchísimo en libertades, y económicamente también. Cuando le ha empezado a ir rematadamente mal es cuando ustedes se han echado al monte, y ha empezado la decadencia de verdad y la desmoralización en nuestra tierra.

Y la prueba de lo mal que nos va es que el nuevo *president* diga que quiere transformar el modelo productivo y lo va a hacer de la mano de la CUP. Esto es proseguir con la expulsión de las empresas, porque es proseguir con la inestabilidad política y la inseguridad jurídica.

Y poner en marcha esta república..., usted para poner en marcha esta república nos presentó un plan supuestamente transformador, lleno de transformaciones: democrática, social, verde, feminista. Pero estos cuatro meses que lleva usted como presidente, lo que nos lleva es a dudar de que ustedes vayan a llevar a cabo todas estas formaciones que dice.

En primer lugar, le diría que su Gobierno es un gobierno improductivo y tan quemado como lo estaba el Gobierno de Torra. Nadie tiene duda de que ustedes no van a superar los dos años de legislatura, porque son prisioneros de unos pactos inestables, tanto con su socio de Junts per Catalunya como con la CUP. Y, en segundo lugar, porque en este Gobierno, el presidente dice una cosa y su vicepresidente pues veremos qué es lo que dice, que hay mucho interés por verlo, cuando se vea qué dice Junts per Catalunya de lo que usted dijo ayer. De momento, en las ruedas de prensa,

la verdad es que las reacciones a su discurso han sido más o menos tibias, por no decir críticas.

Y eso es así porque ustedes están enfrascados en un combate por el espacio independentista. La legislatura de 2017, Puigdemont gobernaba, y Esquerra Republicana le apretó hasta que el otro decidió saltar al vacío. Y esta legislatura gobierna usted, y Junts per Catalunya se las quiere devolver a Esquerra Republicana. Y, entre tanto, la CUP les muerde los tobillos a los dos, y presenta cosas delirantes, como las que veremos hoy en la cámara, poniendo también en jaque a esta nueva Mesa. Desde luego nosotros estaremos en la defensa de la legalidad, como lo hemos estado siempre, como lo hemos estado las veces anteriores.

Pero es que la víctima de toda esta batalla entre ustedes por el espacio independentista..., las víctimas son, pues, las personas y sus familias, que están esperando que ellos puedan tener un futuro de mayor prosperidad de trabajo, de una buena economía, de unos servicios sociales que les cuiden, y tienen la esperanza de ser debidamente atendidos por la Generalitat.

Pero a ustedes, en estos meses, solo les hemos visto negociar la amnistía y el referéndum, buscar dinero por debajo de las piedras para ver si pueden cubrir las fianzas de los malversadores de caudales públicos, pero no les hemos visto actuar en absoluto con el atasco de las listas de espera; o no les hemos visto actuar de raíz con el problema del desempleo; o no les hemos visto hacer nada ante la quiebra del ocio nocturno –sí, apretarles las tuercas–; ni han actuado ante los problemas de inseguridad de tantos y tantos barrios de Cataluña, y no han demostrado talla política, señor *president*, ante la posibilidad de la ampliación del aeropuerto del Prat, dejando escapar una inversión de 1.700 millones de euros, que es trascendental para la economía barcelonesa, catalana y española.

Yo le diría..., he oído también al señor Illa hablar del aeropuerto, que es un proyecto muy apoyado por el socialismo. Nosotros, señor Illa, también apoyamos esa ampliación. Es que, de hecho, estoy convencido que en esta cámara hay una mayoría parlamentaria en favor de esta ampliación. Claro que podemos y debemos hablar del impacto medioambiental que ello suponga y arreglarlo lo más posible, pero estoy seguro de que, si nos encerramos en una habitación, aquí hay una mayoría suficiente para no volver a perder este tren del progreso y de la economía, como cuando perdimos la Agencia Española del Medicamento, ya en los luctuosos tiempos del *procés*.

Por eso le diría, señor presidente, que no nos hable de transformaciones que no se van a producir. Hable de cosas que estén al alcance de la mano y que podríamos hacer, y que podrían hacer ustedes, y que podríamos también hacer entre todos.

Mire, yo creo que usted ha tenido la suerte en estos primeros meses de Gobierno de que ha tenido un presidente de España que le ha prestigiado en Madrid; igual que González y Aznar prestigiaban al señor Pujol presentándole como un hombre pragmático y necesario para la gobernabilidad de España. Pero la realidad es que usted es el presidente que viene aquí diciendo que uno de sus principales objetivos es culminar la independencia, y hace cosas como mandar quitar la bandera de España en sus comparecencias, ofendiendo a millones de catalanes que se sienten unidos al resto de los españoles. Mire, yo le voy a explicar, la bandera española representa la libertad, la igualdad entre los ciudadanos, la convivencia. Representa muchas cosas buenas en un país democrático y moderno, y por eso no solo me gusta a mí y a los diputados de los partidos constitucionalistas que están aquí representados. La bandera española le gusta a mucha gente en Cataluña, señor Aragonés. Yo no sé si es que ustedes no lo entienden o su cerrazón nacionalista les impide verlo, o es que les da igual lo que piensen los demás y lo que sientan el resto de sus conciudadanos. Porque cuando usted ordena que la retiren para comparecer ante los catalanes, está reflejando una práctica común del separatismo: el desprecio por los símbolos en los que ustedes no se sienten representados; *ustedes*, pero que nos representan a todos.

Todos los catalanes nos merecemos sentirnos representados por el presidente de la Generalitat, señor Aragonès. Y ustedes no son nadie para retirar la bandera española. Ni ustedes, ni los alcaldes en los ayuntamientos. Es un acto totalitario y ofensivo para muchísimos de sus conciudadanos. Y desde luego, es un escándalo que el señor Sánchez acceda a reunirse y le dé tratamiento de Estado a usted, que hostiga a todos los que nos sentimos catalanes, españoles y europeos, con todo el derecho de sentirnos así. Y este es un escándalo, pero no es el único escándalo.

También para nosotros es un escándalo que se salten ustedes las sentencias judiciales; que no apuesten por el trilingüismo en la enseñanza, que es lo más moderno y lo que se hace en todas partes. Y tenemos dos lenguas cooficiales y deberíamos añadir, como vehicular también, una lengua extranjera. Ustedes no dicen nada, cierran los ojos, miran para otro lado, cuando los talibanes de la lengua catalana acosan con las debidas subvenciones públicas a los comerciantes que les atienden en castellano.

Y mire, también es un escándalo que les parezca a ustedes bien que se ataque con fuego la comisaría de la Via Laietana, que nadie levante la voz contra esto. Y luego, además, aquí propongan echar a la Policía Nacional de la Jefatura de Via Laietana y propongan crear allí un museo de la tortura.

Esto es como si alguien aquí reprochase a la Generalitat, a esta Generalitat, a la Generalitat de 1978 en adelante, pues, las torturas de los hermanos Badia, por ejemplo –que, por cierto, algunos de ustedes ya van a sus homenajes, torturas y asesinatos de los fascistas señores hermanos Badia– o las condenas de muerte que firmó el señor Companys. ¿Qué es esto de inocular de esta forma el odio contra las instituciones que representan a Cataluña y a España y a todos los españoles? ¿Qué es eso de imputarles las torturas del franquismo a la Policía Nacional de nuestra democracia y de pretender reescribir la historia de esta forma, como hacen ustedes, realmente, señor Puigneró, con el Museo de Historia y el Institut de Nova Història? Ustedes, los nacionalistas, son especialistas en alterar y reescribir la historia y en sembrar la discordia y la división.

Miren, la crisis de autoridad. Yo creo..., por cierto, nosotros hemos presentado una iniciativa para que el señor Sánchez se comprometa a mantener la Jefatura de la Policía Nacional en la Via Laietana y que mantenga la presencia del Estado, de la comisaría y de la Policía Nacional. Y también quería, ya que hablo de la Policía Nacional, hablar de los sufridos Mossos d'Esquadra. Miren, la crisis de autoridad que estamos sufriendo en Cataluña, con macrobotellones que se descontrolan, incívicos y violentos que atacan a los *mossos* sin ningún tipo de reparo, sucede en Cataluña. Sucede aquí. No en otras partes de España, no en otras grandes ciudades. Sucede aquí. Los veinte navajazos..., por manifestación, o por botellón, suceden aquí. Y eso es porque aquí se ha mermado el principio de autoridad.

No solamente ustedes atacan a la Policía Nacional, sino que vacían de autoridad a los Mossos d'Esquadra. Porque ustedes ya, desde que optaron al Gobierno, lo hicieron bajo el signo de ese pacto con la CUP, que trataba de desarmar a los Mossos d'Esquadra. Tienen ustedes a los Mossos dejados de la mano de Dios. No los respetan, no los equipan bien, no se les protege judicialmente frente a los ataques que reciben. Ustedes encumbran un señor como el señor Vivet, que molió a palos a un *mosso d'esquadra*, y los Mossos d'Esquadra han tenido que cambiar de abogado, porque no se fían de los abogados que les pone la Generalitat. Es una vergüenza, no es..., señor Elena, es una vergüenza.

Y es una vergüenza que hoy se sepa que las denuncias que se hacen en las manifestaciones no se han tramitado. Y esto da una idea de cómo estamos en Cataluña. Porque estas noticias, cuando saltan en un país democrático normal, todo el mundo diría, o sea, ¿que aquí hay un político que decide qué cosa se tramita y qué no, al margen de las leyes? Luego se extrañan ustedes de que se judicialice la política, si eso es una prevaricación como la copa de un pino. Si eso es propio de un estado

policial. Si eso es propio de un estado en el que el poder ejecutivo cree que la ley la marcan ellos. Por favor, que estas cosas pasen en Cataluña es un escándalo.

Siguiendo en el discurso, señor Aragonès, yo como le decía, este Gobierno quiere transformarlo absolutamente todo, pero hasta ahora solo ha dado muestras de estar igual de dividido y quemado que el anterior. Ustedes, en solo cuatro meses ya están en guerra, como antes de las elecciones. Y eso es porque su proyecto está agotado, porque no tienen nada que ofrecer al conjunto de los catalanes, más que frustración y viejas promesas, que jamás van a materializarse, como le he dicho. Están ustedes igual que siempre, con un único cambio o novedad, que ha cambiado el liderazgo de la oposición y ahora, de alguna manera, se les deja cierta manga ancha para que hagan y deshagan a su antojo.

Yo creo que el señor Illa, en esta ocasión se ha sumado a la larga tradición de los líderes del PSC, que han agachado la cabeza frente al nacionalismo. El señor Obiols agachó la cabeza con Banca Catalana y asumió el discurso de Pujol, de que aquello no era una..., de que aquello era una causa general contra Cataluña. Maragall agachó la cabeza con el tres por ciento, sucumbió a las amenazas de Artur Mas, quiso sustituir a Pujol, con un estatut inconstitucional, que no había demandado absolutamente nadie. Iceta fue el fontanero de este Estatuto ultranacionalista. Y ahora, entendemos nosotros que el señor Illa agacha la cabeza con los indultos y con pagarles la fianza a los malversadores y con todo lo que pide el señor Aragonès. Y esto me lo ha constatado hoy el señor Illa, cuando ha hecho un discurso muy con traje de tecnócrata, hablando, centrándose exclusivamente en temas sociales y económicos, para no tocar el tema del *procés* en el que usted está muy incómodo.

Porque usted, como la señora Albiach, se ha visto hace un momento, en lo que quieren incidir es en esta división del Gobierno, a ver si ustedes tienen una oportunidad y asaltan el poder y llegan al poder de la mano de Esquerra Republicana en un tripartito. Tantas promesas de campaña, señor Illa, para ofrecerse como muleta de este Gobierno nacionalista. En la oposición, todos podemos cometer errores, señor Illa. Y todos los cometemos o los cometimos, pero no puede darse uno por vencido a los cuatro meses de empezar la legislatura.

Yo, señor Illa, creo que el 2017 no fue un fracaso colectivo, como usted insiste en decir. Y esto es importante que se lo diga a usted, porque es un mensaje, también para el otro lado del hemisferio y para todos los catalanes. El 2017 no fue un fracaso colectivo. El 2017 fue el fracaso y la culminación de unas políticas de poco respeto a la democracia, que se iniciaron en el mundo nacionalista catalán. Fue un fracaso de ellos, de los independentistas: de Esquerra Republicana, de Junts per Catalunya y de la CUP.

Y fue, sí también un fracaso de Zapatero y de Rajoy. Que no supieron ver lo que se estaba gestando, ni pararlo cuando ya estaba en avanzado estado de gestación. Y fue un sonoro fracaso del Partido Socialista. Y por eso a mí me duele ver que esos fracasos de..., el dar por su comer a un nacionalismo al que hay que vencer, pues veo que se perpetúa. Y eso, lo lamento como catalán.

Porque, señor Illa, nosotros tenemos muy claro que hay que derrotar al nacionalismo. Que llevamos diez años de parálisis por culpa del nacionalismo, no por una culpa colectiva. En todo caso, si usted quiere socializar la culpa, pues quizá sea porque el socialismo, verdaderamente, tiene mucho que ver con esa culpa.

Y señor Aragonès, cuando yo fui a verle al Palau de la Generalitat el pasado mes de julio, yo le llevé ocho propuestas para la convivencia. Y usted me contestó que estábamos en las antípodas. Esta vez, nosotros hemos presentado quince propuestas de resolución, quince iniciativas para que Cataluña vuelva a ser noticia por sus éxitos y no por sus batallas campales y por los políticos nacionalistas que se saltan las leyes. Yo no sé si me diría usted que estamos en las antípodas con medidas para velar por el buen funcionamiento de la Administración de justicia, medidas para los interinos de la Administración, medidas a favor del medio ambiente..., pero nosotros

esperamos reunir el apoyo del resto de los grupos, porque tenemos la certeza de que son buenas políticas para Cataluña.

Algunas de las medidas que nosotros consideramos esenciales son: en el apartado de la sanidad, un esfuerzo colectivo para reforzar la atención primaria. Ciertamente, usted se refirió e incluso dio cifras de una mayor dedicación de este Gobierno a la atención primaria. Me parece bien. Ahí encontraremos un consenso. Esta es una de las cuestiones en que nosotros incidimos muchísimo. Llevamos mucho tiempo incidiendo en esa necesidad de preparar debidamente la asistencia primaria.

También eché en falta otras cuestiones. Como, por ejemplo, acometer medidas para esa mitad de los trabajadores sanitarios que están en precario, con un altísimo porcentaje de interinos, el 56,2 por ciento, en julio de 2001. Y también se refirió usted y les dio unas palmaditas en la espalda al personal de la sanidad que se dedica a la limpieza. Y usted también agradeció su dedicación, igual que al resto de los sanitarios, pero yo le recuerdo que nosotros ya propusimos que, más allá de golpecitos en la espalda, a esas personas que han estado limpiando los hospitales, desinfectando los hospitales en plena pandemia, que han trabajado a destajo, merecen algo más que unos golpecitos en la espalda. Merecen también la misma gratificación que otros trabajadores del sistema sanitario, que sí que la han tenido. Ustedes lo rehusaron en votación en el Parlament. Espero que esas palabras suyas, que se ha acordado en su discurso, de este personal, se traduzcan en que..., en una nueva votación sí que den apoyo económico además de golpecitos en la espalda a estas personas, imprescindibles como el resto de trabajadores, cada uno en sus competencias, en el sistema sanitario.

Y en estos momentos también deberíamos plantearnos, de manera urgente, más urgente que nunca, una bajada de impuestos. Pero no una bajada de impuestos para cargarnos lo público y el estado de bienestar, como también parece que quieren algunos partidos en esta cámara, sino para mejorar la competitividad, mejorar el consumo de las familias, aumentar la recaudación a la larga y crear riqueza y, con ello oportunidades para todos.

No tiene sentido tener quince impuestos propios. Los costes son muy elevados. Y al final, lo pagan los de siempre, que son los catalanes de a pie. Las personas y sus familias, que ya tienen suficientes problemas, muchos de ellos, para salir adelante y para llegar a fin de mes.

Tenemos que generar seguridad jurídica y estabilidad política, para que las empresas vuelvan a Cataluña. Tenemos que poner la ciencia al servicio de las empresas y generar innovación. Si atendemos al cuadro de indicadores de la innovación regional, vemos como los datos son demoledores. En los últimos diez años de *procés* hemos perdido puestos en innovación a toda velocidad, en relación con otras regiones europeas. Esto debería hacer saltar todas las alarmas en Cataluña, pero parece que a ustedes les da igual.

Veremos qué gestión hacen de los fondos Next Generation, porque son una oportunidad de crecimiento y de progreso y de innovación. Y con ustedes al mando, pues, puede que no lo sean. La verdad es que ustedes..., da mucho miedo pensar cómo van a repartir ese dinero. Me acuerdo todavía de cómo los fondos covid fueron, precisamente, a TV3 a las primeras de cambio. Pongámonos en serio con estos asuntos, hagamos una apuesta por la innovación, también de la mano de la universidad. Y le diría a la señora Geis, a quién no veo por aquí, que se dedique a eso y no a otras cosas.

Y miren, muy brevemente. En el apartado de educación. Estamos a la cola de la inversión en educación por producto interior bruto. Somos la penúltima comunidad autónoma. Aprendan ustedes de nuestro Gobierno de Andalucía, donde la inversión en educación, en términos de PIB, es superior al que realiza Cataluña.

Y señor González Cambray, que tampoco lo veo por aquí, más valdría que se dedicase..., dedicase sus esfuerzos a tener una mejor educación y a no ver cómo pueden

saltarse las leyes que defienden nuestros derechos lingüísticos. Lo mismo respecto a los derechos lingüísticos le diría a la señora Geis –es que veo que ninguno de los dos está aquí, como miembros del Gobierno–, con las universidades. Le diría que se dedique a lo importante, que no actúe como si estuviéramos en Corea del Norte inaugurando un curso académico en clave nacionalista, como ha hecho esta semana. Porque no puede ser que ustedes estén tan convencidos de su hegemonía apuntalada, por cierto, por el Gobierno de Sánchez, que ni se planteen siquiera que esto sea una inmoralidad. En qué estado de emergencia democrática están las universidades catalanas, cuando sus siete rectores hacen manifiestos a favor de Puigdemont. Es increíble lo que ocurre en este régimen nacionalista que ustedes han implantado

Deberían sonrojarse, la señora Geis debería sonrojarse de decir que tres países de la Unión Europea han dictaminado que Puigdemont no ha cometido ningún delito. Me recuerda a Torra aquí, también, cuando decía que Alemania le había exculpado, o sea, es un desconocimiento tal de las leyes por parte de una señora que dice que es licenciada en Derecho y que es profesora de universidad, que yo, bueno, alucino, la verdad. Ustedes mienten o es que..., vaya, o mienten o es que es una ignorancia absolutamente inexcusable.

Bueno, y la señora Geis también –señor Batet, no se ponga nervioso– insultó a la Assemblea per l'escola bilingüe, la insultó, les llamó fascistas porque le habían ganado una sentencia en lo de las pruebas de acceso a la universidad. Es increíble que esto no genere responsabilidad por parte de uno de los miembros del Gobierno y que ni siquiera se dejase en TV3, donde la señora Geis había insultado, ni siquiera se dio opción de pedir rectificación a la Assemblea per una escola bilingüe, que fue insultada.

Por eso, en Ciutadans nos vemos obligados a denunciar sus excesos, sobre todo ante la pasividad del Partido Socialista ante el cúmulo de excesos que ustedes practican habitualmente. Miren, en el resto de comunidades autónomas los gobiernos están preocupados por el nivel de inglés de los niños en un mundo globalizado, a diferencia de lo que sucede aquí, que se erradica el inglés y el español, dos de las grandes lenguas del mundo, de la vehicularidad de la enseñanza.

También me quiero referir, ya que hablábamos de enseñanza, a la escuela concertada y hacer una defensa de la escuela concertada. Ya está bien, porque usted aquí también se refirió a la escuela concertada como gran logro va a ser que se incorporen al sistema público y cargarse así la libertad de elección de los padres, y eso es algo que no me extraña que les preocupe, porque la escuela concertada, frecuentemente, es el único contrapeso que tenemos a la hegemonía nacionalista en el sistema de enseñanza. Ustedes necesitan adoctrinar a los niños con sus libros de historia, que luego van los conceptos..., que luego vaya la gente al Museo de Historia y no le extraña nada lo que ve allí porque ya se lo han enseñado en la escuela con sus libros debidamente mediatizados.

Nosotros queremos que la escuela concertada siga siendo ese contrapeso al pensamiento único y no queremos seguir siendo..., nosotros, queremos seguir siendo esa opción tranquila para que todos los padres que quieren la mejor educación para sus hijos sean libres de elegir.

También le pedimos al Gobierno, y así lo instaremos, medidas para reforzar la formación profesional dual. Se han quedado sin plazas 705 personas en grado superior y 618 sin plaza para grado medio. Estas cosas no tienen por qué seguir sucediendo si llegamos a consensos y adoptamos medidas.

También desde Ciutadans ya hemos instado en reiteradas ocasiones la gratuidad de los libros de texto en la enseñanza obligatoria, pero esta legislatura queremos que se inste esta misma medida también para la formación en grado medio y en la formación profesional de grado medio y grado superior.

También hay que hacer programas de intercambio de FP tanto con el resto de comunidades autónomas como con Europa, a través de los programas Leonardo

da Vinci y Erasmus Plus y Erasmus. Y rescatar el Centro de Formación Profesional de Automoción de Martorell para convertirlo en fuente de formación y empleo del que se benefician tanto la SEAT como la industria auxiliar. De estas medidas quieren que hablemos los padres y los jóvenes, y no de *procés*, *procés* y más *procés* llevado al sistema educativo.

Desde luego, están los clásicos de potenciar el corredor mediterráneo, de medidas de ayuda para el sector del ocio nocturno, que debe volver a la normalidad para poder resucitar y, en definitiva, lo que le digo es que nosotros tenemos una alternativa para este proyecto agotado ya nada más empezar, de este Gobierno, una alternativa de defensa de la libertad, de avance en los derechos sociales, de regeneración y de reformas.

Mire, señor Aragonès, estos días se habla mucho del señor Puigdemont y algunos cometen el atrevimiento de decir que el prófugo y usted no guardan parecido, que son políticos muy distintos. Y yo pienso que ustedes se parecen más de lo que la gente se cree, porque ambos podrían suscribir esa frase de Nixon, que dijo que, si lo hace el presidente, entonces es que no es ilegal. Pues le digo que, igual que le paramos los pies al señor Puigdemont, se los pararemos a usted si al final consume este embate antidemocrático por ser más independentista que la CUP y que Junts per Catalunya. Y no le quepa la menor duda de que lo haremos porque tenemos la democracia y el estado de derecho de nuestro lado.

Si sus correligionarios dan un golpe contra la democracia y les dan impunidad por parte del Gobierno de España, pues nosotros recurrimos los indultos. Si el señor Aragonès pretende que el ICF, con el dinero de todos, afiance a los malversadores, nosotros los denunciaremos a la fiscalía. Si en las PAU se discrimina a los alumnos castellanoparlantes, pues nosotros lucharemos para que el año que viene no vuelva a ocurrir; y, si hace falta, en los tribunales. A nosotros no nos van a amedrentar diciéndonos que judicializamos la política porque recurrimos a los tribunales, que es la última barrera de defensa y de garantía de los derechos y libertades amenazados por ustedes.

La mayoría de los diputados de esta cámara prefiere que nos quedemos quietos e indefensos, igual que lo prefiere el Gobierno del señor Sánchez, pero nosotros, en Ciutadans, no lo vamos a hacer, porque representamos a esa parte de Cataluña que tiene muy claro qué es lo que está ocurriendo aquí y que tiene muy claro que ustedes no pueden prevalecer saltándose las leyes y las normas democráticas. Por eso nacimos nosotros, porque estaban, el Partido Socialista y el Partido Popular, ciegos y sordos ante lo que se gestaba en Cataluña con el Estatuto de 2006.

Todo esto ya pasaba antes de que Ciutadans naciera, y entonces los catalanes de a pie estaban indefensos ante sus abusos, con los líderes del Partido Socialista y el PP tratando de figurar en la política catalana para ser admitidos en las altas esferas del nacionalismo. Pero, mientras Ciutadans exista, estas personas siempre tendrán quien las defienda y ofrezca soluciones a sus problemas reales.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta.

Mientras superar el estupor que ha provocado ver a la CUP subirse a la rueda del hámster procesista, ellos que habían repetido machaconamente que el referéndum ya se había hecho, que era el Uno de Octubre, que era vinculante y que solo había que implementarlo y el que lo negara era un *botifler*, ahora se descuelgan diciendo que hay que hacer otro en 2025. Se ve que eso del procesismo es absolutamente contagioso.

Pues bien, decía que toda vez repuesto de dicho *shock*, procedo a posicionar a mi grupo en relación con tres asuntos: la situación del denominado proceso separatista; en segundo lugar, la valoración de la gestión del Gobierno del señor Pere Aragonès y, en tercer lugar, la necesidad de construir una alternativa de verdad, insisto en la palabra «alternativa de verdad», para superar la decadencia de Cataluña.

Vamos con el primer asunto. Sostengo hace tiempo que el proceso separatista no está finalizado, sino que ha mutado: ni se ha producido una mágica distensión fruto del diálogo que preconiza Sánchez ni la desmovilización tiene que ver con eso, ni hay mayor división en el separatismo gracias a ese diálogo; el separatismo ya venía dividido de serie. No, eso son cuentos chinos del señor Sánchez para intentar justificar lo injustificable. Aquí a lo que asistimos es a un auténtico cambio de estrategia: el separatismo ya no apuesta por las grandes movilizaciones sociales en la calle ni por ejecutar aquello que la ANC en sus documentos denominó «la primavera catalana», a imagen y semejanza de la primavera árabe, es decir, la ocupación física de edificios de las instituciones del Estado. No. Ahora estamos en otra fase más larga, más dura, más difícil, en la que pretenden la erosión y el debilitamiento de las tres instituciones que, en su momento, año 2017, frenaron el golpe: la corona, la justicia y las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. El objetivo final es desprestigiar a España, caricaturizándola como estado fascista, obviando que España sigue formando parte del exclusivo club de diecinueve democracias plenas que hay en el mundo.

Pues bien, debilitando esos tres pilares, esas tres instituciones, pretenden eliminar los obstáculos que les impidieron en su momento lanzar el golpe, como dije, para que cuando esa debilidad sea real, entonces sí, *ho tornaran a fer*. No les saldrá bien, pero es evidente que están en eso.

Pues bien, procuro medir bien lo que digo, y lo que digo siempre está reflexionado, sea o no compartido, sea o no acertado. Sostiene siempre, el señor Salvador Illa, que gobernando mi partido se celebraron dos referéndums ilegales en Cataluña. Bien, a la sorprendente idea de atribuir la culpa no a quien comete el delito, sino a quien lo sufre y que además lo tuvo que combatir, se añade otra idea de mayor degradación ética y moral, y es que todo lo que hizo el separatismo entonces tuvo en contra siempre al Gobierno de España, a veces con aciertos y a veces con errores, pero siempre en contra. Al contrario de entonces, la estrategia del separatismo antes descrita cuenta hoy con la connivencia del Gobierno de Pedro Sánchez. No es que se hayan hecho ustedes «indepes» de la noche a la mañana, pero están dispuestos a jugar con esa erosión de las instituciones si eso les permite permanecer cinco minutos más en el poder.

Nunca se me han caído los anillos en reconocer que el PSC estuvo a la altura los días 6 y 7 de septiembre de 2017. Nunca se me han caído los anillos en poner en valor lo que significó la unidad de los demócratas aquellos días, y lo dije sin complejos. Y precisamente porque no se me han caído nunca los anillos para decir eso, creo que eso me da cierta autoridad moral para decir lo que estoy diciendo con la contundencia con la que lo digo.

Me dirán ustedes que soy un exagerado. De exageración, nada. Les voy a poner solo tres ejemplos de esa connivencia y esa complicidad que denuncio, podría poner muchos más.

Uno. En relación con la corona, ministros del Gobierno del señor Sánchez difundiendo videos oficiales de Podemos donde se vincula al rey con la serie *Narcos*. Silencio sepulcral del Partido Socialista.

Dos. En relación a la justicia, julio de 2021, toda una ministra de Justicia arremete públicamente contra una sentencia del Tribunal Constitucional sobre el estado de alarma. Inaudito.

3. En relación con las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, el asunto de la comisaría de la Vía Layetana, aceptando ustedes la tesis –absurda– de que los edificios cometen torturas o, peor aún, de que los policías que hoy ejercen admirable-

mente ahí su trabajo tienen la más mínima responsabilidad sobre lo ahí acontecido hace cincuenta años, llevando ese argumento a lo absurdo –porque es absurdo–, y por esa regla de tres, habría que cerrar todos los lugares que pisó Jaume I, *el Conqueridor*, que pacifista y demócrata, lo que se dice «pacifista» parece ser que no lo era.

Tres ejemplos, hay decenas más, de complicidad del Partido Socialista en la estrategia de erosión de la corona, la justicia y las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado.

Crean ustedes, señor Illa, en su infinita arrogancia que podrán amansar a las fieras obviando que cualquier proceso de desprestigio institucional tiene un precio, y es un precio a pagar altísimo. Lo estamos viendo, una década de pedagogía del incumplimiento de la ley y la desobediencia a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado tiene consecuencias en nuestras calles, a las que hoy asistimos horrorizados, absolutamente todos.

Si realmente creen que flirtear con la idea de que corona, justicia y fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado en España son instituciones fascistas y que ese flirteo no es algo extraordinariamente peligroso, o bien no se enteran ustedes de nada o bien su relativismo moral es, a día de hoy, incurable e irreversible. Mucho me temo que pudiera ir por ahí la cosa.

Se constituyen ustedes en «*govern alternatiu*», pero se ofrecen de muleta entusiasta a las primeras de cambio a Esquerra Republicana. Señor Illa, no se puede soplar y sorber a la vez: o se es alternativa o se es palmero de Esquerra Republicana. Las dos cosas, imposible.

Engañó usted masivamente en campaña electoral a la sociedad catalana, en definitiva, señor Illa, usted me cae mejor que el señor Pedro Sánchez, pero en lo político son como dos gotas de agua. (*Remor de veus.*)

Pasó a la segunda parte de la intervención: balance y alternativa. Señalaba que para nosotros sobre todo este Pleno representa una oportunidad de trasladar a la sociedad catalana la necesidad de construir una alternativa auténtica, de verdad para superar la decadencia de Cataluña. También me dirán ustedes que el término «decadencia» es exagerado. Datos en la mano, irrefutables, si es necesario en la réplica los abordaremos: hoy Cataluña es líder en fuga de empresas, vandalismo, ocupación ilegal, barracones en el sistema educativo, listas de espera en el sistema sanitario e impuestos absolutamente confiscatorios, si eso no es decadencia, que venga Dios y lo vea.

Pues bien, esa alternativa no debe ser solamente de siglas, que eso es muy sencillo, debe ser de políticas. Y debo asumir con toda la humildad del mundo que esa alternativa está por construir, porque hoy aquí no tiene una mayoría, evidentemente, y eso hay que decirlo, pero es más necesaria que nunca, porque plantea una disyuntiva que tarde o temprano va a tener que resolver la sociedad catalana si quiere volver por la senda del progreso: elegir entre libertad o decadencia.

Mañana, en el debate de las propuestas de resolución, vamos a abordar seis ejes de propuestas que yo voy a enumerar someramente. En primer lugar: libertad económica e impuestos moderados. No hay sociedad próspera en Europa que pueda progresar más con la política económica que llevan ustedes. Es absolutamente inviable, y lo saben. Pero, bueno, tienen las servitudes en la extrema izquierda anti-sistema que todos conocemos. Dos: respeto a la propiedad privada. Catalunya sigue aglutinando el cincuenta por ciento de las ocupaciones ilegales en toda España. Sin respeto a la propiedad privada, sin seguridad jurídica, sin impuestos moderados será imposible que ninguna empresa vuelva, porque encontrarán un infierno fiscal y porque encontrarán lo contrario a un clima favorable a los negocios, un clima favorable al emprendimiento.

Tres: tolerancia cero ante la delincuencia y el incivismo. He explicado antes las consecuencias que tiene determinada pedagogía de la desobediencia, determinada

pedagogía del incumplimiento de la ley. También algunos discursos que se lanzan por aquí, profundamente irresponsables. Yo asistía divertido a la intervención de la señora Albiach, que ha dicho tres cosas. En este orden, cito textualmente: «Deseamos una sociedad en la que la gente sea feliz.» Deben pesar que los demás deseamos a la gente cabreada. Dos: «Hay que hacerles una oferta a los jóvenes alternativa.» Y, a continuación, y sin solución de continuidad, propone la legalización del cannabis. En fin, es una oferta ciertamente tentadora, pero explicada al ritmo que lo han hecho ustedes, debo decirles que profundamente irresponsable. No sé si va a ser ese el camino. Pero, en cualquier caso: tolerancia cero con el incivismo y con la delincuencia.

Cuarto: libertad educativa. Corresponde a los padres y madres elegir el modelo educativo para sus hijos; a ningún político, ni siquiera un pedagogo: a los padres y madres. Y sin libertad educativa nunca se puede llegar a la calidad. No es casualidad que La Rioja o Castilla y León estén en las posiciones altas de la OCDE en materia educativa y que Cataluña esté en las posiciones bajas de calidad de la misma. Con respeto a los distintos modelos, eso es lo que funciona.

Quinto: refuerzo de la sanidad. Cataluña continúa la cola en inversión por habitante en sanidad. Pero además hay que decir una cosa, creo que catalanes y el resto de españoles habíamos estado legítimamente orgullosos, con sus imperfecciones, de nuestro sistema sanitario. Pero la pandemia ha servido también para ver las debilidades del sistema. La necesidad de perfeccionar los sistemas de cooperación público-privada. Hay mucho trabajo por hacer, y ahí lanzaremos propuestas.

Y, finalmente, seis: libertad de expresión en Cataluña. El respeto a las libertades y derechos de todos los catalanes independientemente de su ideología. Tenemos que promover medios de comunicación públicos neutrales, de pluralismo, y lo mismo para el resto de instituciones democráticas.

Bien. Cuando planteamos esta alternativa –no es la primera vez que abordamos estos debates–, el señor Pere Aragonès suele contestar que hay una mayoría apabullante de izquierdas. Es un argumento parcialmente tramposo. Todo el mundo sabe, los estudios del CEO así lo manifiestan y ustedes los conocen perfectamente, que si algo ha hecho el proceso separatista es romper el eje izquierda/derecha clásico, y que según esos mismos estudios el comportamiento electoral de los catalanes hoy se fundamenta más en cuestiones identitarias o de posicionamiento con relación al proceso que en el eje ideológico, pero asumo que es un argumento enrevesado y por lo tanto estoy dispuesto a aceptarle pulpo como a animal de compañía y aceptar que sí, que hay una mayoría de izquierdas. No tan amplia como lo que refleja en siglas esta cámara, pero que la puede haber. Sí, mayoría de izquierdas. Legítima. Pero no antisistema –no antisistema, señor Pere Aragonès.

Ustedes continúan con la pedagogía de la desobediencia de la ley, del desprecio a la autoridad de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado y al uso legítimo de la fuerza que tienen en democracia; a la falta de respeto a la propiedad privada y a la seguridad jurídica. Todo eso tiene consecuencias, y acaban siendo consecuencias en la calidad de vida de la gente. No solo usted no corrige ese rumbo, sino que profundiza en él. Y el caso del aeropuerto es un ejemplo paradigmático de lo que le digo: es como la radicalidad antisistema y los prejuicios ideológicos de la extrema izquierda pueden acabar paralizando un proyecto absolutamente necesario para Cataluña.

Ahora bien, todo esto que digo forma parte del debate ideológico, plural, y aquí cada uno legítimamente puede poner encima de la mesa los argumentos que considere oportuno. Lo que no es legítimo, ni cierto, ni aceptable ni tolerable es que venga usted aquí y, copiando a su antecesor Quim Torra, diga desde la atalaya de su coche oficial y su sueldo de 152.000 euros, que sufre represión, y que se comparen con Mandela, y que se comparen con gente que vieron en España a sus familiares extorsionados, torturados o asesinados por el terrorismo. Eso sí era represión. ¿No se les cae la cara de vergüenza? Que vengan aquí a hablar de expolio de los trabaja-

dores catalanes. ¿De qué trabajadores catalanes me habla? Mi padre trabajó cincuenta años en la obra. Eso era trabajar. Y como el mío, muchísimos más. Pero usted y yo tendríamos que vivir setecientas vidas para trabajar de esa manera. Usted y yo somos unos privilegiados. Pero la diferencia es que yo no tengo la jeta de venir aquí a este Pleno a lloriquear como un niño pequeño y decir que me expolian y que me represalian. Esa es la gran diferencia. ¿No se les cae la cara de vergüenza de ser capaces de mantener ese discurso?

Mire, señor Aragonès: ni espoliados ni represaliados. Son ustedes la alta burguesía nacionalista de toda la vida: insaciables, voraces, quieren más y más, nunca tienen suficiente, y están dispuestos a seguir con el cuento del proceso el tiempo que sea necesario para seguir sacando tajada. Un referéndum un día, al día siguiente otro. La cuestión es que ruede el hámster, que siga la fiesta. Eso sí, pasando siempre por caja. Y lo asumo: siguen ustedes engañado a un millón de catalanes, o a algo más de un millón de catalanes. Pero a nosotros, aunque seamos pocos, no nos engañan. Y eso le puedo asegurar que nos da una tranquilidad de espíritu que ni imagina.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, consellers i conselleres, membres del Govern, diputades i diputats, agraïm la presència que hi ha hagut durant aquests dies dels presidents de la Generalitat que ens poden acompanyar en aquest debat de política general. Fer una menció especial al president Torra, que ara..., ahir, justament, fa un any que va ser inhabilitat per un estat que no tolera la llibertat d'expressió. També volem adreçar una salutació cordial, com pertocaria, a totes les autoritats i en especial al president Puigdemont, que ha de seguir aquest debat des de l'exili a causa de la repressió, i evidentment ens alegrem que durant aquests dies els presos polítics puguin ser aquí presents al Palau del Parlament després de quatre anys de presó injusta.

Aquest és el primer debat de política general d'aquesta legislatura, per tant, també és el primer debat de política general d'aquest Govern. Per això, ens pertoca mirar endavant i centrar-nos en els reptes del nou curs polític. Per això, hem de començar referint-nos als fets dels últims dies, perquè, al capdavant, són la clau de volta d'aquesta legislatura del cinquanta-dos per cent. Perquè, agradi més o agradi menys, és la realitat que vivim i que patim, una realitat que potser a alguns diputats i diputades d'aquesta cambra els hi resulta incòmoda, els hi resulta desagradable, els hi resulta poc simpàtica, però és la dura realitat.

La detenció del president Puigdemont a Itàlia, a Sardenya, a l'Alguer, demostra que el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol continua més viu que mai. Aquesta és la realitat. I és tan greu i tan evident que alguns no la poden, encara que ho voldrien, ni amagar ni maquillar ni obviar; una realitat que té dues cares de la mateixa moneda: per una banda, l'Estat espanyol, per l'altra, el conjunt de l'independentisme.

Començo, si m'ho permeten, per la realitat de l'Estat espanyol. Després del referèndum de l'U d'Octubre, després del discurs del rei del 3 d'octubre, després de l'empresonament dels Jordis el 16 d'octubre, després de la declaració d'independència d'aquest Parlament del 27 d'octubre fins ara, fins al dia d'avui, l'Estat no ha parat de perseguir-nos i de reprimir-nos. Aquesta és la realitat –la realitat– que l'Estat espanyol continua..., i no atura la seva lluita contra l'independentisme. Tots els poders de l'Estat treballen com una piconadora, de manera constant, disposats a tot i sense límits. Diuen que volen dialogar, però segueixen actuant amb tota la força d'un estat per intentar doblegar-nos, per destruir-nos; amb guerra bruta, amb espionatge, amb

tripijocs policials; d'una manera illegal, tramposa, barroera, mentidera i ridícula. I tots els governs espanyols han actuat de la mateixa manera, tots sense excepció; alguns amb algunes formes i amb algunes paraules més amables, però tots tenen les mateixes intencions.

En quatre anys, des de l'U d'Octubre, hem vist tres governs de l'Estat espanyol. I tots tres han continuat amb la mateixa persecució i la mateixa repressió, ja sigui un govern del Partit Popular, ja sigui un govern del Partit Socialista o ja sigui un govern del Partit Socialista amb Podemos. Tots tres han lluitat i lluiten contra l'independentisme. I continuen encara que representi un ridícul descomunal.

Com deia el president Puigdemont al sortir de la presó el divendres, Espanya no perd l'oportunitat de fer el ridícul (*aplaudiments*), com va tornar a passar aquest divendres passat a Itàlia, amb la detenció illegal del president Puigdemont. I aquest cop encara més greu, perquè l'Estat espanyol ha volgut aixecar la camisa a la justícia europea i el tret els hi ha sortit per la culata. Només hi ha tres opcions per intentar enganyar i prendre el pèl a la justícia europea: o s'ha de ser molt inconscient o s'ha de ser molt incompetent o s'han de sentir molt invulnerables.

I permetin-me que m'adreci al PSC, el principal partit de govern de l'Estat espanyol, i en particular a vostè, senyor Illa, que en va ser ministre, amb tot el respecte personal que li tinc: deixin de fer el ridícul, senyor Illa –deixin de fer el ridícul– (*aplaudiments*), i no facin servir més aquesta cantarella de la separació de poders. I no diguin que el Govern espanyol no en sabia res, perquè ja hem sabut, a través de diferents mitjans de comunicació, que el Ministeri de l'Interior i fins i tot el ministre i fins i tot potser el president, com avui ha reconegut al Congrés dels Diputats, van supervisar l'operació de detenir el president Puigdemont. Tot això va quedar molt clar en la nota de premsa que va enviar la Moncloa a la matinada. Tot això va quedar molt evident encara aquell mateix matí, quan el senyor Pedro Sánchez va avalar públicament la detenció del president Puigdemont.

Ja veiem com actua «*el Gobierno más progresista de la historia*», amb una mà conspiren, maniobren i aplaudeixen la detenció illegal del president Puigdemont i, amb l'altra, venen al Palau de la Generalitat, es passegen *como Pedro por su casa* i fan veure que aposten pel diàleg. (*Remor de veus.*) Es pot ser més cínic? No, no fa gràcia. Es pot ser més cínic? (*Remor de veus.*) Qui pot negociar amb un estat que sempre vulnera l'estat de dret, que se salta les decisions de la justícia europea i que, a més a més, intenta enganyar-la? Tenen en compte quina imatge de l'Estat queda arreu d'Europa? Si fora de l'Estat espanyol perden totes les batalles judicials. Si les han perdut totes, no n'han guanyat ni una, sigui a Bèlgica, a Alemanya, a Escòcia, a Suïssa, a Estrasburg o ara a Itàlia. Miri, escolti'm: exili, sis; Estat espanyol, zero, senyor Illa. (*Aplaudiments.*) Aquesta és la realitat.

I vostè ve aquí i diu: «Y nadie está por encima de la ley», eh?, que això ho ha dit avui aquí en seu parlamentària, el senyor Illa. (*Remor de veus.*) Miri, el president Puigdemont sempre –sempre– ha comparegut davant la justícia. Avui mateix ho escriu al *diario.es* Javier Pérez Royo, que diu: «No hi ha ni un sol minut que el president Puigdemont no hagi estat a disposició de la justícia espanyola.» I, paral·lelament, vostès no se'n recorden que Espanya ha tingut un cap d'estat que en deien «rei» que aquest sí que està fugat i que no dona la cara a la justícia espanyola. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la doble vessant que veiem per part del Partit Socialista.

I és que no només és la justícia europea la que deixa en evidència, també són altres institucions comunitàries molt importants. O no cal que recordem la resolució del Consell d'Europa? Això no els hi sortirà de franc, senyors de l'Estat espanyol. A dia d'avui, aquí en seu parlamentària, ja podem afirmar, i demà dijous ja podrem votar, que Espanya és un estat que no pot presentar credencials plenament democràtiques. O potser es creien que els nou indults polítics netejarien la seva repressió?

O potser es creien que els nou indults polítics esborrarien la voluntat majoritària del cinquanta-dos per cent de la població de Catalunya de voler la independència?

El diàleg no porta enlloc si no va acompanyat de voluntat política. I, a l'altra banda, no n'hi veiem. Vostè, senyor Illa, fa una estona he fet un elogi del diàleg. Però el diàleg requereix respecte, respectar l'altre. I vostès no ho fan, perquè ens reprimeixen i ens veten a la taula del diàleg. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Illa, ens veten. I, a més a més, vostè fa dos setmanes, mentre la taula del diàleg estava reunida al Palau de la Generalitat..., ja vam veure quin respecte tenien pel diàleg perquè se'n van anar a fer un cafè amb el senyor Pedro Sánchez, públicament, en una cafeteria de Barcelona. Aquest és el respecte que cal? Ja veiem quina mena de diàleg prediquen i ja veiem quina repressió apliquen.

I, miri, davant d'aquesta manca de voluntat política, davant d'aquesta manca de voluntat democràtica per resoldre un conflicte polític, ja els avisem: arribarà un dia –esperem que sigui més aviat que tard– que el president Puigdemont tornarà a Catalunya com a ciutadà lliure, com a president de l'U d'Octubre, com a president legítim; perquè el retorn del president Puigdemont i la resta d'exiliats representarà la recuperació de la llibertat de Catalunya.

Dit això, com els hi deia, aquesta és la realitat de l'Estat espanyol, que no cessa el seu particular «*a por ellos*» per intentar frenar l'independentisme. Però quina és la realitat de l'independentisme? Doncs la realitat és molt clara: el cinquanta-dos per cent vol la independència. Aquest va ser el resultat de les eleccions del 14 de febrer; una voluntat que incrementa en cada cita electoral, eleccions rere eleccions, siguin municipals, siguin estatals, siguin catalanes, siguin europees. L'independentisme és més fort que mai, amb més vots i amb més escons, a totes les cambres. Perquè malgrat la repressió, perquè malgrat el cansament que provoca la persecució de l'Estat espanyol, malgrat aquesta clau de judo permanent que ens fan, la realitat és que la majoria de la societat catalana vol la independència de Catalunya. I no demana una reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i no demana una reforma, una modificació de la Constitució, i no demana una taula del diàleg, i no demana un pacte fiscal; el que demana és la independència, demana el reconeixement que som una nació, que tenim dret a decidir i que volem exercir el dret de l'autodeterminació.

Per tant, si sabem com actua l'Estat espanyol, que ja veiem que no tenen intenció de canviar la seva mentalitat repressiva i la seva zero voluntat de negociació, la pregunta clau no és què farà l'Estat espanyol, la pregunta clau és: com actuem des de Catalunya? Des de Junts per Catalunya ho tenim molt clar. I, en primer lloc, ja els avisem que Junts per Catalunya no caurà en la trampa de la falsa dicotomia entre el mentrestant i la independència. Que ningú es pensi que quedarem anestesats pel mentrestant. No restarem immòbils i impassibles, i no volem quedar-nos de braços plegats, i no jugarem a qui dia passa any empeny. I, en segon lloc, Junts per Catalunya tenim molt clar que l'únic camí per la independència és a través de la *unitat*. En la lluita de la repressió, aquest cap de setmana vam saber donar un exemple excel·lent d'unitat. I li agraïm el gest, president Aragonès, de desplaçar-se a l'Alguer per donar suport al president Puigdemont. Igual que hem de donar gràcies a tothom qui va sortir al carrer de Barcelona i davant dels ajuntaments d'arreu del país. Aquest és el camí. Si anem units partits, institucions i ciutadania, som invencibles. Només així va ser possible l'U d'Octubre: amb unitat; només així va ser possible aquesta fita que fa aquesta setmana quatre anys tan important de l'independentisme.

Refem aquesta unitat, enfortim l'independentisme, amb complicitat, amb confiança, amb respecte. Recuperem la moral de victòria. Tornem a prendre la iniciativa. Transformem el desànim i el desconcert en il·lusió i en esperança. Conjurarem-nos tots junts. El cinquanta-dos per cent de la ciutadania vol avançar cap a la independència. Tenim un aval democràtic per fer-ho: les eleccions del 14 de febrer i l'U d'Octubre. Disposem de la majoria parlamentària amb el suport independentista més ampli de la història del Parlament de Catalunya.

Per això vam signar l'acord de legislatura, un acord que tothom sap que genera incomoditats, un acord que ens ha obligat a tots a sortir de la zona de confort per poder-lo aconseguir; perquè és un acord que vam signar convençuts, i som lleials a aquest acord, perquè volem avançar i només avancem amb unitat. I ja hem vist que sol no es va enlloc. Per separat, vam perdre les eleccions del 14 de febrer, però va ser el conjunt de l'independentisme que va guanyar les eleccions. Els partits independentistes compartim el mateix objectiu i hem d'actuar com a aliats. No s'hi val que cadascú tingui la seva pròpia estratègia, sinó que el que hem de fer és refer i tenir una estratègia consensuada, acordada i compartida: cultura d'unitat. I hem de treballar de manera conjunta i coordinada, també per fer valer la nostra força a Madrid.

Per això, des de Junts defensem que totes les forces i tots els partits independentistes unim forces per negociar els pressupostos de Madrid amb la voluntat de pressionar l'Estat en la resolució del conflicte polític. Això és cultura d'unitat, d'unir forces. I sobretot els partits que formem part del Govern. Els partits que formem part del Govern..., cal cultura de coalició per tenir màxima estabilitat i anar tots a l'una. I especialment per un govern format pràcticament per un empat tècnic: trenta-tres a trenta-dos. No és un govern de subordinació, és un govern de coalició. I per això és més necessari que mai la cultura de coalició. I ens ho hem d'aplicar tots. Som dos partits diferents però que hem tingut una cultura de coalició per fer un acord de legislatura per tirar endavant. Sabem del cert que compartim aquesta voluntat, i especialment el president Aragonès, que és a qui li pertoca liderar el Govern i que, per tant, sap perfectament que és president d'un govern de coalició. Així doncs, entre tots enfortim la cultura d'unitat si volem aconseguir la independència. Perquè només amb la república catalana podrem garantir el nostre progrés, el nostre benestar, la nostra llengua i la nostra cultura.

Tenim totes les potencialitats com a país i tenim l'ambició per fer un país millor. Catalunya i la seva gent són gent emprenedora, que té iniciativa, que té talent. Només vull mencionar tres dades dels últims deu anys en l'àmbit econòmic: les exportacions de Catalunya han crescut un setanta-nou per cent en els últims deu anys; les multinacionals que s'han instal·lat a Catalunya s'han gairebé triplicat, en els últims deu anys, de 3.400 a 8.900; els passatgers de l'aeroport del Prat s'han gairebé doblat, de 27 milions a gairebé 53 milions. Són xifres inapel·lables dels últims deu anys que apareixen en el llibre del diputat Ramon Tremosa *Catalunya, potència logística natural*.

Per cert, senyor Illa, el convido a llegir-lo, el llibre, perquè afirmar que l'última dècada a Catalunya ha estat la pitjor de tres-cents anys és una *barbaritat*. (*Aplaudiments*.) Com és una barbaritat tan gran i assimilable a la que va fer el segon del ministre d'Interior quan va dir que la comissaria de la Via Laietana era símbol de la democràcia. I és una barbaritat perquè es demostra un enorme menyspreu a persones que han patit la dictadura de Franco, la dictadura de Primo de Rivera i la Guerra Civil; o, segon, perquè es demostra un gran desconeixement de la realitat del país.

I, com els deia, tenim, doncs, els actius per ser un país capdavanter. Però l'Estat espanyol ens va a la contra. Perjudica el país sencer, a tots els ciutadans, siguin o no siguin independentistes. Som un país fort però som un país castigat. El llistat de greuges és conegut per tothom, ho hem denunciat per activa i per passiva: l'Estat espanyol ens asfixia amb el dèficit fiscal de 18.000 milions d'euros; posa traves a la captació d'inversions estrangeres; fomenta la deslocalització de seus socials d'empreses; prioritza eixos ferroviaris que marginen els ports catalans; incompleix tots els compromisos, ja sigui d'infraestructures, de rodalies, dels serveis socials, com la llei de la dependència; ens retalla sempre que pot les competències, i no respecta les nostres institucions.

Cada setmana tenim exemples d'aquesta actitud de l'Estat espanyol. La setmana passada, ho vam veure amb la llei d'audiovisual, que desprotegeix la llengua catala-

na. O, per exemple, amb la sentència del Tribunal Constitucional que no deixa gestionar l'ingrés mínim vital de la Generalitat de Catalunya.

Però, a més, l'Estat espanyol no fa ni deixa fer. Perquè, qui vol viure en un estat que el menysté constantment? Qui vol viure en un estat que lidera l'atur juvenil? Qui vol viure en un estat que se situa al capdavant del fracàs escolar? Qui vol viure en un estat que paga el preu més car –de l'energia– de la història amb *el Gobierno más progresista* de la història.

Sense ser un estat independent, hi ha polítiques públiques o projectes estratègics que no poden tirar endavant. Només podrem desplegar la nostra potencialitat si som un país lliure, si tenim tota la capacitat decisòria i podem gestionar tots els nostres recursos.

Per això, mentre treballem per assolir la república catalana, des del Parlament ens comprometem, Junts per Catalunya, a impulsar les iniciatives necessàries per tenir més sobirania i menys dependència de l'Estat espanyol. Perquè la dependència de l'Estat perjudica el progrés i el benestar de la ciutadania. Hi ha exemples de rabiosa actualitat: l'energia, l'habitatge, la formació professional, les infraestructures, l'ús social del català.

La setmana passada, Junts per Catalunya ja vam registrar aquí al Parlament de Catalunya una proposició de llei perquè el Parlament aprovi de manera urgent i de forma extraordinària la nova llei de l'audiovisual català. I celebrem que el Govern accepti la necessitat de legislar en matèria audiovisual a Catalunya i no només negociar una quota amb el català a Madrid, i més després de les declaracions que avui ha fet la senyora ministra.

La defensa de la llengua és un objectiu prioritari per la nostra acció política i, per tant, una línia vermella per Junts per Catalunya. No podem deixar la defensa de la llengua catalana en mans de l'Estat espanyol. Per tant, nosaltres no renunciarem a legislar des del Parlament de Catalunya, esperant que soni la flauta a Madrid, que sabem com acabarà, que acabarà com sempre, que és incomplint-ho. Ho vam veure abans-d'ahir: la ministra d'Educació del Govern del Partit Socialista diu que vol que el castellà tingui més presència a les aules de Catalunya.

Però no s'havia dit que a la llei Celaá el català quedava protegit a les aules? Doncs ara resulta que no. Resulta que l'Estat espanyol no en té prou i que un cop més no són de fiar. Per això, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya treballarà per tenir menys dependència de l'Estat en tots els àmbits possibles i impulsarem i donarem tot el suport a aquelles iniciatives que ens allunyin de la dependència de l'Estat i ens acostin més a la independència.

Perquè Junts tenim clar el nostre projecte de país. Volem una Catalunya que prioritzi el benestar, la igualtat i els drets civils; que transiti cap a la societat del coneixement; una Catalunya que fomenti l'ocupació de qualitat; que sigui un país obert al món; que sigui un país amb vocació internacional; una Catalunya que defensi els drets de les dones; contra els atacs al col·lectiu LGTBI; que protegeixi l'escola catalana; una Catalunya contra la xenofòbia; que retengui el talent i faci aflorar la innovació i que aposti per la recerca. Volem una Catalunya que impulsi la cultura i que entengui la diversitat cultural com una riquesa; que treballi pel reequilibri territorial, que pensi en totes les comarques i en tots els pobles del país; una Catalunya sostenible i respectuosa amb el medi ambient.

Junts defensem la Catalunya del sí, enfront d'aquells que defensem la Catalunya del no, perquè ens preocupa que agafi força un discurs lesiu del no a tot. Junts per Catalunya som els de la Catalunya del sí, del sí al benestar, del sí al progrés, del sí a la democràcia i del sí a la llibertat; de tenir un aeroport que sigui un *hub* internacional per obrir-nos al món; d'acollir els Jocs d'Hivern del 2030, que siguin una oportunitat pel Pirineu i pel conjunt del país; de disposar d'equipaments culturals de primer nivell, com l'Hermitage, per portar-nos i situar-nos en la l'avantguarda artística

i creativa; de permetre que els ciutadans puguin escollir quin ha de ser el seu futur com a país.

Volem una Catalunya que vagi endavant, davant d'aquells que volen una Catalunya que vagi enrere. Volem impulsar la Catalunya del segle XXI, davant dels que es voldrien quedar a la Catalunya del segle XX. Volem un país de progrés social, de creixement econòmic, enfront dels qui defensen el retrocés i el decreixement. I volem l'exercici del dret de l'autodeterminació davant dels que ens neguen aquest dret fonamental. No volem que Catalunya es converteixi en la Barcelona de Colau i del PSC, una ciutat grisa, degradada, insegura, vandàlica, que ha perdut pistonada i que deixa escapar oportunitats. Els aldarulls nocturns que hem vist aquest cap de setmana són l'últim exemple de la decadència que viu Barcelona des que governen Colau i el PSC. Aquest no és el nostre model de país. Estem a les antípodes.

Acabo ja. Des de Junts per Catalunya, treballem per un país amb un millor benestar, amb un progrés millor, amb un major progrés i amb més oportunitats per a tothom, sense exclusions, per als 7 milions i mig de catalans i catalanes pensin el que pensin, visquin on visquin. I això només serà possible en una Catalunya lliure, perquè tenim davant un estat que no atura la repressió contra el moviment independentista, que castiga de manera continuada la nostra prosperitat com a país. Però a la vegada tenim un cinquanta-dos per cent de catalans i de catalanes que volem la independència i estem legitimats i estem obligats a tirar endavant. Aquesta és la realitat i, davant d'aquesta realitat, cal cultura d'unitat i cultura de coalició. Nosaltres hi som i hi serem.

President Aragonès, li vaig dir, en nom de Junts per Catalunya, al discurs de la seva investidura i avui li reitero: ens té i ens tindrà al seu costat, amb lleialtat a l'acord de Govern de coalició, però també amb la fermesa per avançar amb unitat cap a la independència. Guanyem la República. Fem-ho junts, fem-ho possible.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Batet. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Josep Maria Jové.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conselleres, consellers... «Sabem que la llibertat, que la independència política, no és un objectiu fàcil. És que no ho ha estat mai, ni ho hem dit mai, i ho hem sabut sempre. I el valor que té que ens hàgim decidit a ser independents és que érem conscients d'aquestes dificultats i que tanmateix hem vist que, per generositat amb les generacions futures, haviem de passar per aquestes dificultats que posessin, fins i tot, en perill la nostra llibertat.» Són paraules del molt honorable president Puigdemont, dites des de l'exili. President, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tot el nostre suport, tota la nostra solidaritat, tot el nostre reconeixement i tot el nostre agraïment. (Aplaudiments.) I faig meves les paraules que un dia em va escriure a la primera pàgina d'un dels seus llibres: «Per tot, per tant i per tot el que segur que farem plegats.» Moltíssimes gràcies, president Puigdemont. (Aplaudiments.)

President Aragonès. El d'avui és el primer debat de política general al Parlament amb un president republicà al capdavant de la Generalitat des de fa més de vuitanta anys. I és evident que hi ha un punt d'orgull a les files d'Esquerra Republicana, és innegable. I de consciència i de responsabilitat, en tenim, moltíssima. Algunes veus han parlat de responsabilitat històrica, de fet, perquè som molts els que hi volem veure una nova etapa. Altres, algunes altres, segur que encara es remouen a la cadira, i d'altres faran tot el possible perquè tot fracassi.

Bé, sigui com sigui, avui som aquí celebrant el primer debat de política general d'aquesta legislatura, però, com li deia, per a nosaltres aquest debat té una significa-

ció més que especial, perquè per nosaltres aquest Govern suposa un gir important en la història recent del país.

Hi ha hagut altres debats que han escenificat l'obertura de nous cicles i que han marcat la història d'aquest país, que han sacsejat aquell oasi on alguns hi vivien tan còmodament, i que, sens dubte, ens han permès situar-nos en un punt on ens trobem avui, amb un govern amb el suport d'una majoria parlamentària avalada per més del cinquanta per cent de vots independentistes, i que, al seu torn, ha girat el seu centre de gravetat cap a l'esquerra.

I en voldria recordar dos d'aquests moments. En primer lloc, el llegat de Pasqual Maragall, que va superar aquell vell catalanisme conservador, i ho va fer, i ho va saber fer amb un catalanisme d'esquerres sense vacil·lacions ni supervisions. I en segon lloc, el de Carles Puigdemont, encapçalant el gir del catalanisme cap a l'independentisme i deixant clar des del primer moment el que anàvem a fer: exercir el dret a l'autodeterminació. En aquell moment, vam obrir una nova etapa, que ha portat a victòries, però també a costos molt grans a molta gent que coneixem i estimem. Per elles i per ells, avui també som aquí, i no serem complets fins que siguem tots a casa, fins a una amnistia que permeti la fi de la repressió i el lliure retorn dels exiliats.

En aquests dos debats que recordava, Esquerra Republicana en va ser un actor imprescindible. Sense la visió, el lideratge i les aportacions de Josep-Lluís Carod-Rovira i d'Oriol Junqueras, aquests canvis no s'haguessin produït. Però avui, president, aquesta etapa la lidera vostè. La responsabilitat és enorme, ho sap, i ens exigim que aquesta oportunitat tingui una translació pràctica real al dia a dia de la gent. Fer que les coses passin, com diu un bon amic. És a dir, que sigui palpable en les esperances de la ciutadania que avui s'obren horitzons nous.

I president, la nova etapa també arrela a les mans dels homes i dones que van obrir camí per rutes molt molt molt més complicades que les nostres. Així, doncs, del catalanisme d'esquerres a l'independentisme de l'U d'Octubre, per arribar avui a un independentisme d'esquerres al capdavant de la Generalitat. Desacomplexadament obert, inclusiu, reflexiu, treballador, social i tossut, perquè som independentistes per això. Tot per a la gent fins a aconseguir-ho tot.

Som un punt d'inflexió, no només polític, sinó també social. La nostra exigència és enorme. No podem fer veure que la pandèmia no ha canviat les nostres vides i que ha fet evident, una vegada més, que aquest model socioeconòmic és injust. No podem fer veure tampoc que la repressió ja s'ha acabat en aquest país i que vivim en una normalitat política i institucional. Per això, aquest debat de política general té per marc aquestes dues interseccions.

Per una banda, vivim un conflicte polític amb un estat que té clavegueres per reprimir-nos i un sistema judicial per perseguir-nos, però que al mateix temps i en paral·lel està marcat ara, com el conjunt de la humanitat, per una crisi sistèmica sense precedents. I no podem, com volen alguns, passar pàgina com si res. No podem ni volem, perquè per passar pàgina, primer s'ha d'haver llegit, i després s'ha d'haver entès. Perquè el que vam fer, el que vam dir i el que vam ser condiciona qui i on som ara. I parlo en clau social, en clau sanitària, en clau econòmica, en clau democràtica, i també, evidentment, en clau nacional.

Precisament, per això, parlem de transformar, perquè només podem sortir d'aquestes crisis que patim sacsejant el sistema i posant les bases d'un nou model social, econòmic i polític. I no volem que aquestes paraules siguin buides de contingut, com vostè tampoc ho vol, president. Sabem que els reptes a què ens enfrontem són enormes, i que, a més, si els volem encarar amb aquesta voluntat transformadora, les resistències que ens trobarem seran immenses.

Per això, per a nosaltres era molt important comptar amb el suport a la investidura de la CUP, perquè nosaltres, com deia l'Anna Gabriel, també tenim la certesa que sense tot ens quedarem en res. Sabem que les renúncies com a punt de partida són derrotes irreversibles. Per això agraeixo ara, aquí i de nou el compromís, la tena-

citat i la fermesa negociadora de l'esquerra més inconformista. Sense el compromís insubornable en els acords que vam signar fa uns mesos, avui no seríem aquí. Gràcies per mantenir-vos i per mantenir-nos fermes al maig. Sabem que la decisió que va prendre no va ser senzilla. Sabem que sovint –massa– les nostres actuacions no són les que espereu, però també sabem que volem comptar amb la vostra visió de la realitat. La necessitem, no només per aritmètica parlamentària, sinó per garantir la transformació social i política que necessita el país.

Teniu el nostre compromís, el d'aquest grup parlamentari, que no ens desviarem una sola paraula d'allò que ens vam comprometre a fer. Serem, doncs, exigents amb aquest objectiu. És tan senzill com entendre que l'exigència és, valgui la redundància, exigida i exigible per a tothom, i per a nosaltres mateixos, els primers.

I ho serem, i no pot ser d'una altra manera, amb Junts, amb qui compartim Govern des de ja fa uns quants anys. Amb vosaltres n'hem viscut de tots colors, cert, però no només hem governat junts, sinó que hem caminat pels moments més transcendents de la història recent d'aquest país. Lleialtat, doncs, a aquest bagatge i al que hem decidit tirar endavant d'ara en endavant. Lleialtat i compromís. Teniu també la nostra paraula.

Aquest és el primer dels nostres compromisos irrenunciables, el compromís a ser fidels als acords arribats amb un esperit de lleialtat sincer. Però la nostra actuació política ha de basar-se també en d'altres compromisos. Compromisos amb uns valors, els valors republicans, que ens han de suposar una manera diferent de governar, amb honestat, per descomptat, i amb la valentia desacomplexada per posar la gent al centre de les nostres decisions.

Transformar és simplement deixar de fer les coses com sempre, per als de sempre i a costa dels de sempre. Compromís, doncs, amb la gent, amb unes polítiques públiques que acabin amb les desigualtats, amb totes les desigualtats, que pensin en el bé comú i que combatin els interessos de l'*statu quo* o, com deia l'Arcadi Oliveres, que facin girar la roda del capital cap a un altre cantó, situant l'eix, d'una vegada per totes, en un altre centre, que, de fet, és el més important: les persones, i, per tant, la vida.

I en darrer lloc, un compromís també insubornable amb el país. Amb un país que, com deia Carod-Rovira, no és un projecte de passat, és un projecte de present i de futur, on no es pregunta la gent d'on ve, ni quins cognoms porta ni quina llengua parla, perquè el futur ens pertany a tots.

Som independentistes i comptem amb una majoria que no haviem tingut mai, al Parlament i al carrer, i aquesta majoria té dret, tot el dret del món, a ser escoltada, a expressar-se, a decidir i a autodeterminar-se.

Per nosaltres, president, aquests quatre compromisos –amb els pactes, amb els valors, amb la gent i amb el país– han de guiar la nostra actuació política i fan evident que el pla de govern ha de tenir –de fet, té– l'ambició i voluntat de transformació a l'alçada d'aquest moment històric. No podem deixar que el món postcovid ens retorni a les mateixes injustícies del món anterior a la pandèmia: no les volem. I per això no podem aplicar les velles receptes ni repetir els errors de sempre.

Avui ens diuen que els recursos i l'aposta de les institucions europees són per una recuperació que no pot repetir els errors del 2008. I ens diuen que se'ns obren portes que fins ara estaven tancades. Un potencial que no podem desaproveitar amb les polítiques que han condemnat una generació a la precarietat i a la inestabilitat. I n'hi ha que això no ho entenen, i no són pas pocs. En trobem a dreta i esquerra, coincideixen amb la seva voluntat d'erigir-se en altaveus d'un *establishment* desfasat. Nosaltres dibuixem, volem dibuixar un horitzó diferent, on la prosperitat va acompanyada de la sostenibilitat, on el creixement és una font de riquesa compartida i no una depredació privada que s'apropia del benefici i que centrifuga els costos cap als més vulnerables. I això no és prosperitat, és vendre's la gent, la terra i la vida. I nosaltres no ens venem ni la gent, ni la terra, ni la vida.

(*Alguns aplaudiments.*)

Una decisió econòmica avui que no contempli els costos ambientals ni és estratègica, ni és possible, ni és garantia de prosperitat, sinó una hipoteca sobre el futur dels nostres fills. D'hipoteques, amb els de sempre, a més a més, ja n'hem pagades prou.

Per això els parlava de compromís amb uns valors, amb una altra manera de fer, ser coherents entre ser i fer. I no hi hauria d'haver cap president que pogués acceptar un xantatge d'aquest tipus per part de l'Estat o per part de lobbys, ni diputades o diputats avalant aquest xantatge per la porta del darrere.

Som plenament conscients que el canvi és difícil, que els resultats poden ser fràgils. No obstant això, ens hem de conjurar per fer-ho possible. Un exemple d'això és la regulació dels lloguers, perquè la llei simplement funciona. Hem reduït el cost del lloguer sense fer realitat les prediccions apocalíptiques i seguirem blindant drets per garantir un habitatge digne. En això tampoc recularem ni un mil·límetre. Ningú ho hauria de fer, ni ho intentin.

Per això són tan necessaris els més de 1.000 milions d'euros anuals en polítiques d'habitatge i l'ampliació del parc de lloguer social, perquè l'habitatge és un dret fonamental, i tenim encara molta feina perquè sigui un dret realment assolit.

El que intentem dir amb això és que parlem d'un canvi possible, un canvi real per a la ciutadania. Sabem que les nostres aspiracions plenes no caben en les institucions d'avui. Volem, necessitem la independència de Catalunya perquè sigui un país lliure en el sentit més ampli del terme. Una lluita que sobretot va de la gent, de la llengua, de la justícia social i del model de país que volem. Aquests són els consensos de país que defensarem.

Per això tots els passos que fem en aquest mentrestant no només són positius, sinó que són del tot irrenunciables. Com més bé ho fem ara, president, més a prop serem i més ens voldran desacreditar. Tinguem-ho per segur. Governar al costat de la gent és el que ens fa grans. Per fer-ho esgotarem tot el marge pel canvi, desbordarem les escales del règim del 78 fins a doblegar els privilegis dels de sempre, i per fer-ho necessitem aliats. Necessitem aliats que ens empenyin, que ens estirin i que es mantinguin fidels, i nosaltres farem el mateix amb ells.

Si no intentem transformar socialment el país per fer-lo avançar nacionalment, diputades, diputats, president, haurem enganyat la gent, i no som aquí per a això. No venim de la normalitat ni volem tornar-hi. La travessia d'una pandèmia i l'esforç col·lectiu que ha suposat no es mereixen tornar al món que l'ha provocat. No podem deixar a ningú enrere.

Ho deia Marina Garcés a la manifestació contra l'ampliació de l'aeroport del Prat, però és una afirmació que resumeix perfectament el que els he estat dient fins ara. No, no és només que la Ricarda no es toqui, és que cap projecte, i molt menys un projecte imposat, pot posar més en risc la vida pel benefici privat. Ens ho exigeix la salut del planeta. Cap projecte, i molt menys un projecte imposat, pot posar-se en marxa d'esquena al territori. És el territori i és la seva gent qui donen sentit a tota la nostra feina; per ells i gràcies a ells som avui aquí. I cap projecte, i molt menys un projecte imposat, pot falcar un model social i econòmic caduc, injust i insolidari. Per tot això diem no a ampliar l'aeroport del Prat que proposa AENA, no sense consens, no sense respecte mediambiental, no sense respecte institucional i no sense abans repensar el model socioeconòmic.

Nosaltres presentem una alternativa per a la reconstrucció, no un parèntesi, sinó un punt d'inflexió per a una societat més sostenible, igualitària i justa. Davant de la resignació, ambició i voluntat de transformació. Les 1.500 mesures del pla de govern concreten aquesta ambició, és el full d'aterratge de les revolucions social, verda, feminista i democràtica per transformar el país de la que ens parlava el president Aragonès.

En paraules d'Erik Olin Wright, és apostar pel canvi incremental, per les utopies reals, canvis possibles i factibles, canvis incrementals que se sumin un rere l'altre

fins a transformar plenament la nostra societat. Doncs fem-ho. Ja tenim propostes per on començar. Fer que viure no sigui només sobreviure.

La renda bàsica universal vol executar la idea simple però contundent que tothom té dret a tenir una existència digna. El pla pilot pot posar la primera pedra en aquest horitzó on ens hem d'emmirallar. Perquè, què hem de fer perquè tothom pugui gaudir de totes les oportunitats per perseguir el seu propi projecte vital?, per ser lliures sense dominacions per condició de capacitat, gènere, orientació sexual, origen o situació econòmica?

No hi ha cap mesura que sigui tan efectiva per garantir la igualtat d'oportunitats com la igualtat d'accés a l'educació tan aviat com sigui possible, la plena universalització i gratuïtat del zero-tres anys, i, per tant, no hi ha cap mesura més necessària. (*Alguns aplaudiments.*) Dos infants no gaudeixen d'una igualtat real si els que per atzar neixen en una família amb pocs recursos als tres anys han sentit fins a trenta milions menys de paraules que els que han nascut en una família més acomodada. Dos infants no gaudeixen d'una igualtat real si una de les dues famílies viu atemorida perquè no sap on dormirà l'endemà o viu amb por d'encendre el llum per llegir perquè no sap com pagar la factura. Per això ens cal una elèctrica pública, perquè hem vist que la lògica de mercat sobre els béns essencials només acaba portant a la rapinya i a l'extracció de les rendes dels més vulnerables i no podem deixar en mans de rapinyaires els serveis essencials.

Hem de fer front a l'emergència climàtica i, per tant, sí: modificar el decret de renovables, el pacte nacional i una nova llei de gestió i prevenció dels residus.

No hi haurà igualtat real si una noia es reclou a casa en lloc d'anar a l'institut perquè viu en pobresa menstrual. Per això, aquest Govern ha de fer de l'accés als productes d'higiene menstrual un dret i no pas un privilegi.

I no hi ha igualtat d'oportunitats si no podem garantir la sostenibilitat del sistema sanitari públic. Per això, la Generalitat destinarà més de 5.000 milions d'euros extres al sistema català de salut en els propers anys, perquè si una cosa hem après els darrers mesos és que el nostre sistema de salut pública és el tresor més preuat que tenim.

I no hi ha igualtat si viure lluny de la ciutat impossibilita el dret a guanyar-se la vida o si treballar la terra implica renunciar a serveis com la fibra o a infraestructures en condicions. Per això, liderarem la lluita contra la bretxa digital des de la Generalitat i accelerarem l'arribada al territori de la fibra òptica de titularitat pública. L'agenda rural és una prioritat.

No hi ha igualtat si una persona té temps per participar en la vida cultural, cívica i política del país mentre que un altra compagina dues feines per arribar a final de mes. Per combatre-ho farem de la cultura un dret bàsic i, per això, destinarem a la cultura el dos per cent del pressupost. La cultura és font de coneixement i d'esperit crític. Un país culte és un país lliure.

I no hi ha igualtat si has de fer mans i mànigues per trobar l'oferta audiovisual en la teva llengua enmig d'una globalització que lingüísticament ens aixafa. Per això, aquesta també ha de ser la legislatura de la defensa aferriada del català. Hem de frenar una regressió que no és casual. És fruit de la persecució lingüística sostinguda pel legislatiu, per l'executiu i pel judicial espanyol d'un estat amb una visió centralista i uniformitzadora. Davant dels atacs a la nostra cultura i a la nostra llengua, solidesa, compromís, ambició i lleialtat. Per això, a cada cop orquestrat contra la llengua, ens hi trobaran de cara. Aquí i allà. (*Aplaudiments.*) Perquè això no va només de quotes. Això va del nostre compromís innegociable amb la llengua, que és raó de ser i garantia de cohesió social.

Tampoc hi haurà igualtat quan la meitat de la societat s'aprofita de les velles violències estructurals per imposar-se sobre l'altra meitat. Frenem les violències. També la violència masclista en totes les seves formes: física, psicològica, digital i també la violència vicària. No frenarem aquestes violències sense plantar cara als discurs-

sos que les validen. Hem de donar resposta a la meitat oblidada, menystinguda i silenciada, aquesta meitat que no la volem empetitida sinó que la volem al centre.

Montserrat Roig ho deia l'any 77: que els homes de la nova democràcia continuàrem tenint més temps i més possibilitats per decidir el destí de tothom, inclòs el de les dones. Aquest ara som nosaltres i ja n'hem tingut prou, d'aquest sistema irrespirable per a totes les persones que les han volgut als marges. Per això és imprescindible que implementem la Llei d'igualtat de tracte i no-discriminació que va aprovar aquest Parlament.

No hi ha igualtat quan el món ha estat pensat perquè visquin en plena llibertat uns pocs i hi hagi col·lectius condemnats a l'alteralitat permanent. La normativitat no pot ser la mesura de totes les vides i les persones trans necessiten que se'ls reconegui el dret a tenir drets. Queda molta feina per fer i hem de desenvolupar ja la llei trans catalana, ràpidament i amb convenciment.

En resum, president, el que volem és una societat que faci seu l'ideal de la llibertat republicana sense por de dominacions socials, econòmiques o polítiques. Una societat que planti cara a aquells que fan de l'odi al diferent la raó de la seva acció política, perquè amb el feixisme ni s'hi flirteja ni se li posen catifes vermelles. No. Se'l combat, i al racisme, també, al Parlament i al carrer. *(Aplaudiments.)*

En definitiva, un pla valent que denota que aquest Govern té ganes de treballar per fer el país que volem. Un pla valent que es construeix a partir dels grans consensos de la nostra societat. I quan parlem de consensos, aquí, al Parlament, també tenim molta feina. Hem de garantir ja una llei electoral pròpia, que no acabi l'any sense la renovació dels organismes caducats i reformar el seu reglament per reforçar la transparència i adequar la cambra als nous temps. Aquest ha de ser el compromís real amb la gent. Per tant, compromís amb els pactes, compromís amb els valors, compromís amb la gent per fer-ho possible. I el quart, el compromís amb el país, el que dona sentit final a tot.

El calendari. El calendari ha fet que aquest debat de política general se situï entre dues dates carregades de significat: entre el 20 de setembre, quan el poble de Catalunya va dir ben clar que no tenia por i que volia votar, i l'U d'Octubre, quan més de dos milions de persones van dipositar les seves esperances en unes urnes que alguns encara estan buscant.

I quatre anys després, el conflicte, que ve de més lluny encara, continua obert. Quatre anys després seguim tenint una majoria social a Catalunya que vol la independència i a qui l'Estat no dona cap resposta democràtica. I quatre anys després la repressió segueix ben viva. Ahir mateix coneixíem que l'Advocacia de l'Estat demanava catorze i tretze anys d'inhabilitació per a l'alcalde i el tinent d'alcalde de la Ràpita, per la seva participació en el referèndum de l'U d'Octubre. I aquesta setmana estan sent processats tretze CDRs cridats a declarar per una demencial acusació de terrorisme i tinença d'explosius.

La detenció del president Puigdemont, de la setmana passada, és una nova constatació que l'Estat no ha aturat la seva via repressiva. Hem vist, una vegada més, l'actuació d'un poder judicial obcecado i venjatiu. I tots sabem que el que pretén és acabar amb l'activitat política del president Puigdemont i del conjunt de l'exili, escarmentar i rebentar qualsevol via de resolució del conflicte polític. Però si l'aposta del Govern espanyol és sincera, cal que actuï amb convenciment i determinació democràtiques. No s'hi val a escudar-se en la mal entesa separació de poders o en una autonomia d'uns aparells burocràtics profunds i desbocats. Mirar cap a un altre cantó els fa còmplices. Si el Govern de l'Estat, que és el representant polític i democràtic de l'Estat espanyol, no fa res per aturar la repressió, estarà deixant el monopoli de la resolució del conflicte al sistema judicial. La solució és a les seves mans i ho saben. I és política, no jurídica. Perquè avui, a l'Estat espanyol, ho constatem dia rere dia: la justícia s'ha perdut, la justícia ha estat violentada i la justícia ha mort. Per acabar amb la repressió només hi ha una via: l'amnistia, i justícia per a tothom.

Som conscients del cost personal i polític i per a l'entorn que té la repressió, però aquests costos no ens han fet ni ens fan ni ens faran moure dels nostres objectius, perquè saber el que cal fer elimina la por. Per això seguim defensant el mateix al carrer, al Govern, al Parlament, des de l'exili o davant dels tribunals quan cal. Seguir no és fàcil, i ho sabem, però mirar-s'ho des de la tanca no només és comoditat sinó que és renúncia.

Hem constatat que davant hi tenim un mur i hem après que és més alt del que ens pensàvem, però tampoc n'hi ha prou amb cridar molt fort o tenir-ne moltes ganes. El que necessitem és obrir esquerdes prou grans al mur que permetin enderrocar-lo. I això passa per tenir més força en tots els àmbits i estar més preparats i preparades. Hem d'adaptar les estratègies als aprenentatges i a la realitat canviant. Sabem que és una victòria que el Govern espanyol reconegui que existeix un conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. És només un punt de partida, cert, però és un punt de partida imprescindible.

Nosaltres, que som independentistes de fa anys –bé, de fet, de tota la vida–, portem a la taula el que són els grans consensos del país: amnistia i autodeterminació; fi de la repressió i exercici del dret a l'autodeterminació. Aprofitem l'oportunitat. I això és revolucionari perquè és inaudít. Si negociar és confrontar idees i conviccions i propostes, la taula de negociació és, en definitiva, una taula de confrontació. Que ningú dubti que el nostre escepticisme és gran perquè sabem com actua l'Estat. Ho hem patit en primera persona i sabem que no es mouran mai voluntàriament sinó que sinó que només ho faran quan es vegin forçats a fer-nos una proposta. I això és el que està esperant la ciutadania de Catalunya. Però perquè aquesta confrontació tingui èxit ens cal tota la força democràtica, civil i política. I aquesta força dependrà també en gran mesura del que fem nosaltres, tots nosaltres; de la capacitat que tinguem de fer valdre que les nostres demandes són fruit d'un ampli consens de la societat catalana, de seguir mobilitzant-nos arreu per defensar-les. I sí, evidentment, de preparar-nos.

Una taula de negociació oberta no pot ser l'excusa per a la paràlisi. Ser escèptics no pot voler dir no posar pressió al Govern espanyol. I no creure en l'autodeterminació no vol dir escudar-se en la covardia. L'Estat ha de tenir valentia política i democràtica. És el que nosaltres tenim, és que nosaltres tenim per asseure'ns a la taula malgrat tot el que estem vivint. Com els deia abans: la solució és a les seves mans, i és política i no és jurídica, per resoldre el conflicte polític la solució són les urnes, el referèndum. Perquè només la política pot resoldre conflictes polítics, i la negociació, si aquesta és sincera i amb les garanties democràtiques, és la millor via per fer-ho.

Potser ens quedarem sols intentant-ho, potser sí, però nosaltres seguirem picant pedra a totes bandes, sense renunciar a res. No intentar-ho és rendir-se, i nosaltres hi serem, com sempre, per l'amnistia, el referèndum d'autodeterminació i la república catalana.

(Aplaudiments.)

Nosaltres... Nosaltres seguim aquí malgrat les venjances, més forts i més compromesos que mai. El convenciment, l'esperança i l'honestetat ens refermen. Malgrat les ferides, independència. I com diuen l'Oriol Junqueras i la Marta Rovira: nosaltres estem profundament convençuts que guanyarem, i volem fer-ho per posar la república catalana al servei de tothom, no només dels que pensen com nosaltres. No preguntem a ningú d'on ve sinó on vol anar. Fem de Catalunya un país exemplar.

Diputades, diputats: fem possible fem possible l'honor de fer de Catalunya un país socialment just i nacionalment lliure. Siguem-ne dignes.

Visca Catalunya lliure!

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Ara, finalitzades les intervencions dels grups parlamentaris, farem un recés de trenta minuts abans de la resposta del president de la Generalitat.

Se suspèn la sessió, per tant, per trenta minuts.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i un minut i es reprèn a un quart de dues del migdia i set minuts.

La presidenta

Reprenem, doncs, la sessió.

I, a continuació, per respondre a les intervencions dels grups parlamentaris, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Honorables conselleres, honorables consellers, senyores i senyors diputats, ahir, en la meua intervenció, vaig fer una crida a rebel·lar-nos contra les inèrcies, vaig fer una crida a sortir de les inèrcies d'aquells discursos que serveixen per aconseguir la pròpia parròquia però que no ens ajuden a avançar. I davant de les intervencions dels grups de l'oposició, he de dir que confesso que he fracassat en aquest intent de treure'ls de les seves pròpies inèrcies, de les inèrcies en les que s'han situat i en els que hem sentit discursos no gaire innovadors, certament, molt poc entrant en el detall d'allò que molts de vostès han anomenat «el que realment interessa a la gent»; no hi han entrat.

Però jo, davant de..., bé, he de confessar que és un fracàs. Tampoc no hi tenia gaire esperança, certament, perquè, bé, ja ens coneixem una mica tots plegats. Però pensava que podríem obrir una etapa en la que fóssim capaços de sortir de les zones més còmodes. Jo crec que ho he fet, perquè de les propostes que vaig explicitar ahir, clarament, la de poder afrontar els problemes del país de cara, assumint les contradiccions, en un context gens fàcil, sé que a molts llocs no m'aplaudiran, però crec que és el millor per al país. Malauradament, he de dir que no he trobat aquesta receptivitat en els grups de l'oposició. Però el país avançarà, perquè continuarem, aquest Govern continuarà amb les seves propostes, continuarà amb el pla de govern, continuarà explorant aquells nous espais on tinguem l'oportunitat d'avançar, en fer les coses diferents, en transformar el país i també en resoldre el conflicte polític amb l'Estat amb la nostra proposta, que és l'amnistia i l'autodeterminació.

Deixin-me que, un cop fet aquesta constatació, entri, doncs, a comentar algunes de les intervencions que s'han produït aquest matí aquí. Començo pel diputat Illa, doncs, en representació del PSC, i he de dir-li que el seu discurs m'ha decebut molt. Pensava que el govern alternatiu tindria un pla alternatiu, i avui hem vist que de plans alternatius no n'hi han. Pensava que més enllà, doncs, dels logos, de la imatge –que realment, doncs, serveixen per la propaganda–, hi hauria un projecte alternatiu, que hi hauria alguna proposta alternativa davant dels grans reptes que hi ha al país. I no les hem trobat. I, per tant, em referma en què les propostes d'aquest Govern no només són les millors, sinó que són les més sòlides, i, de fet, les que tenim sobre la taula per avançar en tots els reptes que té aquest país, que és la sortida de la crisi social i econòmica provocada per la covid-19, n'hem de sortir amb un model econòmic diferent, que generi menys desigualtats, que sigui un model econòmic que també faci front a la lluita contra el canvi climàtic, i la construcció, per tant, d'una societat més igualitària, i alhora la resolució del conflicte polític amb l'Estat.

Vostès no tenen proposta alternativa, no la tenen –no la tenen–, i ho hem vist avui d'una forma molt clara, no? I no la tenen especialment en una qüestió que és fonamental, que han de donar-hi resposta. Nosaltres tenim la nostra proposta.

A mi m'agradaria poder confrontar propostes amb el principal grup de l'oposició en aquest sentit. I no hi entren, no tenen proposta de resolució del conflicte polític.

Quina proposta tenen, vostès? Vostè que és un *tarradellista*, s'autoanomena «*tarradellista*», suposo que selecciona les etapes de la vida política de Tarradellas, que, per cert, és molt llarga, molt llarga, i per tant, hi han episodis de tot tipus. Però, miri, avui fa quaranta-quatre anys que es va aprovar la restauració de la Generalitat de Catalunya, previ a la Constitució espanyola, previ a l'Estatut, reconeixent la legitimitat de la Generalitat republicana. Per tant, Catalunya, la Catalunya política, les nostres institucions de govern, el que representem nosaltres aquí, no naixem ni amb la Constitució ni amb l'Estatut. I, per tant, no ens limitem, en les nostres aspiracions, ni la Constitució ni l'Estatut. I, per tant, les propostes que posem sobre la taula, les propostes que nosaltres tenim per al futur del país, evidentment que van més enllà –més enllà– de la Constitució i de l'Estatut.

Fa quaranta-quatre anys, avui, es trobava un mecanisme de resolució d'una part d'un conflicte que era el de la recuperació de les institucions del país. Va ser..., es va aprovar la *restauració*, no la creació, la restauració, i només es restaura allò que existia i que havia estat usurpat. Per tant, la representació de les institucions de la Generalitat de Catalunya, el que signifiquen aquestes institucions, no neix ni amb la Constitució ni amb l'Estatut, i, per tant, la Constitució i l'Estatut mai es poden posar com a límit a l'hora de resoldre els reptes que té aquest país.

Tenim un conflicte polític, i hi ha d'haver-hi una proposta per resoldre'l. Jo no em crec que vostès, davant d'un estatut que van impulsar, un estatut que es va retallar al Tribunal Constitucional, no tinguin una proposta. La proposta no pot ser una agenda de retrobament que conté unes inversions, uns aspectes concrets de gestió sectorial, que són molt rellevants i que molts d'ells, doncs, són interessants, els compartim plenament i podem entrar-hi, però és absolutament insuficient per la resolució del conflicte polític. Perquè el conflicte polític que té Catalunya amb l'Estat no es pot resoldre amb una inversió en rodalies; no es pot resoldre amb l'acord sobre un congrés internacional; no es pot resoldre amb una comissió que avaluï no sé quin traspàs. És un conflicte de sobirania. I, per tant, un projecte que vulgui ser projecte alternatiu, i, a més, si s'autoanomena «govern alternatiu», no?, i si ho fa, doncs, amb aquesta pompositat que vostès ho fan, sobre una de les principals qüestions que la història política del darrer segle han marcat a Catalunya, que és la relació entre Catalunya i l'Estat, han de tenir una proposta. Si no la tenen, és que no són alternativa. Jo vull saber la seva proposta. Crec que la ciutadania de Catalunya vol saber la seva proposta. Confrontem-les, que pugui haver-hi un debat i que la ciutadania decideixi. I això és el que nosaltres plantejem i el que nosaltres volem.

Vostès han fet una opció electoral. Avui, si s'hi fixa, PP i Ciutadans s'han dedicat gairebé tant temps com a atacar el Govern a atacar-lo a vostè, perquè vostè ha ocupat l'espai electoral del nacionalisme espanyol també. I, per tant, aquí, en aquesta batalla a veure com aquesta bancada es van recomponent..., doncs potser és el que impedeix que vostès facin una proposta clara en aquest sentit.

Però ho hem viscut amb anterioritat; presidents de Catalunya que han estat del seu partit i que han tingut una proposta en aquest sentit, de quina ha de ser la relació amb l'Estat. La nostra és clara: d'estat a estat; la nostra proposta de relació amb l'Estat espanyol és des de la república catalana amb l'Estat espanyol –dos estats que en molts aspectes, a més podran, ser aliats, perquè tindrem interessos comuns–, i arribar aquí a través d'un referèndum d'autodeterminació i una amnistia que acabi amb la repressió.

Per tant, nosaltres tenim proposta; esperarem la seva. I sense aquesta proposta, no es podrà avançar en la resolució del conflicte. I jo crec que és imperatiu que vostès facin aquesta proposta. Per cert, Tarradellas va tornar de l'exili –Tarradellas va tornar de l'exili. (*Aplaudiments.*)

També ha fet referència a algunes qüestions que jo crec que s'han de corregir, s'han de matisar, s'han d'explicar, no? Per exemple, quan feia referència a la formació professional. La formació professional, jo suposo que vostè coneix que la formació professional no es limita només a la que és la formació professional reglada de primer cicle i segon cicle, a l'àmbit de grau mitjà i grau superior, a l'àmbit de l'educació, sinó que també incorpora tota la formació ocupacional i contínua, incorpora també les escoles agràries, i que, per tant, és evident que no és cosa d'un departament, és cosa d'un govern. I per això està acordat amb els agents socials que hi participen, la comissió rectora de la formació professional a Catalunya, que té traçat un camí, i en el que en aquest camí hi dedicarem tots els esforços. Aquest serà un objectiu de legislatura.

Tenim un element positiu, que és que hi ha major demanda a la formació professional; una demanda que malgrat totes les dificultats..., evidentment, un creixement del vint-i-dos per cent de les peticions en un sol any, quan normalment eren del dos per cent, doncs, per qualsevol govern és complicat de gestionar. Però jo crec que al Departament d'Educació li hem de reconèixer que ha estat àgil i diligent en poder trobar-hi una resposta.

S'ha recorregut, sí, s'ha recorregut també a aquells centres en els quals, no a través del concert, sinó a través d'una compensació econòmica per aquest any, que, de forma provisional, doncs, si no hi han places a la pública, puguin oferir formació professional amb suport públic. L'any que ve avançarem les preinscripcions. Però també és cert i també hem de dir que, avui, els estudiants sol·licitants d'FP que demanaven plaça..., n'hi havien 24.000 que no la tenien a inici d'estiu en el cicle que demanaven, avui són 1.300. Per tant, crec que el canvi és important. I aquí hi ha hagut un procés i una feina del conseller i de tot el seu equip que hem de reconèixer.

També fa referència a la justícia. I jo aquí, vaja, crec que la consellera Ciuró, quan ho ha fet, gairebé..., perquè la consellera, doncs, sempre manté la compostura, però gairebé es posa les mans al cap, perquè, clar, reclamar-nos que avancem en la construcció de jutjats quan el seu Govern, el Govern de l'Estat, ens ha de transferir més de 6 milions d'euros de jutjats que ja hem construït i que hem avançat nosaltres, i demanar-ne que en fem més quan vostès no paguen el que hem fet abans, jo crec que, vaja, és una mica agosarat, com a mínim agosarat, i que, per tant, això, aquestes notes en l'àmbit de justícia, doncs, hauria de repassar-ho.

I també en l'àmbit d'interior. No juguem amb la seguretat pública, no hi juguem. Per mi és absolutament inadmissible... Vostè no ho ha fet avui, perquè crec que sap de..., està convençut de l'error que ara els hi subratllaré de les paraules que vostès han dit en aquests dies. Vostè avui no ho ha dit exactament així, però el seu partit, el Partit dels Socialistes de Catalunya, aquesta setmana ha dit que el Govern, el meu Govern, legitima la violència d'aquest darrer cap de setmana a Barcelona. Això és mentida, és inadmissible i mereix una correcció –mereix una correcció. A la rèplica, espero que vostè ho corregeixi, perquè sap que no és veritat. Sap que, als dispositius que es van portar a terme el dijous a la nit, a la primera nit de la Mercè a Barcelona, nosaltres, des del Govern de Catalunya..., el Cos de Mossos d'Esquadra estava a disposició, i es va decidir, des dels responsables de l'Ajuntament de Barcelona, del seu partit –per tant, hi té línia directa–, es va decidir fer-ho d'una determinada manera; després es va decidir fer un reforç i se'ns va demanar, i allà hem estat, com hi hem estat sempre –com hi hem estat sempre. També a Tiana. No poden dir: «A Tiana no.» Doncs, miri, a Tiana hi ha anat el conseller –a Tiana hi ha anat el conseller–, a parlar amb l'alcalde, no a buscar les càmeres, a buscar solucions i a donar suport a la policia local davant d'uns incidents absolutament lamentables.

Per tant, crec que amb la seguretat haurien de ser molt i molt curosos. I si volem entre tots reforçar un model de seguretat pública, que al final és la seguretat de la majoria, perquè les polítiques de seguretat des del Departament d'Interior també són

polítiques socials, perquè l'espai públic és l'espai que és compartit, i per tant hem de garantir la seguretat de tothom, no ens les podem tirar pel cap.

I, per tant, crec que en aquest sentit haurien de ser bastant més curosos. Nosaltres no legitimem la violència. Parlo pel meu Govern, però crec que també avui puc parlar pel president Torra, per la presidenta Borràs, a qui s'ha intentat vincular d'una forma absolutament demagògica amb uns incidents d'aquest cap de setmana, que, vaja..., és a dir, l'única manera de voler-los vincular, l'única raó que obeeix això, i justificació, és el partidisme. Per tant, abandonem el partidisme de les polítiques de seguretat, si us plau, que són prou importants.

Vostès també han fet referència a altres qüestions –vostè n'ha parlat–; ha parlat també del canvi econòmic que s'ha de produir, i hi he trobat a faltar un element que serà clau, que serà clau per als propers anys i qualsevol proposta de futur, que és que el model econòmic que hem de construir o afronta claríssimament la lluita contra el canvi climàtic o no tindrà futur. No ho dic només pel convenciment, per les convencions, pel compromís ideològic que pugui tenir, per una simple qüestió pragmàtica. És a dir, o s'afronta la lluita contra el canvi climàtic, o els projectes d'avui que es vulguin tirar endavant imaginem com tindrem la situació amb relació al canvi climàtic d'aquí a deu o quinze anys, o seran projectes que no tindran futur.

Estem entrant en una transformació profunda de la nostra economia, profundíssima. Tota la limitació, la manca de microxips que estem vivint des de la pandèmia –que han portat a aturar fàbriques com la Seat de Martorell, que estan portant a terme un ERTD parcial i rotatori en la plantilla, i per tant a través de la negociació col·lectiva, com acostumen a fer, i nosaltres agraïm, però al final un ERTD que tindrà una llargada de gairebé deu mesos–, aquestes limitacions en els microxips es poden anar produint en molts altres àmbits, es poden produir en molts altres àmbits. Hi ha una manca de minerals, hi ha una manca de productes bàsics, de primeres matèries.

Per tant, és imprescindible canviar el model de desenvolupament. No es pot fer d'un dia per l'altre, això ho reconec. No es pot fer d'un dia per l'altre, no podem sacrificar totes les oportunitats, i no depèn només de nosaltres, certament. Aquest Govern no té a les seves mans revertir el canvi climàtic, però sí que hi té posar-hi el seu granet de sorra des del país, des de Catalunya, per poder-ho fer. Per tant, crec que és important també tenir en compte en aquest aspecte, doncs, el que és la lluita contra el canvi climàtic.

I això va en relació amb l'aeroport de Barcelona. A l'aeroport de Barcelona hi havia una solució senzilla, que era el que el 2 d'agost teníem sobre la taula, que és: escolti'm, aquí hi ha una proposta d'inversió, d'aquesta proposta d'inversió n'hem de mirar els detalls, n'hem de mirar l'afectació, anem a concretar-la, anem a treballar-la en un pla director. Però, clar, si ens trobem que el que anava a aprovar el Consell de Ministres d'ahir no deixa marge a aquest pla director, ja diu claríssimament cap on ha d'anar, què afectarà, quina és l'orientació de les possibles ampliacions, fins i tot l'orientació geogràfica, no?, l'orientació cap a l'est... És a dir, només faltava el mapa. Per tant, deixava sense marge això.

Jo crec que un debat tan important com aquest no es pot despatxar en dos mesos. I ens hem trobat l'arrogància d'unes empreses públiques de l'Estat que pensen que en aquest país poden fer i desfer. I alguns els han seguit la veta, sobretot des d'alguns determinats partits. Al Govern hem treballat i el vicepresident va treballar per poder tenir un acord que ens permetés poder durant aquest any arribar a una solució satisfactòria de consens. I, finalment, veiem com després, quan es va a concretar en el Consell de Ministres, es va a un nivell de concreció que el que fa és inutilitzar el pla director, perquè ja venia definit.

Tenien molt clar des del primer moment quin era el seu plantejament, no estaven disposats a canviar-lo, i crec que el que ens hem trobat aquí és un intent de posar el Govern de Catalunya entre l'espasa i la paret.

Per tant, nosaltres no acceptarem aquesta manera de fer, és prou important el que tenim entre mans per no hipotecar-nos el futur. Les coses és millor pensar-les bé, i una infraestructura i una inversió d'aquestes característiques s'ha de pensar bé. S'ha de pensar bé i s'ha d'aconseguir amb el màxim consens.

I l'evidència de que no hi havia aquest consens és que allà on governen vostès a Catalunya, a l'Ajuntament de Barcelona, ni a l'Estat, ni al Govern de l'Estat, tenien aquest consens entre els dos socis de coalició.

I en aquest sentit passo a l'altre soci de coalició –de vostès, no meu–, a Catalunya, En Comú Podem. A mi m'ha sorprès molt que... Vaja jo crec que vostès sabien i havien intentat significar-se com a mínim en etapes de la darrera legislatura en intentar ser forjadors de consensos entre posicions molt allunyades. Però avui s'han retirat d'aquesta estratègia i han fet tot de passos enrere. Han fet tot de passos enrere. Un govern trencat és el govern en què l'alcalde diu A i el primer tinent d'alcalde diu B. Un govern trencat és el govern en què la ministra de Foment té una proposta i la vicepresidenta d'aquest govern va al lloc on es vol fer aquesta proposta per reben-tar-ho. Aquest és un govern trencat; un govern trencat és el govern en què dos minis-tres es contradiuen en una roda de premsa?

A partir d'aquesta experiència, vostès poden donar lliçons a la cohesió del nostre Govern? Vostès poden donar-nos lliçons? (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Amb relació al conflicte polític. Perquè em dirà: «No, miri, és que això són qües-tions sectorials i tal.». D'acord. Amb relació al conflicte polític, no?, quina és la po-sició del Govern de l'Estat, on vostès participen, del conflicte polític. No la seva com a partit i dels seus partits amb els que estan federats a nivell estatal, que reconec que són propostes que com a mínim n'hi ha una. Però quina és la del Govern de l'Estat? Perquè, vaja, jo suposo que vostès no s'escudaran només en que consti en acta quan vostès no hi estan d'acord; crec que també tindran voluntat d'avançar en la resolució del conflicte i implicar també el Govern de l'Estat, no?

I després crec que hem d'intentar... Ser coherent és molt difícil, i ara suposo que aquesta frase ja me la trauran a tot arreu els mitjans de comunicació. La coherència és difícil quan han de ser coherents els discursos amb els fets, perquè els fets i l'ac-ció es mou en una societat complexa, en la que hi han interessos contraposats, i la coherència en el discurs és molt més fàcil de fer que la coherència en els fets, perquè no tot depèn de tu, certament. Però hem d'intentar fer-ho. Parlant d'habitatge. Aquí hem aprovat, en la passada legislatura, una norma que s'ha demostrat efectiva, que és la norma de control de les rendes de lloguer, com a mínim en el primer any. Hi ha qui diu: «bé, hem de poder esperar més». Afegim el benefici del dubte. Jo que inten-to ser sempre molt heterodox, sempre el benefici del dubte. Però el primer any s'ha mostrat efectiva. S'ha reduït més..., és a dir, no ha afectat sobre el total del mercat de lloguer en els llocs on s'ha declarat zona tensa, al contrari, i s'ha reduït més el preu mitjà del lloguer en els municipis on s'ha aplicat perquè s'ha declarat zona tensa, doncs, aquestes mesures, aquesta llei, que no pas en els que no. Aquesta norma està impugnada pel Govern del que vostès formen part. Llavors, segur que van fer constar en acta del Consell de Ministres, que no hi formaven part..., però quants «constar en acta» deixaran passar mentre siguin... Sí, sí vostè assenyala, però Junts per Ca-talunya, a qui vostès demonitzen, va aprovar aquesta norma. El PSOE, no. (*Alguns aplaudiments.*) I governen amb vostès. Clar, és que al final...

Per cert, que me n'oblidava. Torno un moment enrere, senyor Illa: vostè, que té experiència política, que ha conegut, en les diferents administracions d'on ha format part, gent de trajectòries molt diverses, no pot utilitzar la trajectòria professional del conseller Giró com una eina de desgast polític, no pot utilitzar la trajectòria profes-sional i intentar des d'aquí imbuir-ne, automàticament, una determinada concepció ideològica. On és important la concepció ideològica en una trajectòria professional és quan estàs en l'àmbit polític i de govern, i ara el conseller Giró està en la seva tra-jectòria professional en un govern, i aquí sí que hi ha compromís ideològic, evident-

ment, en l'àmbit professional. Utilitzar això vostès, que han treballat àmpliament amb gent molt diversa, doncs, crec que és un error, no? I, en tot cas, el que sí que s'hauria de qüestionar ideològicament no és qui ha treballat en un determinat àmbit i després fa un pas cap al servei públic, sinó qui estava en el servei públic i, gràcies a estar en el servei públic, acaba als consells d'administració d'aquestes energètiques que ens posen el preu de la llum pels núvols. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, crec que respecte per la trajectòria professional, i també, evidentment, la del nostre conseller d'Economia i Hisenda. (*Remor de veus.*)

Torno als comuns. No, crec que la coherència és important, per tant, tenim ara una amenaça, i és que aquesta llei pot decaure en qualsevol moment si el Tribunal Constitucional accepta els recursos que ha presentat el Govern del que vostès formen part. És prou important com posar això sobre la taula sobre l'estabilitat del Govern de coalició a l'Estat. Crec que és prou important, que haurien de tenir-ho present. Més que res, perquè vostès van aprovar fer això en el pacte d'investidura amb el PSOE.

Per les circumstàncies que sigui, puc entendre que no se n'hagin sortit, però aquí, que ho hem fet i que hi ha una àmplia majoria, que no es boicotegi, i que com a mínim deixar fer seria el més adequat i, en tot cas, incorporar-ho a la llei de «vivenda» que ha de fer, que ha de tirar endavant, la nova ministra catalana del PSC –que, per cert, manté el recurs contra aquesta llei però va declarar zona tensa al seu municipi quan era alcaldessa. Coses d'aquesta coherència.

Segueixo amb alguns comentaris. En tot cas, n'hi ha un que ha estat bastant comú, que és això de la decadència econòmica. Vaja, això de la decadència és com el nacionalisme, que sempre són els altres, eh? Els nacionalistes sempre diuen que els nacionalistes són els altres, no?, ells mai ho són. La decadència sempre són els altres, no? Sí, vostès riuen, però, mirin, això dels símbols, que vostès ens acusen sempre tant, jo quan em reuneixo amb el president del Govern de l'Estat no em cal portar una senyera aquí. Perquè defenso, claríssimament, els símbols del país. Per tant, de símbols nacionalistes de bandera són vostès, els que hi estan més avesats.

En tot cas, jo crec que..., anem a dades –anem a dades, no? Perquè la suposada fugida d'empreses... Jo mai he dit que el canvi de seus socials que hi ha hagut a determinades empreses no tingui impacte en la nostra economia, sobretot en el mitjà i llarg termini, en pot tenir i, evidentment, crec que va ser un error, crec que això no s'ha corregit posteriorment, però, en tot cas, anem a les dades. Anem a les dades: 2017, 1 de gener de 2017. Les empreses de tot l'Estat que tenien domicili social a Catalunya representaven el 18,5 per cent del total d'empreses de l'Estat –1 de gener de 2017. Se suposa que després de la fugida d'Egipte, que diuen vostès, de la gran victòria de Madrid, de la decadència, en què Catalunya ha retrocedit segles enrere, hauríem d'estar molt pitjor. Doncs ha augmentat: l'1 de gener del 2020 hem passat del divuit i mig per cent de totes les empreses de l'Estat que tenen seu a Catalunya al 19,3 per cent. Per tant, anem a les dades –anem a les dades. No trec importància al canvi d'algunes grans empreses, evidentment, però anem també a les dades, i, per tant, jo crec que el discurs aquest de la decadència, la veritat, està potser més en els desitjos d'algú que no pas basat en la realitat, no?

També el grup dels comuns jo crec que ha plantejat algunes qüestions que realment no hi ha cap novetat al respecte. Vostès han dit que nosaltres, en el tema Hard Rock..., és un dels grans projectes estrella. Aquest Govern és que no n'ha parlat, continua igual que fa un any, aquesta qüestió, i, per tant, no n'ha parlat. I després hi han projectes que, evidentment, nosaltres el que creiem és que alguns té sentit poder-los explorar, té sentit poder-hi treballar, però que, evidentment, han de tenir uns requisits de sostenibilitat i de fer les coses diferents a com s'havien fet sempre. Per tant, serem molt exigents també amb que la candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern han de ser uns jocs diferents de com s'havien plantejat sempre, no han d'anar acompanyats aquí d'un *pelotazo* urbanístic. No és el plantejament, no ho és, tampoc, el

plantejament, a nivell internacional, i han d'anar, s'han d'emmarcar claríssimament en una estratègia de lluita contra el despoblament als Pirineus. I aquest ha de ser un element més. Que pot ser tractor per a determinades inversions? Sí. Que algú dirà: «home, però no hauríem d'esperar a tenir això per tenir les inversions.» Sí, sí, però com que depenen del Govern on vostès estan –potser hem de posar-hi això– per arrencar-los una mica.

Per tant, aquest és un govern que té claríssim, en el seu pla de govern, les mesures de transformació. Ja sé que vostès no ens van donar ni cent dies, no ens van donar ni cent hores, de fet. Però, aquest és un govern que té clar que aquesta transformació social, econòmica, verda, feminista i democràtica que anem a fer es farà, i que la farem.

Amb relació a la Candidatura d'Unitat Popular. Jo crec que vam arribar a un acord d'investidura, l'acord d'investidura diu el que diu i nosaltres complirem aquest acord. I ara veig que hi han propostes noves, però en tot cas l'acord diu el que diu, i nosaltres l'acord el complirem.

L'acord no parlava ni de dates concretes... L'acord era molt clar en el sentit de plantejar, doncs, tota una sèrie de mesures de caràcter social, econòmic, molt rellevants, que després entraré a detallar. I l'acord parla de generar les condicions per tenir el referèndum, i hi estem treballant, evidentment. I, en paral·lel –evidentment– seguir treballant totes les mesures per enfortir-nos. És a dir, quan nosaltres anem a una negociació, anem a confrontar propostes, i hi hauríem d'anar acompanyats de tota la mobilització, de tota la complicitat, amb tot l'escepticisme que pugui haver-hi, però tenim un acord que diu el que diu. Ara hi han propostes noves. Nosaltres ens mantenim en l'acord que vam estar treballant conjuntament i que vam signar.

I crec que si la proposta que vostès han plantejat, que hem conegut pels mitjans, perquè no he pogut veure el text escrit de la proposta de resolució que vostès plantejen, és una proposta que realment creuen que és una proposta real per portar-la a terme, això es parla abans, es negocia, es fa la proposta, de la mateixa manera que vam estar unes setmanes i uns mesos negociant el que era la investidura. Els acords, nosaltres els complirem. I necessitem les eines, també, per complir-los. Perquè és evident que un acord d'investidura ambiciós com el que vam fer i del qual me'n sento orgullós i em comprometo al seu compliment, un acord com aquest necessita les eines per poder-ho fer. No es pot fer amb els pressupostos anteriors, necessitem els pressupostos de 2021, que continuarà les mesures per avançar en aquest sentit.

Pot haver-hi elements de discrepància que estan fora de l'acord. Jo em comprometo a treballar per anar-los resolent, per anar-ho matisant. Ens vam comprometre que faríem una consulta pels Jocs Olímpics d'Hivern, i la farem. I això és el que constava a l'acord. Hi han altres elements que certament poden provocar discrepàncies, per això som dos projectes polítics diferenciats, però treballem per resoldre'ls per anar a minimitzant les diferències, perquè crec que la ciutadania ens exigeix que aquella majoria de la investidura continuï endavant, que continuï endavant amb la màxima ambició; continuï endavant conscient de la diversitat existent i que tots hauríem de fer cessions, però tenim uns acords i aquests acords són els que complirem.

Per tant, si hi ha alguna proposta nova, parlem-ne, però crec que si realment ens la creiem, si realment és una proposta que es veu factible, es fa arribar, es parla, es negocia, es treballa conjuntament. Jo encara no la tinc, l'hem conegut pels mitjans, i, per tant..., si no, aleshores és potser una altra cosa respectable en el que és el joc de posicionaments, però jo estic convençut que una qüestió tan important com l'exercici del dret a l'autodeterminació va molt més enllà. Per tant, nosaltres complirem el que diu l'acord. Si ara hi ha condicions noves, doncs, es treballaran en el seu moment, però nosaltres el que farem és complir l'acord que tenim.

I en aquest sentit hem impulsat ja i ja s'ha posat en marxa l'Oficina de la Renda Bàsica Universal per fer el pla pilot. I tindrà, evidentment, la dotació pressupostària en el projecte de pressupostos. S'està posant en marxa la comissió d'estudi del mo-

del d'ordre públic a Catalunya, i la comissió sobre el racisme institucional en aquest Parlament. En l'àmbit del rescat social, en l'àmbit de la lluita contra l'atur, més de 1.000 milions d'euros. Hem fet també les ajudes als treballadors en ERTO i als treballadors fixos discontinus. Hem augmentat, com deia, les places d'FP, que això també estava en l'acord.

El desplegament de la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, evidentment està inclosa en el pla de govern. El que és també el futur del 061, també està, evidentment, inclòs, exactament amb el mateix compromís a què vam arribar amb vos-tès en el pacte, està inclòs en el pla de govern.

En l'àmbit d'habitatge, ja hi ha la proposta –i a més vostès la coneixen– del protocol per a tot el tema dels desnonaments. Canviar-ho, per evitar que acabin sent, doncs, un àmbit on acabin sent gestionats per les dotacions d'ordre públic. Ho hem d'evitar. I, per tant, un protocol que permeti actuar molt més preventivament. És només la punta de l'iceberg en les polítiques d'habitatge, en calen moltes més i, evidentment, hi seran també en l'ús dels fons europeus i també en el pressupost.

La legislació per estabilitzar interins està en tràmit. Vostès deien: «Hi ha una persecució de la mobilització, de la dissidència.» Hi ha hagut canvis en aquest sentit en les acusacions particulars, en l'organització també dels gabinets jurídics al respecte, passant a Presidència. Hem unificat el cos..., en aquest sentit, doncs, les iniciatives que portaven el Cos d'Advocats d'Interior amb el Gabinet Jurídic Central. I l'energètica pública està fent els primers passos.

Per tant, crec que tenim un nivell de compliment de l'acord que dins dels primers cent dies és un nivell correcte i que hem d'avançar cap al final i hem de continuar avançant, però per fer-ho necessitem també les eines, i si hem de posar-hi recursos, els recursos es decideixen en els pressupostos. En els pressupostos hi seran les propostes. Els pressupostos contindran també les mesures per anar desplegant l'acord i que s'inclouen en el pla de govern que vam aprovar. Per això la importància d'aquests pressupostos, i nosaltres volem que aquests pressupostos siguin aprovats amb la majoria de la investidura, perquè volen desplegar i desplegaran, contindran el desplegament dels acords d'investidura.

Hem sentit també... Doncs, per tant, compromís amb el desplegament dels acords. Propostes noves que hi hagin, crec que les hem de poder treballar bé, no treballar-les, doncs, o plantejar-les a nivell públic. Crec que hem de poder..., perquè és una qüestió important, perquè crec que hem d'evitar la situació o la sensació que pugui donar, que no dic que sigui la intenció, però que es fan, doncs, bé, per una qüestió de posicionament polític en el debat de política general i prou. Anem a lo concret, hem de generar les condicions per a l'exercici del dret a l'autodeterminació. Ho hem de fer, però treballem primer les condicions, la correlació de forces i després ja vindran les concrecions de calendari, etcètera. I nosaltres en aquest sentit creiem que aquest és l'esperit i això és el que hi ha contingut en l'acord i això és el que farem.

Hi ha hagut també altres intervencions, en aquest cas, doncs, de forces polítiques, però abans d'entrar-hi sí que voldria fer una referència. Crec que l'independentisme, també ha de..., perquè és una condició indispensable del seu desplegament com a projecte polític majoritari i, per tant, en condicions de guanyar, l'independentisme ha de continuar sent útil a la ciutadania. La gestió del dia a dia no és un mentrestant, que, a vegades, amb aquesta idea es devalua, és com canviem la quotidianitat, és com transformem des de ja, i això ho hem de seguir fent. I hem d'anar fent totes aquestes polítiques de transformació en paral·lel que anem acumulant forces per a l'exercici del dret a l'autodeterminació. Perquè davant..., a davant hi tenim forces polítiques que ho faran tot per aturar-nos, i avui n'hem tingut un exemple. I l'hem tingut amb la intervenció de l'extrema dreta d'aquest Parlament.

Vostès intenten fer por, intenten amenaçar-nos: cada intervenció és una amenaça d'una querella; cada intervenció destil·la odi; cada intervenció està plena de menti-

des, construeixen el seu discurs sense ni una sola dada, a base de mentides, com ha fet l'extrema dreta al llarg de la història, com està fent avui. I, per tant, nosaltres no acceptarem que les mentides condicionin aquest Parlament ni aquesta majoria de govern; no ho acceptarem. (*Aplaudiments.*)

Avui s'ha vinculat –s'ha vinculat–, i s'ha fet diverses vegades, d'una forma..., vaja, absolutament vergonyosa, immigració i delinqüència. I s'ha fet diverses vegades. No ho podem acceptar. El nostre és un país divers, que té molts reptes, evidentment que té molts reptes, en què hi han d'haver drets i els deures han de ser per a tothom, evidentment. Però no podem acceptar una vinculació d'immigració i delinqüència com l'hem sentit avui. Això és un discurs racista i així ho hem de dir: és un discurs racista que no acceptarem i no deixarem passar... (*Aplaudiments.*) Intentant exacerbar les baixes passions, intentant buscar l'enemic en el veí del costat i no en les dificultats d'un sistema econòmic que comporta més desigualtat i que hem de treballar col·lectivament per canviar..., quan es busca l'enemic en el veí del costat és quan es treballa per fracturar la societat. Això pot donar un rendiment, però fracassa; al llarg de la història sempre acaben fracassant i sempre acabem guanyant els qui defensem des de tota la pluralitat existent en aquesta cambra un model que no és el de l'extrema dreta.

I per a PP i Ciutadans, bé, com els deia abans, potser hauria de sortir el senyor Illa aquí a respondre, suposo que després ho farà, perquè PP i Ciutadans saben que només poden créixer electoralment amb qui els va prendre espai electoral, que en aquell moment, doncs, és el PSC a través de la seva aposta electoral que van fer, de campanya. I, per tant, continuïn discutint-se entre vostès, però nosaltres seguirem fermes en la defensa del nostre programa i de les nostres propostes.

Sí, senyor Carrizosa, estem a les antípodes, estem absolutament a les antípodes. I, per tant, avui ho torno a ratificar: estem a les antípodes de l'amenaça constant, estem a les antípodes de considerar que el projecte del cinquanta-dos per cent de la gent que va anar a votar és un projecte que exclou i, per tant, el del quaranta-vuit..., no ho sé, llavors aquest sí que no exclou? És a dir, no quadra això numèricament.

Nosaltres, malgrat el seu intent de dividir persistentment la societat catalana, treballarem per al conjunt de la societat catalana. Quan treballarem en l'àmbit de la sanitat pública per donar resposta a la covid-19, ho fem per a tothom; quan despleguem el pla de polítiques actives d'ocupació, especialment en els col·lectius més vulnerables, ho fem per a tothom; quan nosaltres portem a terme, doncs, les polítiques d'habitatge, de revisió del protocol de desnonaments, ho fem per a tothom, i quan treballarem també per un pacte nacional per la llengua, per seguir fent del català llengua de cohesió social, per seguir dotant el català de continuïtat de futur, de fomentar el seu ús, també ho fem per a tothom –també ho fem per a tothom.

I, finalment, sí que vull fer una referència tant al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana com al Grup Parlamentari de Junts. Aquest cap de setmana vaig anar a l'Alguer perquè el meu lloc era anar a l'Alguer. I per mi, doncs, crec que era el que tocava fer i, a més, ho volia fer. Quan un president de la Generalitat és perseguit pel que ha exercit al capdavant de president de la Generalitat, he de ser allà. Segur que hi ha matisos, no?, en altres aspectes, d'estratègia política... En alguns àmbits; segur. Però davant de la repressió, toca ser allà. Vaig poder expressar el meu suport i, a més, ho vaig poder fer personalment l'estona que vam compartir amb el president Puigdemont. I tinc molt clar que la resolució d'aquest conflicte l'haurem de fer entre tots –entre tots–, i això requereix generositat, requereix mirada llarga, crec que..., superar les dificultats que hi han, evidentment. La porta oberta a la negociació hi és, evidentment, i la unitat estratègica és fonamental.

Ahir vaig exposar clarament quina era la meua proposta en aquest sentit i n'estic absolutament convençut, crec que és el camí que hem de transitar, crec que és el que ens fa més forts ara i ens fa més forts de cara al futur; crec que és el que ens fa més forts a dins de Catalunya i també el que ens fa més forts fora de Catalunya, que

no exclou altres estratègies que es puguin fer en altres àmbits. No les exclou. Però jo estic convençut d'aquest camí i ho dic amb tota l'honestedat. Però això, doncs, algú dirà: «Sempre ho diu i sempre ho repeteix.» Doncs sí, sí, sempre repeteixo la mateixa proposta, perquè n'estic absolutament convençut. Però ho hem de fer junts. Es pot fer. Però es farà molt millor si anem amb tota la força. Jo estic convençut que ho farem. Que lluny del soroll que hi pot haver moltes vegades, trobarem els mecanismes per treballar conjuntament. Com ha dit el diputat Jové, la Mesa és un espai de confrontació de propostes, i, per tant, propostes noves que hi hagin, concretes, que es puguin plantejar, oberts a parlar-ne, no? I, per tant, evidentment que hem de seguir treballant conjuntament, crec que és una oportunitat.

Com també és una oportunitat la defensa judicial que es fa des de l'exili, com ho era també la defensa que es feia dels presos i les preses polítiques. Es complementen. Probablement, una sense l'altra sempre hi haurien raons per dir que no té sentit. I, per tant, la feina que s'està fent des de l'exili, en la que s'ha posat al descobert la fragilitat de les acusacions que fa el Tribunal Suprem, que a tot arreu, doncs, els hi han retornat, no han aconseguit ni una sola victòria a fora, doncs, crec que cal posar-ho en valor i això no és contradictori amb altres actuacions, amb altres apostes que estem fent, perquè totes es complementen. Perquè el que hem d'anar a defensar és l'amnistia. El que hem d'anar a defensar a tot arreu, a l'exili, davant de l'Estat i també dins del nostre país per seguir-nos enfortint, perquè el cinquanta-dos per cent és molt important, però per consolidar aquest projecte en volem ser molts més, aspirem a tenir el màxim de gent al nostre costat...; l'amnistia i l'autodeterminació són els objectius àmpliament compartits que hem de defensar arreu. I això ho podem fer des de molts fronts. Crec que no és contradictori, sinó que és absolutament compatible.

I, per això, doncs, també vaig voler aquest cap de setmana, a part de la solidaritat davant de la repressió que sempre s'ha de fer, en qualsevol cas, i també la solidaritat personal amb el president Puigdemont..., també té aquesta significació política en aquest sentit.

I el nostre Govern és un govern que acaba d'aprovar un pla amb 1.500 mesures de les quals tres-centes, prioritàries pel seu caràcter de transformació, que està avançat, doncs, en els treballs interns del Govern i que ara treballarem amb la majoria parlamentària per poder ampliar aquest acord a l'àmbit de pressupostos. Aquí s'està fent una feina important per a l'assignació correcta de recursos, que és al final com també es materialitzen les polítiques.

De tots els consellers i conselleres del Govern només en puc dir paraules d'agraïment per l'esforç, per haver afrontat dificultats de cop, que no estaven previstes, per treballar en equip, per anar sent els líders en cada àmbit del trencament d'aquests compartiments estancs. Tenim el Departament de Salut i el de Drets Socials treballant conjuntament més que mai i anirem integrant-ho en l'àmbit sociosanitari. Tenim àmbits... –per posar-ne un exemple, eh?, però en tenim molts més–, tota la feina que es va fer al Departament d'Economia, al Departament d'Empresa i Treball per, en tres setmanes, des de que van entrar els consellers, tenir la proposta d'ajudes a la solvència d'empreses, autònoms i incorporar-hi també, amb un missatge molt clar, d'ajudes als treballadors en ERTO i als fixos discontinus. I, per tant, són exemples d'aquesta cultura de coalició que hem d'anar enfortint i que estic convençut que amb el pla de govern, també amb el resultat del debat de política general d'avui en què hem de fer un esforç perquè sigui el més complet possible, el més unitari possible a totes les propostes, estic convençut, en aquest sentit, que refermarem el que és aquesta cultura de coalició.

En definitiva, avui hem sentit, doncs, crítiques. És lògic, l'oposició les ha de fer. Hem sentit reptes que se'ns han plantejat, els assumim. Creiem que aquest país necessita posar-hi la màxima ambició, però hi ha un govern absolutament compromès. Un govern absolutament compromès amb les quatre línies de transformació, absolu-

tament compromès amb el pla de govern, amb tots els seus equips, perquè som molt conscients i tenim molt clar que el nostre compromís és amb la millora de les condicions de vida de la ciutadania, i tenim molt clar que el futur d'aquest país el dibuixaran dues línies paral·leles, que són: la millora de les condicions de vida de la gent de Catalunya, la millora del dia a dia a través d'aquesta transformació econòmica, transformació social, el compromís feminista, la transformació verda i la transformació democràtica amb un bon govern transparent i que lluiti contra la corrupció i, en paral·lel, l'exercici del dret a l'autodeterminació, l'amnistia, la resolució del conflicte polític, perquè Catalunya esdevingui un estat independent per culminar el procés d'independència del nostre país. En això estem compromesos, en això treballarem i, per això, reclamem el màxim suport.

Moltes gràcies. Molt bon dia a tothom.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies. Suspenem la sessió fins a tres quarts de quatre.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, el conseller d'Interior, la consellera de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I d'acord amb l'article 154 del Reglament, per fer la rèplica tindran la paraula els portaveus de grup, per un espai de deu minuts, començant pel senyor Salvador Illa, president del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats... Primer bloc de consideracions concretes de la meua rèplica. El concepte de respecte. Un concepte cabdal en política, també a Catalunya, també a la política catalana. M'esforço obsessivament a ser respectuós. Crec que ho he estat en tot moment, avui, senyor Aragònès. Segur que ho he estat quan m'he referit al conseller d'Economia, al senyor Giró. Jo he dit que ve d'on ve i que no passa res; almenys amb nosaltres, no passa res. Li demano també que ho sigui vostè, respectuós. Amb les persones que, després d'una trajectòria pública, han decidit desenvolupar activitats en l'àmbit privat i que ho fan d'acord amb la legislació vigent i respectant la llei d'incompatibilitats. Jo em sento orgullós de les persones del meu espai polític que ho han fet així.

Segona consideració, també del respecte. En l'àmbit, ja, de la convivència i la seguretat. Això no va de treure catàleg de declaracions –jo ho tindria fàcil, de treure aquí decàlegs i declaracions de tots els grups polítics–, això va d'un problema seriós, difícil i complex. L'hi torno a dir: al costat de vostè. Al costat de vostès, de vostè i del conseller Elena. Però siguin-hi. Vostè és el màxim responsable de l'ordre públic a Catalunya. I només li he de dir que, en aquest assumpte jo vull sumar, col·laborar i cooperar, perquè és un tema que em preocupa i molt.

Tercer, justícia. Catorze òrgans judicials –quatre el 2020, deu el 2021– i Jutjat de Martorell. Si us plau, que la consellera s'hi posi de valent.

Formació professional –quart punt, d'aquestes consideracions concretes–, això no es pot tornar a repetir. Si ho resolen l'any que ve, escolti'm, jo encantat. I ho diré aquí. Jo el felicitaré des d'aquí. Però ara és obligació meva dir que aquest any això no només no ha anat bé, sinó que ha anat malament, molt malament. I no pot tornar a produir-se.

Aeroport. Em preocupen tres coses, de l'aeroport. La primera, que no s'ampliï. Crec que és una estocada a l'economia catalana. I a més a més, crec que es pot fer una ampliació amb respecte al medi ambient. La segona cosa que em preocupa de l'aeroport és la desavinença al si del seu Govern, que jo crec que li resta credibilitat a vostè. És la meva opinió. I la tercera, la que més em preocupa, honestament, i li dic des del màxim respecte, és que jo crec que vostè veu que s'ha d'ampliar i no s'acaba d'atrevir. I això és el que em preocupa més. Crec que vostè ho veu i no s'acaba d'atrevir.

Sisena cosa, agenda verda. Vostè, en fi, m'ha dit que..., m'hi he referit poc. Té raó, m'hi he referit poc, no he tingut l'extensió de temps que hagués volgut. Però en tot cas, coincideixo amb vostè, és un punt d'inflexió, és molt important tot lo que podem fer amb energies renovables, amb la transformació de l'economia per descarbonitzar-la, i, a més a més, és un factor de competitivitat.

Vull agrair-li, en aquest primer bloc de consideracions concretes, la referència que ha fet al govern alternatiu de Catalunya. És un intent honest, creguin-me, d'ajudar, no? I vam fer un pla de govern. Jo no..., amb això, en fi..., ho vam fer el 2, 3 d'agost. L'hi faré arribar. És un intent honest d'ajudar. Pel que pugui servir. Jo cec que ajuda. Ho fem amb aquesta voluntat.

Segon bloc de consideracions que vull fer sobre Catalunya i sobre el paper de Catalunya a Espanya. Catalunya ha estat, els segles XIX i XX, si més no, locomotora econòmica d'Espanya. Cúmul d'empreses, en matèria industrial, les primeres escoles de negoci d'Espanya han estat a Catalunya, la cultura de l'esforç i del treball, tan característica de Catalunya... Catalunya ha estat locomotora econòmica d'Espanya els segles XIX i XX. Això s'ha revertit. S'ha revertit els darrers anys, ho mirem com ho mirem, s'ha revertit. I jo crec que això es deu, ben segur, a que els altres territoris, si em permet dir-ho col·loquialment, s'espavilen. Probablement, també –crec jo– que nosaltres no ho fem prou bé. I jo lo que dic i torno a afirmar, és que Catalunya ho pot fer millor i que Catalunya ho ha de fer millor. Això és el que jo dic en matèria econòmica. Vull que Catalunya ho faci tan bé com pugui. I crec que ho podem fer millor.

I Catalunya, a més de locomotora econòmica d'Espanya, ha estat locomotora política d'Espanya. El catalanisme ha estat locomotora política en la política espanyola, no? El president Tarradellas –que vostè també menciona sovint a les seves intervencions i a mi també m'agrada fer-ho, oi?–, però també el president Pujol, el president Maragall, el president Montilla, van liderar, van empènyer; van ser locomotora econòmica, els catalans, Catalunya a Espanya, no? En matèria de reformes estatutàries, en matèria de reformes de finançament, amb tantes i tantes coses. Jo crec –també ho dic des del màxim respecte– que hi ha un punt d'inflexió en això, en aquest ser locomotora política d'Espanya, amb el president Mas, el president Puigdemont i el president Torra. Ho dic des del màxim respecte.

I vostè ha parlat d'inèrcia, queixant-se'n. Dient: «Escolti'm, jo vull trencar inèrcies.» Trenquin-les. Trenqui la inèrcia, senyor Aragonès. Trenqui la inèrcia dels darrers anys. Tornem a ser locomotora econòmica d'Espanya –tornem a ser locomotora política d'Espanya. Si ho fa, si trenca la inèrcia, a mi em tindrà al seu costat per fer-ho, l'hi dic honestament.

I li dic més, sentint-lo avui, amb algunes expressions que ha utilitzat vostè, que és una persona moderada en les formes i jo crec que també en el fons, en fi, m'han generat un dubte, algunes expressions que vostè ha fet servir. Diguem-ne..., m'ha generat el dubte de si són expressions... –vull mesurar bé el que dic–, diguem-ne, exigi-

des per la conjuntura política concreta del seu Govern o si, en canvi, són expressions que reflecteixen, sincerament, el seu pensament o el pensament del seu partit o el pensament d'una part del seu partit. Miri què li dic, miri bé què li dic: li atorgo el benefici del dubte. I potser m'equivoco. M'és igual; no me'n penediré d'haver-me equivocat, perquè mereixem, tots, donar-nos una oportunitat. I per tant, jo algunes expressions que avui no m'han agradat les atribueixo a això, a la primera part d'aquest dubte, no?, a una conjuntura política concreta que vostè està travessant.

Vull ara referir-me al tercer bloc de la meva intervenció, que és necessàriament sintètica, a la situació política de Catalunya. Vostè em deia: «Quina és la seva proposta?» –deia. Escolti'm m'ha inquirit: «Quina és la seva proposta?, què ofereix vostè als catalans que són independentistes?», no? Si m'ho permet, vull fer una cita del president Pujol, que la va dir des d'aquest faristol, el 24 d'abril del 1980, al seu primer debat d'investidura. Ell parlava del que deia ell «concepte globalitzador del nacionalisme». Jo..., en fi, jo no sóc nacionalista, ho he combatut políticament tota la meua vida, ho seguiré fent, perquè no en soc. Vaja, no en soc, eh? I ell deia..., arran d'això, deia –cito literalment–: «I som molt i molt conscients» –deia el president Pujol– «que nosaltres sols, ni que tinguéssim» –deia ell– «68, 70 o 75 diputats, no podríem construir Catalunya. Ens cal, per tant» –deia ell– «estar oberts a tots els suggeriments. A tots els apropaments i a totes –dic a totes–» –deia ell– «les col·laboracions.» Això ho deia el president Pujol, no?

Tots som necessaris, per construir Catalunya. Naturalment, vostè, senyor president. El senyor Batet, el senyor Carrizosa, el senyor Fernández, la senyora Albiach. Tots som necessaris per construir Catalunya, no? També jo, crec, també jo. I jo, com Tarradellas, soc català i espanyol. I europeu. Defenso aquesta idea. Vull una Catalunya dins d'una Espanya, que vull plural i diversa, i dins d'Europa. I per això crec que hem de fer una taula de diàleg a Catalunya, per poder discutir, contrastar i arribar, eventualment, a acords sobre aquests assumptes, no? La nostra proposta està pensada, pot no agradar, però està pensada. La vam començar a construir en un document que porta per títol «Declaració de Granada», que vam actualitzar el 2017, sota el títol de «Declaració de Barcelona». No el puc desenvolupar aquí, però crec que vostè sap per on va. Ara, dialoguem per trobar..., contrastar opinions i, eventualment, trobar punts d'acord.

I un últim bloc, no? Jo volia fer referència, en aquesta última part, a les al·lusions que hi ha hagut a la meua intervenció, no? Vostè mateix, senyor president, m'ha –d'alguna forma– cominat a fer-ho. El format del debat no em permet de fer-hi referència amb l'extensió que m'agradaria i no voldria que ningú ho entengués com una descortesia, no? Però sí que vull dir algunes coses, no?

La primera, m'interessen molt els comentaris i els punts de vista de tots vostès, no? I crec que reforcen la necessitat que hem d'enraonar entre nosaltres, no?

La segona, la senyora Albiach –no ho he fet en la meua primera intervenció–, li vull fer un agraïment sincer per la seva defensa, tan aferrissada com la meua, del diàleg a Catalunya. L'hi vull agrair. Tenim diferències, eh?, però aquí estem junts.

Vull parlar també de la política útil. El que jo entenc que ha de ser la política, que és la política útil. És a dir, per resoldre problemes. Senyor Carrizosa i senyor Fernández. Jo respecto el que vostès han dit, però, mirin, a Catalunya tenim problemes, en tenim, totes les societats en tenen, oi?, però aquí tenim problemes. I jo crec que vostès també poden ajudar a resoldre'ls. I, per tant, si m'ho permeten i des del *fair play*, fem política útil tots, també vostès, senyor Carrizosa i senyor Fernández.

I al senyor Batet... Senyor Batet, vostè a mi em recorda el senyor Rafael Mayoral, que és un diputat al Congrés per Unidas Podemos. No me'l recorda ideològicament, però me'l recorda perquè el senyor Mayoral, que jo, a moltes comissions de Sanitat estava amb ell, diguem-ne, és una persona molt vehement, no? Com vostè. I jo crec que la seva vehemència és prova de la seva sinceritat. I a mi no només no m'enfada, sinó que m'entendreu, la seva vehemència. No sé..., vostè fa judo? Si no en fa..., jo

no en faig, però jo li dono cinturó negre en judo polític. La tàctica aquesta de l'embranchida del contrari, fer-la servir en benefici propi. Però amb mi no li funcionarà, políticament, el judo. Perquè jo no vaig contra vostè, perquè vostè representa una part de Catalunya. I jo vull seure amb vostè, perquè vostè representa una part de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I jo he format part d'un Govern d'Espanya i l'única cosa que he perseguit és un virus. Res més. I per poc no puc seure en el Consell de Ministres que, sota la presidència de Pedro Sánchez, va prendre una decisió que, pot agradar o no, però que ha estat la més important per afavorir la concòrdia a Catalunya. I ningú és de marbre, jo tampoc. Ningú és de marbre. I alguns també hem pogut reprendre algunes relacions que volíem reprendre. I ningú no està per sobre de la llei tampoc.

I acabo, ja. Senyor Aragonès, vostè ha acabat la seva rèplica dient que ha sentit avui crítiques, que ha sentit reptes. No oblidi que jo també he ofert ajuda. Li demano això: no oblidi que jo també he ofert ajuda, eh? Jo crec que vostè estima Catalunya. M'equivoco, estic segur que vostè estima Catalunya. Crec que veu que no acabem d'anar bé. Si vostè, en algun moment té el coratge d'intentar redreçar el rumb, a nosaltres i a mi, ens té al seu costat. Si no, farem el que puguem, eh?

I deixin-me acabar –em queden vuit segons–, en fi, diumenge passat, no ens van anar malament les coses, a la meua família política alemanya, amb una cita del referent polític alemany de la socialdemocràcia, que és Willy Brandt, no?: «Aquells que s'aferren al passat, no podran fer front al futur.»

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Illa. A continuació, té la paraula en nom del Grup Parlamentari VOX, el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyora presidenta. Señor Aragonès, vamos a empezar por partes. Le agradezco que le haya dedicado más tiempo que a otros grupos parlamentarios a VOX. Y no voy a perder la oportunidad para darle datos, y contrarrestar sus argumentos falaces y mentirosos.

En primer lugar, usted me acusaba de que permanentemente, en mis intervenciones, estoy con amenazas de querellas, de denuncias, pues, mire, yo como representante público de una formación política como es VOX, que sentamos a los responsables del golpe de estado, que sentamos a los responsables de la Mesa del Parlament, pues tenemos que defender nuestro ordenamiento constitucional y las leyes que nos hemos dado todos de manera democrática. Y hay algo que parece usted obviar, que se llama Código penal, cosa que..., le insisto fervientemente a que se lo lea una y otra vez, que es un código donde contiene la tipificación de los delitos y las sanciones. Y por eso me veo obligado permanentemente a alertarle de sus voluntades de quebrantar el ordenamiento constitucional y vulnerar las leyes. Por tanto, tantas veces como haga falta, le recordaré, artículo por artículo, el Código penal.

Usted ha dicho además que nosotros buscamos permanentemente el enemigo, ¿no?, en el vecino de al lado. «Ustedes están permanentemente buscando el enemigo», nos decía. Son ustedes los expertos en generar confrontación y división. Son ustedes los que permanentemente están enfrentando a hombres contra mujeres. Son ustedes los que ahora con su proyecto de ley sectario de la mal llamada «memoria democrática» pretenden enfrentar a familiares pasados entre unos y otros. Son ustedes, en definitiva, los que permanentemente están enfrentado, dividiendo y generando crispación.

Y nosotros, a diferencia de ustedes, lideramos un proyecto de concordia nacional, porque lo que ustedes pretenden con su ley de memoria histórica implicaría –y es lo que ustedes quieren– que compañeros suyos de bancada condenaran al úl-

timo alcalde franquista, que, por cierto, en Pineda de Mar era su abuelo. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es lo que usted pretende. Y nosotros defendemos la concordia nacional, señor Aragonès, que ninguno tenga que condenar al abuelo del otro por el bando en el que estuviera en la Guerra Civil.

Nosotros defendemos la concordia y en ningún caso defenderemos ni estaremos al lado de aquellos que pretenden promover leyes sectarias que lo único que quieren es acabar con la libertad de cátedra y con la libertad de expresión.

Y luego, como no podía faltar en su réplica, las tres palabras mágicas: «mentiroso», «racista» y «promotor del discurso del odio». (*Pausa.*) Y tan tranquilo se ha quedado. Pues bien, yo le quiero decir, alto y claro, en nombre del Grupo Parlamentario de VOX y en nombre de millones de catalanes, que el único discurso del odio que sale de esta cámara –el único discurso del odio que sale de esta cámara– es el que destilan ustedes, porque mucho odio hay que tener, señor Aragonès, para acabar con la libertad de millones de catalanes, con la prosperidad de millones de catalanes, con la seguridad de millones de catalanes. Y ese es el discurso que llevan ustedes décadas promoviendo desde las instituciones de Cataluña, que deberían representar a todos los catalanes.

Nos ha llamado mentirosos, cuando el único que miente en esta tribuna es usted, todo su Gobierno y todos los medios de comunicación que usted tiene secuestrados con millonarias subvenciones para silenciar la realidad que sufren nuestros vecinos en sus barrios, para ocultar la realidad que sufren muchísimos vecinos en Cataluña. Esas son las mentiras que ustedes profesan.

Y yo le voy a dar algunos datos. Para no extenderme mucho, porque tengo poco tiempo, le voy a dar alguna pincelada. 28 de septiembre de 2021: agresión sexual a una menor discapacitada por parte de marroquíes, Lérida. (*Remor de veus.*) 30 de agosto de 2021: un argelino es detenido por robar a ancianas en Lérida. 22 de agosto: un marroquí atropella tres jóvenes en Alpícat, Lérida. 28 de agosto de 2021: linchamiento multitudinario de inmigrantes magrebíes a una persona mayor en Salt. Septiembre de 2021: depredador sexual en Hospitalet. 26 de mayo..., 16 de abril, en Mataró: disputa entre inmigrantes marroquíes por un piso ocupado. 9 de febrero, en el barrio de Horta-Guinardó, Barcelona: brutalmente asesinado a manos de un joven de veinte años de origen marroquí. Y así podría seguir toda mi intervención –toda mi intervención. Espero que esto luego usted me lo pueda replicar.

Datos del Ministerio de Justicia, señor Aragonès. Población reclusa en Cataluña 2020: 7.884 reclusos. Nacionalidad española: de esos 7.884, 4.105. Nacionalidad extranjera: 3.779, es decir, el cuarenta y dos por ciento de la población reclusa es población extranjera. Es decir, que el dieciséis por ciento de la población comete más del cuarenta y cinco por ciento de los delitos. Y ahora sube usted aquí y me dice que miento, señor Aragonès. (*Aplaudiments.*)

Porque, cuando nos llama racistas a nosotros, mentirosos y manipuladores de datos, no nos lo está llamando a nosotros, señor Aragonès, se lo está llamando a todos estos vecinos de Cataluña que tienen nombres y apellidos, que sufren en sus calles lo que ustedes promueven, que es la delincuencia, la invasión de inmigración ilegal y el buenismo en torno a los delincuentes multireincidentes. Y frente a eso, nosotros nunca nos vamos a callar. Exigiremos la expulsión inmediata de todo inmigrante ilegal, que pasen por prisión todos los delincuentes multireincidentes y, por supuesto, restableceremos, porque tenga la firme convicción de que no daremos ni un paso atrás, en dar voz a todos estos dramas y muchísimos más que sufren nuestros vecinos y que ustedes de manera torticera y sectaria silencian con la inestimable colaboración de los medios de comunicación. (*Alguns aplaudiments.*)

Usted también nos ha llamado racistas. Pues, mire, se lo voy a decir muy claro: los únicos racistas que hay en esta cámara son ustedes, que apelan a los catalanes autóctonos, despreciando a millones de catalanes que no son autóctonos y son tan catalanes y tan españoles como usted y como yo. Por tanto, piense muy bien cuando

señala a los demás, porque es usted realmente el promotor del discurso del odio, el verdadero racista y el que está condenando a millones de catalanes a tener que vivir bajo la muerte civil que ustedes les imponen y bajo el proyecto totalitario que ustedes y su Gobierno encarnan en Cataluña.

Y, por último, para acabar. Más datos. Es importante, yo creo que usted no ha hecho mucha referencia al drama social, efectivamente, que están sufriendo muchísimos catalanes, mientras ustedes aquí suben y permanentemente hacen una exhibición de su fanatismo ideológico y de su único camino, que es la agenda rupturista.

Por ejemplo, 176 días de espera para poder tener una intervención quirúrgica. ¿Esa es la transformación social que usted lidera? Más de noventa mil familias que están sin respuesta y son demandantes de viviendas de protección oficial. ¿Esa es la transformación que usted lidera? La única transformación que ustedes están liderando es la de convertir la Cataluña de nuestros abuelos, antes próspera, en ahora una zona donde las familias pierden sus empleos, se van a les colas del hambre, sufren inseguridad, pierden libertades y permanentemente ustedes vulneran la igualdad.

Por tanto, frente a ustedes siempre habrá un puñado de patriotas convencidos de que Cataluña debe ser recuperada para el gran proyecto que es nuestra nación española; un puñado de compatriotas que darán la batalla para dar voz a todo lo que ustedes silencian, y un puñado de patriotas que siempre, bajo sus amenazas, sus insultos y su permanente estigmatización e intentos de apartar del debate político, perseverarán sin descanso, sin arriar ninguna de las banderas, para recuperar esa Cataluña que todos ustedes le han arrebatado al conjunto de los catalanes.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Sí, diputada, per què em demana la paraula?

Basha Changue Canalejo

Sí, demanem la paraula perquè en aquesta cambra s'acaba de vulnerar, d'entrada, el Codi de conducta dels diputats, en faltar al respecte a una part de la població de Catalunya. I, a banda d'aquesta vulneració del codi que tots els diputats i diputades estem obligats a complir, sí que fem la petició a la Mesa de que evitin que es puguin repetir aquestes criminalitzacions infundades que van explícitament en contra d'una part de la població catalana amb totes les eines que té el Reglament. Aquests dos apunts.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Com bé sap, el Codi de conducta ha estat esgrimit per la presidenta de la cambra en nombroses ocasions. En aquest punt concret el diputat que ha fet ús de la paraula ha demanat al president del Govern, quan ell intervingui en el seu torn de rèplica, que rebati aquestes afirmacions. I, per tant, li correspondrà, en aquest cas, al president quan faci la seva rèplica, si considera oportú fer-ho –no sé si ho considerarà o no–, de poder rebatre les afirmacions concretes que ha fet.

Al Codi de conducta hi estem subjectes tots en tot moment. Agraïxo que s'hagi recordat el que ja hem fet en nombroses ocasions des de que ha començat la legislatura. Gràcies.

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda. Per començar, faré una prèvia. Qui la vulgui entendre que l'entengui. No som nins de mel i sucre i ens sabem governar. Que mai més ningú minoritzi algú o utilitzi la supèrbia per tractar els seus socis.

President, vostè va començar la legislatura citant Marx, però ha acabat reproduint el discurs de Foment. Ja que no ens entén quan li diem que giri cent vuitanta graus, li direm: torni al principi, tornem a començar. Recordem allò que vostè va començar dient en el seu discurs d'investidura. I tornar al principi també és parlar, sí, de l'aeroport, perquè aquí tothom en parla, però vostè reivindica l'acord del 2 d'agost. Ens el pot explicar? Perquè no l'hem vist. O és que és la nota de premsa i ja està?

Perquè el que vostè reivindica de l'acord de l'aeroport és que hi hagi més viatgers i, per tant, més emissions de CO₂? Perquè el que vostès reivindiquen també, vice-president, és aquest aeroport més verd de la història, que és l'oxímoron que es va inventar vostè aquest estiu, absolutament impossible? Perquè l'acord que reivindiquen del 2 d'agost incorpora més viatgers per a Girona i Reus, per tant, més emissions de CO₂? L'acord que vostès reivindiquen del 2 d'agost significa seguir els diners i, per tant, que qui en surti beneficiat sigui, com sempre, Foment, que és qui defensa més aquesta ampliació de l'aeroport conjuntament amb els qui –ja ho vam dir i ho hem tornat a repetir avui– s'han convertit en els majordoms de l'IBEX 35, que el que volen és que hi hagi encara més viatgers?

És aquest l'acord que reivindiquen vostès de l'aeroport? Perquè és cert: al final no hi ha ampliació de l'aeroport del Prat en els propers cinc anys. Però, què passa amb Reus i Girona? És a dir, reproduïm el model..., va, l'evitem de Barcelona, però el transportem a altres zones del país? És a dir, externalitzem el problema. No és aquesta tampoc la solució. En aquest sentit, però, a mi m'agradaria fer un incís als senyors dels comuns, perquè està molt bé defensar o dir no a l'ampliació de l'aeroport, però salvar el delta també és dir no a l'ARE, també és dir no a operacions especulatives, i això també ho hauríem de tenir en compte.

Li deia: tornem al principi. Vostès en el fons són crítics amb la candidatura dels Jocs Olímpics, però alhora la defensen, alhora reconeixen que per si sola no és un canvi o no és la solució per als Pirineus. Quina és la seva proposta per als Pirineus? Perquè, de moment, l'única que hem sentit és la candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern. No hem sentit res més. I hem sentit que perquè hi hagi una sèrie d'inversions i infraestructures cal aquesta candidatura, però no hem sentit massa més.

Polítiques d'habitatge. En polítiques d'habitatge podríem tenir molt camí per córrer. I és cert, hi ha mesures en el seu pla de govern, però no ens queda clar si són 1.000 milions d'euros a l'any o és arribar a 1.000 milions d'euros a l'any, perquè són coses diferents. És diferent que el 2022 hi hagi 1.000 milions als pressupostos que, finalment, el 2025 hi hagi 1.000 milions d'euros al pressupost. Són coses diferents, i això no ens queda clar.

Alhora, sí que és cert, que hem millorat en certes coses d'ordre públic, però seguim tenint desenes de persones denunciades per fer allò que correspondria fer a les administracions públiques, que és defensar el dret a l'habitatge. Ahir desenes de persones denunciades a Sants, i així cada dia. De fet, em sap greu, conseller, però ni Miquel Buch posava tantes multes. Ens ho hauríem de fer mirar.

Vostè deia –i ho va dir ahir i ho ha tornat a repetir avui– «rebellar-nos contra les inèrcies». Exactament. Rebellar-nos contra les inèrcies també és que, quan l'Estat va contra el sentit comú, el Govern es posi al costat del moviment organitzat i del moviment popular. És això. I aquest era l'objectiu de l'acord d'investidura, que el Govern es posés al costat del sentit comú i al costat del moviment organitzat. Perquè d'experiències en què l'Estat va contra el sentit comú en tenim infinites. La llista de greuges és enorme i eterna. El problema és que la llista de que el Govern no es posi amb el sentit comú també és massa llarga, i és urgent que canviï això.

I sí, al final hi torno, a l'aeroport: vostès van moure's una mica. Però els va costar posar-se amb el sentit comú i encara ara no sabem quina és la seva proposta per a l'aeroport del Prat. Segueixen parlant dels 1.700 milions d'inversió com una solució, però seguim sense aclarir quin tipus d'ampliació volen i si el que realment volen és

lluïtar contra el canvi climàtic o no. No ho tenim clar. De la mateixa manera que no tenim clar si el que volen és canviar realment el model productiu d'aquest país o no reproduir els esquemes de sempre.

Al senyor Batet –i li diria que, per extensió, al vicepresident del Govern, que també ha fet exclamacions en algun moment amb els del no, «la Catalunya del no»– li diré: no, és que el problema és que vostès són els de la Catalunya de sempre. Nosaltres som els de la Catalunya del sí, els de la Catalunya que diu prou, i que «prou» vol dir «molt». I aquí li reproduiré les paraules de la Marina Garcés el dia de la manifestació de l'aeroport del Prat: «El que els fa massa por entendre és que el nostre “no” és el que diu “prou”, que en català també vol dir “molt” i vol dir “bastant”. Tenim prou vida, prou idees, prou ganes, prou coneixement i prou mala llet per dir prou de prendre'ns el pèl en nom de l'interès comú. Ja n'hi ha prou, d'això.»

I, com deia abans, qui vol l'aeroport? A part del senyor Illa, el senyor Puigneró i la bancada de la dreta. Qui vol l'aeroport? La resposta la sabem: la patronal i els qui treballen per a ells a sou públic. Facin-s'ho mirar, alguns dels que estan assentats aquí. Com deia, «*follow the money*», diu la consigna. Si seguim la pista dels diners entendrem el món. I així és com l'hem entès i l'entnem i el patim cada dia. Perquè no són només uns metres de pista, són molts negocis, inversions i pactes el que hi ha al darrere –al darrere, no al davant; al darrere. Perquè, ho torno a dir, quin és l'acord del 2 d'agost? El volem saber. Ningú el té. Hi ha una nota de premsa. Quin és l'acord del 2 d'agost?

I diuen que és un conflicte entre models. Alguns ho simplifiquen amb la Catalunya del no i la Catalunya del sí. Doncs no, és molt més senzill. És un conflicte de classes. I aquest conflicte s'exemplifica amb l'aeroport, però va molt més enllà. Va amb la majoria de polítiques que durant anys en aquest país s'han aplicat, i per això és urgent rebellar-se contra la inèrcia, senyor president. Per això és indispensable rebellar-se contra la inèrcia. Vostè també. Rebellar-se contra la inèrcia.

I aquí els hi tornem a dir: creiem que és una opinió àmpliament compartida que la taula ha estat un fracàs, i ho tornem a dir. I és que el problema és que nosaltres érem escèptics, ho hem dit sempre, està escrit infinitat de vegades, i està escrit a l'acord, però és que ara ja és perplexitat, el que tenim. No hi ha massa més de com descriure-ho, perquè s'ha utilitzat –ho ha dit abans Carles Riera– per continuar amb batalles partidistes. I els hi tornem a dir: tinguin la intel·ligència política per utilitzar la nostra proposta de resolució com a element de pressió a la taula de diàleg.

I per acabar, el canvi social feminista, verd i democràtic que vostè defensa necessita valentia. I si falla en els seus compromisos no ens falla a nosaltres, no falla a la CUP, falla al país, falla a la gent, que està farta de que la classe política falli sistemàticament. I és per això que per nosaltres salut, treball, sostre, pa, educació, justícia, independència i llibertat són les nostres banderes. Vostè en va dir quatre. Nosaltres en diem unes quantes més. Són les nostres banderes, a les que no pensem renunciar.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta, i bona tarda novament a totes i a tots. Tinc diversos temes, i, per tant, intentaré ser breu. El primer. President, jo no sé vostès, jo crec que no, però almenys nosaltres no hem vingut a la política catalana a ser mediadors ni a ser àrbitres. Òbviament, que hem vingut a bastir ponts, que hem vingut a estendre la mà sempre que siga per cuidar més i millor la nostra gent, però no hem vingut a ser mediadors ni àrbitres, i si això ha quedat clar avui, i ho han entès tots vostès, jo ja me done per satisfeta.

Per tant, moltíssimes gràcies per les paraules que ens ha dit aquest matí, perquè és que veritablement hem vingut a això; som una força que té projecte, que està governant a Espanya, que està governant a Barcelona, i que té projecte i té proposta també per a Catalunya. I crec que el senyor Batet ho ha entès molt bé. De fet, el mateix senyor Batet ha dit: «És que el projecte dels comuns i el projecte de Junts per Catalunya són antagònics.» Per tant, òbviament, que tenim projecte, que tenim propostes. Després entraré una mica més en aquest tema, però hi torne a insistir: si avui ha quedat clar que no som arbitres i no som mediadors, jo ja me done per satisfeta.

I en la línia del que comentava el senyor Batet, són projectes antagònics. I jo em pregunte, senyor Batet: en què han fet vostès avançar Catalunya en els últims deu anys? En què? De què va el seu projecte? De què ha servit? En què ha millorat la vida de la gent? Tenim més autogovern ara que abans? Jo diria que no, és de sentit comú que no; ho sabem, que no. N'hi ha més polítiques socials ara, i millors? No, sap que no. De fet, encara estem intentant alçar cap de les seues retallades.

I vostè ho contraposava amb Barcelona. Doncs mirem què ha passat a Barcelona els darrers anys. Doncs, mira, estem fent més habitatge públic del que s'havia fet mai. De fet, estem fent tot l'habitatge públic que no fa el seu Govern. (*Remor de veus.*) Som pioneres amb una energètica pública que és la més gran de tot l'Estat i que, a més, la seua força avui a l'Ajuntament de Barcelona ha votat abstenció per eliminar-la. Curiós. I, en canvi, vostès diuen que volen llançar-ne una des de Catalunya. Potser és que no són vostès. Potser és Esquerra Republicana i vostès no volen una energètica pública. Pot ser. Ens ho ha d'aclarir.

Som aquelles que també han rebut premis europeus a les polítiques socials i ambientals de contractació pública. Hem rebut premis internacionals al model de la superilla. Ha estat escollida Barcelona per Microsoft per obrir un *hub* d'investigació d'intel·ligència artificial. Barcelona ha estat escollida capital mundial de l'arquitectura per al 2026. Barcelona és enguany capital mundial de l'alimentació sostenible. Barcelona ha obert el primer centre LGTBI amb més de vint mil visites el primer any. I ara l'hi torno a preguntar: què han fet vostès? En què han millorat la vida dels catalans i de les catalanes els darrers anys? En què? En què? No ho sabem. Jo, si em diuen tres coses, me quedaré encara més satisfeta del que ja li ha aclarit abans al president Aragonès.

El segon tema. Vostè també, senyor Batet, –però, bé, aquest tema també anava relacionat amb el president– ha reconegut que després de gairebé deu anys vostès no tenen cultura de coalició. Encara no tenen cultura de coalició i porten governant junts des de 2015. Abans estaven fora, a partir de 2015 compartien govern, i encara no tenen cultura de coalició. Bé, què és per nosaltres cultura de coalició? Doncs per nosaltres, cultura de coalició és que les nostres diferències serveixin per cuidar més i millor a la nostra gent, per fer avançar el país. D'això es tracta. Dos partits diferents, o tres partits diferents, els que siguin, i que dins de les seues diferències són capaços de posar-se d'acord, polir aquestes diferències i fer que el país avanci. Per tant, el que es tracta és no de fer-se la traveta fins que ens debilitem més, sinó de ser capaços de posar-nos d'acord i tirar endavant mesures que protegeixin més i millor a la nostra gent.

I jo li diré, president –perquè vostè també ha fet referència a les diferències del Govern central–, el dia que les baralles del Govern de la Generalitat serveixin, per exemple, com les nostres, per apujar el salari mínim, jo les aplaudiré. El dia que les baralles del seu Govern serveixin, com les nostres, per aconseguir els indults –perquè recorde que el partit socialista estava en contra dels indults en campanya–, jo les aplaudiré. (*Alguns aplaudiments.*) El dia que les baralles del seu Govern serveixin per reduir els beneficis caiguts del cel de les elèctriques, jo les aplaudiré. I el dia, per exemple, que les baralles del seu Govern serveixin, com les nostres, per tindre una llei que protegeixi els drets de les persones trans, jo les aplaudiré. Però és que fins ara hem vist tot el contrari. El que hem vist és que les seues diferències ens fan re-

trocedir com a país, no ens fan avançar com a país. Per tant, mentrestant, jo agrairia que m'explicaren per a què serveixen les seues baralles. Per a què? En què milloren la vida de la gent? Les seues diferències es converteixen en baralles en la lluita pel poder. Les nostres diferències –i aquest és el gran abisme que n'hi ha entre un govern i l'altre– és que acaben amb mesures que fan avançar el país. Aquesta és la gran diferència.

El tercer tema, el tercer tema del qual volia parlar. Vostè, president, ha començat la seua rèplica queixant-se de la manca de propostes dels grups de l'oposició. Jo no sé si venia amb el discurs preparat de casa i no ens ha escoltat o és que semblava –també li he de dir– que la rèplica se l'havia escrit Gabriel Rufián perquè ha passat més temps de la rèplica parlant del que passa a Madrid que no de les propostes i dels discursos que hem fet avui ací a la nostra intervenció al debat de política general. Jo li n'he fet unes quantes, i a mi m'agradaria particularment que ens contestara què li han semblat. Jo he parlat de tres plans, he parlat del pla per a una Catalunya activa, per acabar amb la precarietat vital de tota una generació; el pla de Catalunya justa per equilibrar la balança, i el pla per una Catalunya verda, per tirar endavant d'una vegada per totes una transició ecològica que és inajornable. Però és que també personalment li he demanat –a més, he insistit bastant– i li he dedicat temps de la meua intervenció a demanar-li un pla per diversificar l'odi –l'odi no, l'oci, perdó– per donar-li alternatives a la joventut. I no ha dit absolutament res. És que no s'ha referit a una sola de les propostes que nosaltres hem fet. Perquè, a més, dins de cada pla, jo he anat desgranant propostes. Fins i tot li he parlat d'exemples que estan fent en altres territoris, per exemple, per millorar l'emancipació juvenil, com s'està fent amb una taxa turística finalista al País Valencià. I no ens n'ha dit absolutament res.

Un altre tema que també volia tocar, president. És graciós –per no dir que ens ha semblat una mica..., ens ha deixat estupefactes– que quan nosaltres fem propostes que els agraden, són com si foren propostes de partit, però quan són propostes que no ens agraden, sembla que són de govern. Vostè sap que tenim proposta per a la resolució del conflicte polític. Sap, a més, que aquestes propostes les hem treballat amb Yolanda Díaz, i sap també que Yolanda Díaz forma part de la taula del diàleg entre governs. Per tant, ras i curt. O sigue, crec que poca cosa més puc afegir al respecte.

I vaig acabant. Senyor Batet. Senyor Batet, es comença dient que és el mateix Yolanda Díaz que Mariano Rajoy i s'acaba dient que tant fa que hi hagi un govern d'Unidas Podemos i d'En Comú Podem que del Partit Popular i de VOX. Per tant, jo li demanaria una miqueta de prudència i de sentit comú en les seues paraules, perquè al final s'acaben confonent tant els interessos de partit amb els interessos de país que s'acaben dient barbaritats d'aquest estil.

I ara acabo, i acabo de veritat. I vullc acabar amb dos temes molt breus. La primera. President, vostè ha dit: «Jo no he parlat del Hard Rock, el Hard Rock no està al pla de govern.» Doncs jo li demane que, si és que han deixat de banda el projecte del Hard Rock, que ho digue, perquè, clar, avui jo crec que més d'un s'ha emportat una sorpresa, principalment al Camp de Tarragona. Per tant, seria bo que si vostès han abandonat això, ho expliquen: «Mireu, hem deixat de banda el Hard Rock». I si no, també que ho expliquen. Jo crec que seria interessant.

I l'altre punt que volia fer per acabar, i aquest sí que és per a tots els diputats i les diputades. Jo crec que davant d'un govern que veiem que o és passiu o és continuista, perquè de nou model productiu en veiem molt poc, hem de treballar més que mai en aquest Parlament per tindre un Parlament que siga emprenedor i per redreçar el rumb de Catalunya d'una vegada per totes. Estem en uns moments de màxima complexitat, de màxima necessitat. Som un país que encara està trencat per la desigualtat i, per tant, seria bo que nosaltres no ens quedem de braços creuats ni queixant-nos contínuament del que fa o no fa el Govern, sinó tirant endavant des

d'aquest Parlament totes aquelles propostes que sabem que serviran per millorar la vida de la ciutadania.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Albiach. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados. Yo he visto hoy, por primera vez, a un político nacionalista reconocer el impacto –y diría «el impacto demolidor»– que ha causado en Cataluña la fuga de empresas provocada por el *procés*..., provocada por el *procés*. Pero el señor Aragonès lo ha hecho, este reconocimiento de que sí, de que..., un reconocimiento, se han cometido errores, no ha llegado a decir, no se le ha puesto solución, pero ha dado un argumento surrealista. Nos ha dicho, el señor Aragonès, que hace un año Cataluña tenía el 18,4 de las empresas de toda España y que ahora tiene el 19,5 y lo ha dicho con orgullo, como si la causa no fuera que la pandemia ha destruido tantísimas empresas en España que el número relativo de las de Cataluña ha variado un poquito. Es decir, que esa proporción que da usted, señor Aragonès, no es indicativa de nada de prosperidad ni de recuperación económica de la decadencia. Sí, decadencia económica que ustedes han traído a Cataluña y si esta es toda su defensa, en el tema de la fuga de empresas a otras comunidades por culpa de la inestabilidad económica y la inseguridad jurídica provocada por el *procés*, es que en el fondo usted, señor Aragonès, sabe perfectamente que están ustedes destrozando Cataluña.

Y esto es muy grave, porque la riqueza, el dinamismo de nuestra economía catalana, otrora proverbial o paradigmático, depende de las empresas, y los servicios sociales y la cultura dependen de esta riqueza. Y las personas y las familias tienen derecho a que ustedes hagan por enriquecernos y no por empobrecernos. Y esto también, por cierto, me conecta a los terrores nocturnos que sufrimos algunos cuando oímos según qué cosas en este Parlamento, cuando el modo cómo la CUP se pone a decir: «Más viajeros, más viajeros a Barcelona, no sé cuántos quilos de CO₂ y no sé qué...» Ostras, piensas: «Hay quien está en el decrecimiento.» Es que hay quien piensa que la economía tiene que pegar un parón y son sus socios. Son sus socios. ¡Qué rico hay que ser en un país y qué solucionada tiene que tener..., tienen que tener algunos la vida para preconizar el decrecimiento de la economía! En ningún país pobre se les ocurre hablar de decrecer la economía. Aquí somos tan ricos y son tan ricos algunos de los partidos que se dicen más populares o más por las clases desfavorecidas, son tan ricos que entra en su parámetro el que vayamos todos a plantar berzas al campo y que esa sea la economía sostenible y *propera* que tengamos en Cataluña. Desde luego, da un poco de miedo.

Y, mire, luego quiero referirme a algo a que usted se ha referido en el discurso y me ha dicho... Me ha reiterado usted que estamos en las antípodas, que cuando yo fui y le llevé las ocho propuestas para la convivencia, usted constató y me ha reiterado aquí que estamos en las antípodas. Y yo creo que cuando yo digo: «Sí, los ocho puntos», pues habrá que explicar un poquito cuáles son y que se vea la índole de esos puntos en los que estamos en las antípodas. ¡Qué bien! ¡Qué buena oportunidad me ha dado usted, señor Aragonès, para que todo el mundo sepa qué es lo que le llevé yo y que usted consideró que estábamos en las antípodas!

Punto primero, igualdad ante la ley. Los políticos son iguales que cualquier otro ciudadano y están sometidos a las leyes como cualquier otro ciudadano. Estamos en las antípodas. ¿Estamos en las antípodas? Usted lo ha dicho: «Estamos en las antípodas.» Yo creo en eso; usted, no.

Segundo, que el voto de todos los catalanes valga lo mismo. O sea que las personas del área metropolitana de Barcelona o de Tarragona, cuyo voto vale dos, hasta dos veces y media menos que el voto de otras personas de otras partes de Cataluña con las que ustedes, por cierto, consiguen la ventaja electoral, esa igualdad del valor del voto, eso, estamos en las antípodas, señor Aragonès, usted lo ha dicho. Hablan de cambiar la ley electoral, pero en eso, en ese tema de justicia democrática, estamos en las antípodas.

Tercero, generar las condiciones para que haya inversión y crecimiento económico. Oyendo a la CUP, estamos en las antípodas, desde luego, a sus socios de la CUP, estamos en las antípodas. Nosotros promovemos la estabilidad política y la seguridad jurídica, estamos en las antípodas.

Cuatro, respetar los sentimientos de españolidad, estamos en las antípodas, ¿no? Usted no respeta los derechos de españolidad. Su movimiento político no los respeta, los sentimientos de españolidad que, por cierto, tienen la mayoría de los catalanes, en alguna medida unos más y otros menos, pero la mayor parte de los catalanes también se sienten españoles: españoles, catalanes y europeos. Los de Ciutadans lo decimos siempre: españoles, catalanes y europeos. Ustedes no lo respetan, estamos en las antípodas.

Quinto, normalizar el uso del castellano en las instituciones públicas, en la educación, en las instituciones. Claro que hay que apoyar el catalán, claro que sí. Claro que se ha hecho; se está haciendo desde la democracia; se está haciendo, pero no a costa de arrinconar al idioma materno de la mayor parte de los catalanes y ya está. Si todos trabajamos para eso. Lo que no queremos es que se arrincone de esta forma el castellano en la enseñanza, que no se use como lengua vehicular, que se use trilingüismo, castellano, catalán e inglés.

Seis, TV3 y Catalunya Ràdio plurales –plurales–; pluralidad en los medios públicos. ¿Estamos en las antípodas? Salga aquí, salga aquí, por favor, que quiero que los periodistas lo cojan y lo recojan y diga usted: «Pluralidad en TV3 y los medios de comunicación públicos, estamos en las antípodas. No queremos esa pluralidad.» Dígalo, dígalo. Es que es un corte para los países democráticos que vean cómo conciben aquí en Cataluña el tema de la pluralidad.

Siete, neutralidad de las instituciones. Que estamos en las antípodas. Pedimos neutralidad... ¡Ciutadans pide neutralidad en las instituciones! Estamos en las antípodas, es que no puede ser.

Ocho, cese de los ataques a las instituciones del Estado: la judicatura, la fiscalía, la corona, la Policía Nacional, la..., todo el conglomerado, todos aquellos símbolos e instituciones que representan a España, cesen en sus ataques. ¿Estamos en las antípodas? Pues oiga.

Entonces, si de ocho cosas como estas, en las ocho usted está en las antípodas, si usted no puede ni hablar de la neutralidad de las instituciones y de TV3 y Catalunya Ràdio plurales, desde luego, en Cataluña, algunos están muy alejados de la normalidad democrática, ustedes están muy en las antípodas de la normalidad democrática, efectivamente.

Pero nosotros vamos a seguir reivindicando estos ocho puntos que son un modelo de convivencia y un signo de normalidad democrática.

Nosotros esperamos, también, contar con el Partido Socialista en la defensa de ocho puntos tan básicos. Y contar con ustedes, también, señoría, para oponernos a la forma cómo una mitad de Cataluña enquistada en nuestras instituciones avasalla a la otra mitad.

Y yo le digo... Quiero contestarle. Usted: «Señor Carrizosa, señor Fernández, señor Carrizosa, señor Fernández...», aquí me parece que falta alguien, pero bueno. Usted: «Señor Carrizosa, señor Fernández, tenemos que hablar. Tenemos que hablar todos, señor Carrizosa, señor Fernández.» Yo le digo: si yo empleo parte de mi tiempo en recriminar al Partido Socialista su posición, digamos, de eterno candidato a

un gobierno tripartito, su modulación de las críticas a un régimen nacionalista que nos está realmente empobreciendo, perjudicando, que no respeta normas elementales de convivencia, es porque me gustaría de verdad, señoría, no solo porque usted me cae bien como..., también, fíjese, al señor Fernández también le cae usted bien. A mí usted también me cae bien, y me encantaría hacer política... Y, oiga, la haré también con ustedes, señor *antípoda* Aragonès –usted que es mi antípoda–, también la haré en aquello que favorezca a los catalanes. Pero, señoría, el valor pedagógico de que el Partido Socialista se plantara –se plantara– delante del nacionalismo y dijese: «Esto sí que no, no nos llamen represores –no nos llamen represores», pues sería muy útil, porque mucha parte de los catalanes empezarían a pensar que ya es hora de superar esta etapa negra que estamos viviendo en Cataluña.

Y, para finalizar, a los que se colocan en las antípodas de la convivencia, de la igualdad, del respeto, de la pluralidad, de los medios de comunicación plurales, son ustedes quienes tienen que avanzar un largo camino para ganarse la consideración y el respeto de los demócratas.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. A continuació té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. El señor Pere Aragonès ha soltado en su réplica, con un tono más suave que Quim Torra, eso le favorece –Quim Torra en eso era una mina, y usted parece que huya de determinados conflictos–, pero ha soltado un buen ramillete de falsedades, de mentiras.

Lo primero que ha dicho es acusar de manera genérica a la oposición de no plantear ninguna alternativa. Eso es lógico que lo diga del PSC, porque es evidente que se han ofrecido ante ustedes a ser su muleta –lo están deseando fervorosamente desde que se inició la legislatura–, pero no pueden decirlo de nosotros por más que seamos un grupo minoritario. Le hemos planteado propuestas en economía y fiscalidad, en seguridad ciudadana, en educación, en sanidad o en civismo que son exactamente lo contrario de lo que usted hace, que son, por lo tanto, diametralmente opuestas a lo que usted propone y, en consecuencia, son una alternativa de libro: lo contrario de lo que propone, lo diametralmente opuesto a lo que ejerce.

También ha dicho alguna falsedad reprochando al conjunto de la oposición –al conjunto– no haber sido capaces de aportar cifras para rebatir los datos que usted había aportado en su interminable –y debo decirlo, en fin, *de migdiada*– intervención que hizo ayer y que todos disfrutamos también fervorosamente. *(Remor de veus.)*

Yo, esta mañana, le he retado, respetuosamente, a rebatir los datos por los cuales situábamos desde nuestro grupo parlamentario a Cataluña en una posición de decadencia: en vandalismo, líderes en toda España; ocupación ilegal, líderes en toda España; barracones en el sistema educativo, líderes en toda España; listas de espera en el sistema sanitario, líderes en toda España; impuestos confiscatorios, líderes en toda España. Ha sido usted incapaz ni siquiera de entrar a rebatir esos datos.

Se ha atrevido –me ha sorprendido, pero lo ha hecho– a entrar en uno de los epígrafes que yo le he propuesto, que es el de la fuga de empresas, pero ha hecho un cálculo, usted, muy especial, muy digno –que decía yo el otro día al señor Giró– del trilero de las Ramblas, que te esconde la bolita a ver si te engaña. Ha dicho usted textualmente que asumía que el coste, en fin, del cambio de sede de las grandes empresas era enorme, pero que se quedaba parte del cálculo porque se debía a otros factores. Señor Aragonès, con su método de cálculo, usted mide 1,90 y yo 2,05, y somos el escolta y el alero titulares de la selección española de baloncesto. *(Rialles.)*

¿Verdad que eso no se lo traga ni el Tato? Pues pasa exactamente lo mismo con los datos que usted hoy ha ofrecido a la sociedad catalana. (*Remor de veus. Rialles.*)

Gracias.

(*Rialles i aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Albert Batet en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats, diputades... Unes breus paraules, però... Clar, ha semblat, la senyora Albiach, que en lloc de fer una rèplica al president de la Generalitat me la feia al president del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, no? I intentem... (*Alguns aplaudiments. Remors de veus.*) Miri, senyora Albiach, poques lliçons de cultura de coalició, perquè l'espectacle diari que vostès fan a l'Ajuntament de Barcelona i al Gobierno de España és terrible. És terrible. Poques lliçons de cultura de coalició. I, miri, sobre Barcelona; no estem al Ple de l'Ajuntament de Barcelona i, de fet, avui hi ha un ple a l'Ajuntament de Barcelona. I miri com està Barcelona de greu i de malament, que fins i tot vostès mateixos, els senyors dels comuns, avui, i a instàncies d'una diputada d'aquí del Parlament, de l'Elsa Artadi, de Junts per Catalunya, han aprovat un pla de xoc imminent contra la degradació de Barcelona. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la realitat.

I miri, vostès diuen: «diferències que podríem trobar entre...» que, escoltin, un govern del PP amb vostès és un govern tan diferent, que s'assemblen. Bé. Que «diferència total». Doncs, home, clar, és que vostès ja governen. I durant aquest temps, el Govern del Partit Popular va aprovar la llei mordassa i vostès, de moment, mantinguda, i no l'han derogat. El Govern del Partit Popular va aprovar l'LRSA, que treia competències als ajuntaments i a l'Administració local, i vostès, de moment, els comuns, els Podemos, el Govern de l'Estat, mantinguda, i no l'han derogat. El Govern del Partit Popular va aprovar..., va aprovar a l'octubre del 17, perquè poguessin marxar les empreses de Catalunya, un decret llei per a la fuga de les empreses, i vostès, de moment, a les cadires del ministeri, la continuen mantenint, aquesta llei. És més, el *decretazo* digital, aquest ja no el va aprovar el Partit Popular, ja el van aprovar vostès mateixos amb el Partit Socialista. És més, ja n'ha parlat del preu de l'energia, que ja n'heu parlat aquest matí, però els hi donaré l'última pinzellada, que crec que no tindrien gaires diferències ni amb el Partit Popular ni amb Ciutadans ni fins i tot amb VOX, que és que el rei emèrit es fuga i el Govern l'ajuda. (*Alguns aplaudiments.*) I aquesta és la realitat. Per tant, poques diferències i poques lliçons.

I miri, senyor Illa, jo també començaré amb un elogi, si em permet, que és que li agraeixo la sinceritat. Li agraeixo la sinceritat del seu discurs d'aquest matí per reforçar la nostra intervenció inicial sobre quin respecte li mereix el diàleg. Crec que ser sincer i honest és molt important en política i expressar-ho en seu parlamentària és un valor que s'ha de reconèixer. I vostè avui ho ha repetit. Ha repetit que, com va dir Pedro Sánchez, sense despenjar-se, al Palau de la Generalitat de Catalunya, l'amnistia i l'autodeterminació són un objectiu irreal i impossible d'assumir. I això vostè ho ha tornat a dir aquí al Parlament de Catalunya. Li agraim la franquesa, miri.

Entenem, doncs, que l'agenda de *reencuentro* és l'única proposta que tenen per a Catalunya, no? La famosa agenda de *reencuentro* que hem d'anar a parlar i que vostè també en parla, de *reencuentro*, que aquesta és la manera per intentar seduir aquest cinquanta-dos per cent de catalans independentistes que volen deixar de ser espanyols per ser únicament catalans en un estat.

Però, clar, quina és l'agenda del *reencuentro* que ens ofereixen vostès? És l'agenda del *reencuentro* que ahir va aprovar el pla aeroportuari sense l'ampliació de l'ae-

roport del Prat? És l'agenda del *reencuentro* que vol més castellà a les aules com ara fa dos dies deia la ministra d'Educació? És l'agenda del *reencuentro* que menysté el català del sector de l'audiovisual, i avui la ministra deia que sí, que sí, que s'havia de mantenir aquesta força per al castellà? És l'agenda del *reencuentro* que demana, a través de l'Advocacia de l'Estat, tretze i catorze anys d'inhabilitació a l'alcalde i al tinent alcalde de la Ràpita per l'U d'Octubre? És l'agenda del *reencuentro* que avui l'Audiència Nacional espanyola ha processa tretze membres del CDR per pertànyer a una organització terrorista?

Senyor Illa, admetrà que aquest retrobament és una mica peculiar. A vegades, diuen, *hay amores que matan*, no? És a dir, és un retrobament una mica estrany. Una voluntat de seducció una mica difícil, eh? (*Remor de veus.*) Vull dir que entendran que és complicat. Però vostè també deia, amb el seu govern alternatiu –i li dic amb afecte i amb respecte–, que, escoltin, que aquest Govern la Generalitat no gestiona, que és inactiu. Miri, jo li diré tres exemples, per reconèixer l'activitat que ha fet aquest Govern en aquests mesos que està al capdavant.

El primer, és un govern –i vostè, que ha estat ministre de Sanitat, en sabrà de la complexitat– que ha posat més d'11 milions de vacunes, en un context excepcional. I això s'ha de valorar i sé que vostè ho valora perquè ho ha dit. Doncs, una acció importantíssima.

Segona, la rebaixa fins al quaranta per cent dels màsters universitaris amb l'avantprojecte i l'avantprojecte de llei de la ciència. Tot l'àmbit de recerca i universitats és essencial per al futur d'un país.

Tercer, des d'un punt de vista d'òptica social: el programa Reallotgem, que ha aturat desnonaments de persones vulnerables amb una partida inicial de 20 milions d'euros, que ha tirat endavant la consellera Cervera. Tres accions importantíssimes, que crec que comparteix que són accions que valen la pena i que s'ha de continuar lluitant per elles.

I, finalment, miri, vostè parlava que si jo soc de judo o... Miri, jo... (*Remor de veus.*) Ja, ja, la senyora Raquel Sans i la senyora Rosa Maria Ibarra em coneixen perquè són de Valls. I, per tant, jo no soc de judo. (*Remor de veus. Rialles.*) Jo soc de fer pinya. (*Rialles.*) Jo soc casteller i de fer castells. (*Alguns aplaudiments.*) I mirin, no porto cinturó negre, sinó que el que em poso és faixa de castells. (*Rialles.*) I per sort, ara, gràcies al Procicat, em sembla que ja podem recuperar l'activitat castellera. I justament per això, per la voluntat de fer pinya, president, insistim en aquesta cultura d'unitat que han de tenir totes les forces independentistes i en aquesta cultura de coalició.

Senyor Illa, no estarem a la mateixa colla, ja l'avisó, i he vist que tenen molt bona relació amb el senyor Carrizosa i amb el senyor Fernández. Jo soc d'una altra colla, m'entén?, però entenc que aquesta cultura d'unitat i aquests valors... El senyor Jové és de la mateixa colla que jo, imagini's. (*Rialles.*) Aquesta cultura és la que ens ha de reforçar, la que hem de reforçar, la que ens hem de comprometre a reforçar entre tots i totes: cultura d'unitat i cultura de coalició.

És un plantejament que compartim crec que amb tots els grups independentistes d'aquesta cambra, que sols no anem enlloc, que només junts som capaços d'avançar. I tenim un objectiu, que és donar resposta a aquest cinquanta-dos per cent de catalans que volen la independència. I això s'ha de fer amb voluntat de suma, amb generositat, amb mà estesa, amb complicitat, amb unitat, fent pinya. Estic convençut que entre tots i totes ho farem.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Batet. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. Article 510 del Codi penal: «Els qui provoquin a la discriminació, a l'odi o a la violència contra grups o associacions, per motius racistes, antisemites o altres motius referents a la ideologia, religió o creences, situació familiar, la pertinença dels seus membres a una ètnia o raça, el seu origen nacional, el seu sexe, la seva orientació sexual, malaltia o minusvalidesa, han de ser castigats amb la pena de presó d'un a tres anys i multa de sis a dotze mesos.» Ja ens agrada-ria que aquest article fos aplicat com pertoca, però sabem que n'hi ha que estan molt ben protegits i tenen absoluta impunitat. Contra el feixisme, sempre. (*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs després d'aquesta intervenció del diputat president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que em permet, subscriuint totes i cadascuna de les seves paraules, recordar l'article 7.2 del Codi de conducta dels dipu-tats, perquè en tot moment hem de mantenir..., ho he fet ja en altres ocasions, però a tenor de les afirmacions que s'han fet avui en aquest Ple, recordo que els dipu-tats han de mantenir en tot moment una actitud i conducta respectuoses no només amb tota la resta de diputats, sinó sobretot amb els ciutadans i, per tant, una actitud exemplar d'acord amb aquest principi d'igualtat i de no-discriminació per raó de gènere, sexe, orientació sexual, creences, ideologia, idees, origen o condició social, ètnia o qualsevol altre. A l'article 15 del Reglament, també es remet aquest codi de conducta.

I acabat el debat, donant compliment als articles relacionats al Reglament, els re-cordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per a la presentació de propostes de resolució és fins avui, a trenta minuts després de la suspensió de la sessió, per tant, avui a les sis de la tarda.

La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà un cop s'acabi la reunió de la Mesa que tindrà lloc posteriorment, i el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà a les dotze del migdia, de manera improrrogable.

La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà a partir de dos quarts d'una i la sessió per al debat i la votació de les propostes de resolució es reprendrà demà a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda.